

[ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ Α']

**«Ὁ Ἱερεὺς, ὁ κατ' ἐξοχὴν φύλαξ
τῆς κανονικῆς εὐταξίας
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»**

(Αἰδεσμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος
π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ.Ν.
Ἐπίκουρος καθηγητῆς ΑΤΕΙ Πάτρας).

Ἀθῆνα 2013

Πρόλογος

A. Εισαγωγή

α. Τί σημαίνει κανονική εϋταξία στην Ἐκκλησία.

β. Ποιές εἶναι οἱ πρωταρχικές ὑποχρεώσεις τῶν ἱερέων κατά τήν ἄσκηση τοῦ λειτουργήματός τους;

Ἡ ὑποχρεωτική διακοπή τῆς κοινωνίας πρό συνοδικῆς κρίσεως.

Οἱ αἰρετικοί εἶναι πάντοτε ἐκτός Ἐκκλησίας.

γ. Ποιά ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων περί αἵρέσεως καί ποιός εἶναι ὁ φορέας τοῦ ἀληθῆτος τῆς Ἐκκλησίας στήν Ὁρθοδοξία;

δ. Τί διδάσκει τούς ἱερεῖς ἡ πατερική ἀντίληψη γιά τήν δικαιοσύνη καί τήν ἐπιείκεια τοῦ Θεοῦ, ὡς μέτρο ἐφαρμογῆς τῶν Ἱερῶν Κανόνων στούς παρεκτρεπόμενους πιστούς.

B. Ἀνάλυση

1. Τά Σύμβολα, οἱ Ὅροι, οἱ Τόμοι, οἱ Ὁμολογίες καί οἱ Ἐκθέσεις. Οἱ Ἱεροί Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων

Γ. Βασικές γραμμές

2. Ἡ ἱερά Παράδοση

3. Ἡ ἀπάντηση τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τό 1848

Δ. Ἡ διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων

4. Ἡ διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν θεοφόρων Πατέρων μέσα ἀπό τά πρακτικά τῆς ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

5. Ὁ ἀναθεματισμός τῶν αἰρετικῶν

6. Τό Νέον Καλεντάριον ὡς ἡ τῶν κακῶν ἀφετηρία καί ἀπώλεια τῶν κακοδόξων

7. Ὁ μολυσμός ὁ ἐκ τῆς αἵρέσεως

8. Ἡ κυρυσσομένη σήμερα αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

καί οἱ ἐνώσεις Ὁρθοδόξων (Οἰκουμενιστικῶν)
ἐκκλησιῶν μέ τούς καταδικασμένους αἰρετικούς
Μονοφυσίτες καί Λατίνους

9. Εἰδικότερη θεολογική καί ἱστορική ἀνάλυση τῆς ἐνιαίας στάσεως
τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅταν μία ἐκκλησία καθίσταται αἰρετική

10. Ἡ στάση καί ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου καί τοῦ Ἁγίου
Σωφρονίου γιά τήν ἀποτείχιση καί ἡ σύγκληση Συνόδων γιά τήν
καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς αἰρέσεως

11. Ὁ Οἰκουμενισμός, εἶναι καταδικασμένη αἵρεση ἀπό τήν ἁγίαν
Ε΄ Οἰκουμενικήν καί τούς θεοφόρους Πατέρες.

Ε΄. 12. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ὡς μέτρον ἐπιεικείας καί ὁδηγός
φιλανθρωπίας γιά τήν διαφύλαξη τῆς κανονικῆς εὐταξίας τῆς
Ἐκκλησίας.

ΣΤ΄. 13. Ἡ πλάνη περί δημιουργίας τῆς κολάσεως
ἀπό τόν Θεόν

α. Ὁ Θεός δέν δημιουργεῖ κόλαση

β. Οὔτε τόν θάνατον δημιούργησε ὁ Θεός

Ζ΄. 14. Συμπεράσματα

Πρόλογος

Ἡ τήρηση τῆς κανονικῆς εὐταξίας στήν Ἐκκλησία ἀπαιτεῖ τήν τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Ἡ τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων προϋποθέτει τήν γνώση. Ἡ γνώση τους δέν περιορίζεται μόνον στό περιεχόμενό τους, ἀλλά εἶναι γνώση ἀληθείας μόνο μέσα στό ἱστορικό πλαίσιο πού τέθηκαν κατά τήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀληθινή γνώση ὑπάρχει μόνον μέσα στό στοιχεῖο τῆς παραδόσεως. Ἡ παράδοση ὡς πηγή τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας νοεῖται μόνον μέσα στήν Καθολική Ἐκκλησία. Ἐκεῖνο πού δέν στοιχεῖ μέ **ὄ,τι πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη** στήν Ἐκκλησία δέν εἶναι ὀρθόδοξο.

Οἱ Ἱεροί Κανόνες τέθηκαν, κυρίως, ἀπό τίς Τοπικές Συνόδους. Ἔθεσαν καί οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι Κανόνες κατ' ἐξοχήν γιά τήν προστασία τοῦ δόγματος.

Κάτω ἀπό τό πρίσμα τῆς τελευταίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς Ζ', μποροῦμε νά δοῦμε τήν διδασκαλία καί τήν τάξη πού θέλησαν νά ἐπικρατήσῃ καί οἱ ἄλλες Οἰκουμενικές Σύνοδοι. Αὐτό εἶναι δυνατόν νά γίνει, γιατί σώζονται τά πρακτικά τῆς Ζ'. Ἐκεῖ βλέπουμε μία ἀνασκόπηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς πράξεως πού ἀκολουθοῦσαν οἱ προηγούμενες Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί τί δίδασκαν οἱ θεοφόροι Πατέρες μας καί Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενική σφραγίζει τήν ἅπαξ παραδοθεῖσαν πίστιν, καί τό Συνοδικό της ἀποτελεῖ γνώμονα γιά τήν κρίση τῆς ὀρθοδοξίας κάθε προσώπου καί μέτρο σύγκρισης γιά τήν ἀξιολόγηση ὡς ὀρθόδοξης ἢ μή μιᾶς θεολογικῆς διδασκαλίας.

Στήν προκειμένη μελέτη λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν συνόψει οἱ σημαντικότεροι Ἱεροί Κανόνες καί οἱ ὅροι γιά τήν διαφύλξη τῆς πίστεως, πού ἀποτελεῖ τό πρωταρχικό ἔργο τοῦ ἱερέως: ὁ 3ος καί ὁ 68ος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ θεμελιώδης 8ος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, Κανόνες τῆς Β' καί τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς (α' καί β'), ὁ ΙΕ' τῆς ΑΒ', ὁ 1ος, ὁ 5ος καί ὁ 47ος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, πού ἔχουν περιβληθεῖ οἰκουμενικό κῦρος, ὁ ξστ' τῆς Καρθαγένης, ὁ Α' τῆς Καρχηδόνας. Ἰδιαίτερη μνεία γίνεται στήν Δ' Οἰκουμενική, ἀναφορικά μέ τόν Ἅγιο Ἀνατόλιο, καί τῆς καταδίκης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό τήν Ε' Οἰκουμενική, πού ἀποτελεῖ προκαταδικασμένη αἴρεση. Παρουσιάζεται ἡ διδασκαλία τῆς ἁγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς, μέσα ἀπό τήν ὁμολογιακή στάση τοῦ θεοφόρου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ καί ἡ πανορθόδοξη ἀπόφαση τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τό 1848.

Τίθενται ἐν συνόψει οἱ γενικές ἀρχές τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισης τῶν πιστῶν μας, ὅπως αὐτές προκύπτουν ἀπό τήν ὀρθή θεώρηση βασικῶν θεολογικῶν παραμέτρων, **περί τῆς θέας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀγαθότητος Του καί τῆς κατά Χριστόν ζωῆς.**

Ὁ Θεός δέν δημιουργεῖ κόλαση, σύμφωνα μέ τοὺς θεοφόρους Πατέρες μας, **Μέγα Ἀθανάσιο, Γρηγόριο τόν Θεολόγο, Μέγα Βασίλειο, Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, Ἀββᾶ Ἰσαάκ τόν Σύρο καί τόν παμμέγιστο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ.** Δέν ἐπισεῖει ὁ Χριστός μας ὡς δαμόκλειο σπάθη τήν κόλαση πάνω ἀπό τά κεφάλια μας, γιά νά μᾶς ἀναγκάσει νά Τόν ἀγαπήσουμε, ὑπό τό κράτος τῆς ἀπειλῆς τῆς αἰώνιας κόλασης, παραβιάζοντας τό αὐτεξούσιο καί τήν ἐλευθερίαν μας προαίρεση.

Ὁ Θεός δέν εἶναι οὔτε δημιουργός τοῦ θανάτου, κατά τούς ἴδιους ἀνωτέρω Πατέρες, ὄντας ὁ ἴδιος ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καί πάσης ἀγαθότητος. Ἡ δικαιοσύνη Του ἀποδεικνύεται κατά τούς Πατέρες μας μᾶλλον ὡς εὐσπλαχνία, ἀφοῦ οὐδέ τῶν ἐν Ἄδη κακῶν αἰτίας ἐστὶν ὁ Θεός!

Ἡ τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων συμβάλλει στήν καταλλαγή μας πρός τόν Θεόν, καθ' ὅτι ὁ Θεός οὐδέποτε ἐχθραίνει. Εἶναι ὁ μοναδικός φίλος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, γιατί μόνον Αὐτός εἶναι δυνατόν νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν ἀπειλή τοῦ θανάτου.

Ἐνῶ γάρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι! Γι' αὐτό ἦλθε στόν κόσμον, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τόν διάβολον καί ἀπαλλάξῃ τούτους ὅσοι φόβῳ θανάτου διαπαντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας! (Ἐβρ. Β' 11)

"Μή δὴ προδῶμεν τήν δοθεῖσαν ἡμῖν δωρεάν. Οὐ γάρ ἐλάβομεν φησί, Πνεῦμα δειλίας, ἀλλά Πνεῦμα δυνάμεως καί ἀγάπης καί σωφρονισμοῦ. Στῶμεν οὖν γενναίως καταγελῶντες τόν θάνατον"

*Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
Εἰς τήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν,
Ὅμιλία Δ', κεφ. δ', PG 63, 41-42.*

[ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ Α΄]

«Ο Ίερέυς, ὁ κατ' ἐξοχὴν φύλαξ τῆς κανονικῆς εὐταξίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»

(Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος
π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ.Ν.
Ἐπίκουρος καθηγητῆς ΑΤΕΙ Πάτρας).

Α. Εἰσαγωγή

α. Τί σημαίνει κανονικὴ εὐταξία στὴν Ἐκκλησία.

Κανονικὴ εὐταξία στὴν Ἐκκλησία σημαίνει κατ' ἀρχὴν διαφύλαξή
της μέ τὴν τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων (1).

Σημαίνει **προστασία καὶ διακήρυξη τῆς ἅπαξ παραδοθείσης
ὀρθοδόξου Πίστεως** (2).

Ἡ τήρηση, ὅμως, προαπαιτεῖ τὴν **γνώση** (3) τῶν Συμβόλων, τῶν
Ὁρῶν, τῶν Τόμων, τῶν Ὁμολογιῶν καὶ τῶν Ἐκθέσεων κατ' ἐξοχὴν
τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού ἔθεσαν
οἱ Τοπικές, κυρίως, Σύνοδοι.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, γιὰ νά τό ποῦμε συνοπτικά, περιθριγγώνουν τὴν
Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ διαφυλάσσουν τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν ἀθέτησή
της καὶ τίς παραβάσεις τῶν Εὐαγγελικῶν διδασκαλιῶν.

Τό ἔργο τοῦ ἱερέως, λοιπόν, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἡ **γνώση καὶ ἡ
διαφύλαξη τῆς κανονικῆς τάξεως στὴν Ἐκκλησία μέ τὴν ὁμολογία**
πράξει τε καὶ λόγῳ τῆς ὀρθόδοξης πίστεως τῶν Οἰκουμενικῶν
Συνόδων καὶ **μέ τὴν διακριτικὴ ἐν πνεύματι ἀγίῳ** ἐρμηνεία καὶ
ἐφαρμογὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ οὐχί γράμματι, **ἐξατομίκευση**
τῆς ποιμαντικῆς (4) στοὺς πιστοὺς στὴν καθημερινή ζωὴ τῆς
Ἐνορίας, κυρίως ὅμως, ὅταν αὐτοὶ προσφεύγουν στὴν ἐξαγόρευση
καὶ στό μυστήριό τῆς μετανοίας, ἀπὸ τοὺς πνευματικούς, πού ἔχουν
ἀναλάβει τό λειτούργημα τῆς πνευματικῆς πατρότητος ἀπὸ τὸν
ἐπίσκοπό τους.

Στὴ συνέχεια σκιαγραφεῖται ἓνα σύντομο διάγραμμα
τῆς ἀνάπτυξης τοῦ θέματος μέ τίς βασικὲς παραμέτρους του.

Οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι ἔθεσαν Σύμβολα, Ὅρους καί ἐξέδωσαν Τόμους, Ὁμολογίες καί Ἐκθέσεις, ἐνῶ ἔργο κυρίως τῶν Τοπικῶν Συνόδων ἦταν νά θέσουν Ἱερούς Κανόνες.

Οἱ Ε΄ καί ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενικές Σύνοδοι δέν ἔθεσαν Ἱερούς Κανόνες.

Συμπληρώθηκαν ἀπό τήν Πενθέκτην ἐν Τρούλῳ μέ τούς Κανόνες πού αὐτή ἔθεσε.

Οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι ἐκφράζουν "ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη".

β. Ποιές εἶναι οἱ πρωταρχικές ὑποχρεώσεις τῶν ἱερέων κατά τήν ἄσκηση τοῦ λειτουργήματός τους;

Ποιές εἶναι οἱ πρωταρχικές ὑποχρεώσεις τῶν ἱερέων κατά τήν ἄσκηση τοῦ λειτουργήματός τους;

Οἱ ἱερεῖς καί οἱ ἀρχιερεῖς ἔχουν κατ' ἐξοχήν ὑποχρέωση νά διαφυλάσσουν τήν ὀρθόδοξη πίστη καί νά ἀναθεματίζουν τήν κακοδοξία τῶν αἰρετικῶν καί ἐκείνους, πού ἀναθεμάτισαν οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί οἱ Πατέρες μας, ἀλλά καί τούς ὁμοίους τους σήμερα. Ἡ ὑποχρέωση αὐτή ἐπιβάλλεται ἀπό τήν Β΄ τήν Ε΄ καί τήν ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο καί τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Οἱ ἱερεῖς φυλάσσουν πνευματικές Θερμοπύλες καί δέν παρεκκλίνουν ἀπό τήν ὁμοφωνία τῶν θεοφόρων Πατέρων.

Ὅποιος ἱερεύς ἢ ἀρχιερεύς παρεκκλίνει καί καινοτομεῖ ἢ κακοδοξεῖ ἤδη ἐνεδύθη κατάραν ὡς ἱμάτιον κατά τήν ἀπόφαση τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τό 1848. Ἐπιβάλλεται τότε ταυτόχρονα ὑποχρέωση στούς ἱερεῖς καί τούς πιστούς νά διακόπτουν ἄμεσα τήν κοινωνία μέ τούς κηρύσσοντες αἵρεση προϋσταμένους, καθηγουμένους, ἐπισκόπους ἢ πατριάρχες.¹

¹ Ἐρμηνεύοντας τὸν ΙΕ΄ Ἱερὸν Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Συνόδου ὁ Ζωναρᾶς γράφει: "Ἐὰν τυχὸν ὁ πατριάρχης, ἢ ὁ μητροπλίτης, ἢ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἰρετικός, καὶ ὄντας αἰρετικὸς κηρύσσει τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀντὶ νὰ διδάσκη τὴν ἀλήθεια, συνεχῶς καὶ ἀδιάντροπα, μὲ θρασύτητα, διδάσκει τὰ αἰρετικὰ δόγματα, αὐτοὶ πού ἀποσχίζονται ἀπ' αὐτόν, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι, ὄχι μόνον δὲν τιμωροῦνται γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀλλὰ ἀντιθέτως θὰ ἀξιωθοῦν κάθε τιμῆς, ἐπειδὴ χωρίζουν ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν αὐτὸ δηλώνει τὸ ἀποτεριχίζοντες (τοῦ κανόνος) (τὸ γὰρ τεῖχος, τῶν ἐντὸς αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκτός, χωρισμὸς ἐστίν) διότι ἀκριβῶς δὲν ἀπομακρύνθησαν ἀπὸ Ἐπίσκοπον, ἀλλὰ ἀπὸ ψευδεπίσκοπον καὶ ψευδοδιδάσκαλον οὔτε σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔκαναν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπήλλαξαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ σχίσματα, ὅσον ἦταν δυνατὸν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους".

Τὰ ἴδια διδάσκει καὶ ὁ Βαλαμών:

"Εάν κάποιος χωρισθῆ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπόν του, τὸν μητροπολίτην του ἢ τὸν πατριάρχην του, ὄχι λόγῳ κάποιου προσωπικοῦ ἁμαρτήματός του ἀλλὰ λόγῳ αἰρέσεως, ἐπειδὴ ἐκεῖνος διδάσκει ἐπ' ἐκκλησίας ἀνερροθριάστως κάποια διδάγματα ξένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, καὶ πρὶν ἀκόμη ὑπάρξει τελεσίδικη καταδικαστικὴ ἀπόφασις γὰρ τὸν αἰρετικόν, καὶ πολὺ περισσότερον μετὰ τὴν διάγνωσιν, ἐὰν ἀποτειχισθῆ, δηλαδὴ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν κοινωνία τοῦ ἐπισκόπου του, ὄχι μόνον δὲν θὰ τιμωρηθῆ, ἀλλὰ καὶ θὰ τιμηθῆ ὡς ὀρθόδοξος διότι ἀκριβῶς δὲν ἀποσχίσθηκε ἀπὸ Ἐπίσκοπον, ἀλλὰ ἀπὸ ψευδεπίσκοπον καὶ ψευδοδιδάσκαλον καὶ αὐτὸ τὸ ὅποιο κάνει εἶναι ἄξιον ἐπαίνου, διότι δὲν τέμνει τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἐνώνει καὶ τὴν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ σχίσμα".

Ὁ δὲ Ἀριστηνὸς τονίζει ἐπίσης:

"Ἐὰν μερικοὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κηρύσσοντα αἵρεσιν, (ἐπίσκοπον κλπ.), πού ἔχει καταδικασθεῖ ἀπὸ σύνοδον ἢ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ ὄχι γὰρ κάποιο προσωπικὸ ἔγκλημα, εἶναι ἄξιοι κάθε τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ὡς ὀρθόδοξοι".
Ράλλη-Ποτλῆ, "Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων". τόμ. Β', σελ. 694.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐρμηνεύει τὸ σχετικὸν χωρίον στὸ Πηδάλιον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον:

"Ἐὰν οἱ ρηθέντες πρόεδροι, (ἐπίσκοποι), εἶναι αἰρετικοί, καὶ κηρύσσουν τὴν αἵρεσιν τοὺς δημόσια, καὶ γ' αὐτὸ χωρίζονται οἱ ὑποκείμενοι σ' αὐτούς, καὶ πρὶν νὰ γίνῃ ἀκόμα συνοδικὴ κρίσις γ' αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον γὰρ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὀρθόδοξοι εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ δὲν προξένησαν στὴν Ἐκκλησίαν σχίσμα μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν." Ἱερὸν Πηδάλιον, ἔκδ. 1886, σελ. 292.

Τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ Διδασκάλους μιμήθηκαν καὶ οἱ Ἁγιορείτες Ὅσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπὶ Βέγκου τοῦ Λατινόφρονος καὶ ἔγραψαν τὴν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον, ἡ ὁποία εἶναι θεολογικώτατη καὶ πλήρης Θεῶν ἀληθειῶν.

Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ μεταξὺ ἄλλων περιλαμβάνονταν καὶ τὰ ἑξῆς:

"Ἐμπεριέχεται δὲ καὶ στὸν **ΙΕ' Κανόνα τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Α' καὶ Β' ἐπονομασθείσης Συνόδου**, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπαινοῦνται αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτοὺς πὺν εἶναι προφανῶς αἰρετικοὶ καὶ διδάσκουν δημόσια, αἰρετικὰ διδάγματα, καὶ πρὶν νὰ ὑπάρξῃ συνοδικὴ καταδίκη τους, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἀναίμακτου θυσίας, τὴν θεωροῦσε πάντοτε συγκοινωνίαν τελείαν μὲ τὸν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καὶ τὸ φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στὴν ἐξηγήσειν τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱερουργῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως ... καὶ ὅτι εἶναι κοινωνὸς αὐτοῦ καὶ τῆς πίστεως καὶ διάδοχος τῶν Θεῶν μυστηρίων ... (καὶ) ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἢ κοινωνία μὲ μόνην τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων".

Δοκίμιον Ἱστορικόν, περὶ τοῦ σχίσματος τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς - καὶ τῶν ἐν Φλωρεντία συνόδῳ γενομένων δολιοτήτων καὶ ἐκβιασμῶν εἰς βάρος τῶν Ὀρθοδόξων - συγγραφεὺν ὑπὸ τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ **Καλλίστου Βλαστοῦ**, Ἁγίου Ὁρος 1895, ἐπανέκδοσις 1991, σελ. 106-107.

Οἱ Ἁγιορείτες οἱ ἐπὶ Βέγκου μαρτυρήσαντες κηρύσσουν, ὅτι ἐπαινοῦνται ὅσοι, πρὸς συνοδικῆς διαγνώμης, ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτοὺς πὺν εἶναι προφανῶς αἰρετικοὶ

καὶ διδάσκουν δημόσια αἰρετικὰ διδάγματα, καὶ πρὶν ὑπάρξει συνοδικὴ καταδίκη τους.

Οἱ Ὅσιομάρτυρες ἔκοψαν τὸ μνημόσυνο τῶν Λατινοφρόνων πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης! Τοὺς Λατινόφρονες δὲν εἶχε ἀκόμη καταδικάσει καμμία σύνοδος... Ἦταν βεβαίως καθηρημένοι καὶ ἀναθεματισμένοι οἱ Λατινόφρονες κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς α' καὶ β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐκπίπτουν οἱ τοιοῦτοι τῆς ἱερωσύνης. Βλ. καὶ τὸν α' τῆς Ζ'. Βέβαια τὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν τὸ πλήρωσαν μὲ τὴ ζωὴ τους!...

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴν ἐνιαία διδασκαλία καὶ τὴν πράξη τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τὰ διδάγματα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κάθε Ὁρθόδοξος ὀφείλει νὰ διακόπτει τὸ μνημόσυνο τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου καὶ ὄλων ὅσοι εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτόν. Ἰδιαίτερα, ὅταν αὐτοὶ οἱ ἐπίσκοποι δὲν ἔπονται τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ πολὺ περισσότερο, ὅταν ἔρχονται σὲ προφανῆ ἀντίθεση μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ κηρύσσουν ἐπ' ἐκκλησίας γυμνῆ τῇ κεφαλῇ αἵρεσιν.

"Ὅσοι μὲ ταπείνωση δέχονται καὶ ὑποτάσσονται στὴν Ἱερὰ Παράδοση εἶναι ἄξια μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια τὴν ἀρνοῦνται ἢ θέλουν ἀνθρωποκεντρικὰ νὰ ἀλλοιώσουν τὸν Θεανθρωποκεντρικὸ χαρακτήρα τῆς ἐξέρχονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ."

Γράφει καὶ ὁ **π. Γεώργιος Καψάνης**.

Ἄραγε, τί συμβαίνει, ὅταν οἱ Νεοημερολογίτες δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ εἶχαν ἐνιαῖο ἐορτολόγιο, ὅταν δηλ. δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση 1600 χρόνων;

Κατὰ τὴν διακήρυξη καὶ τοῦ π. Γεωργίου Καψάνη καθηγομένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου ἔχουν ἐξέλθει τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. "Χριστιανικῆ", 07.06.2001, σελ. 5.

Πολὺ περισσότερο εἶναι ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Σῶμα, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ:

-ὅταν αἶρουν τὰ ἀναθέματα ποὺ ἐπέβαλαν **οἱ Ἅγιοι Πατέρες** κατὰ τῶν Παπικῶν, ὅπως ἔκανε μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς ὁ ψευδοπατριάρχης, μασῶνος Ἀθηναγόρας.

- ὅταν συναγελάζονται, συμπροσεύχονται καὶ συνιερουργοῦν σὲ κάθε εὐκαιρία μὲ τοὺς κηρυχθέντες ὑπὸ τῶν **Ἁγίων Πατέρων** αἰρετικούς, Προτεστάντες, Παπικούς καὶ Μονοφυσίτες, ἀλλὰ καὶ ἑτεροθρήσκους καὶ εἰδωλολάτρες (ὅπως γίνεται σήμερα ἀπὸ τὴν παγκόσμια Νεο-ὀρθοδοξία),

- ὅταν συνάπτουν συμφωνίες μαζί τους καὶ ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήρια πανάρχαιων αἰρετικῶν, (στό Μπαλαμὰντ μὲ τοὺς Οὐνίτες, στό Σαμπεζὺ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες)

-ὅταν ἐνώνονται πλήρως μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, ὅπως αὐτὸ κηρύσσεται ἐπισήμως ἀπὸ τὴν σχετικὴ ἐγκύκλιο τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας

- καὶ ὅταν συλλειτουργοῦν οὐνιτικὰ μὲ τὸν Πάπα, οἱ Ἀθηναγόρες, οἱ Δημήτριοι καὶ οἱ Βαρθολομαῖοι, καὶ μεταδίδουν ἀκόμη καὶ τὰ μυστήρια στοὺς αἰρετικούς στὴν Ραβέννα καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία. Βλ. σχετικά σὲ **π. Γεωργίου Μεταλληνῶ, "Διάλογοι χωρὶς προσωπίου", "Ο.Τ.", 12.07.02**, τὴν προσλαλιὰ πρὸς κληρικούς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Γερμανίας τοῦ καὶ σωματικὰ πλέον νεκροῦ, τυμπανιαίου μασῶνου, πρῶην "πατριάρχου" Ἀθηναγόρα:

"Πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθει (τὸ κοινὸν ποτήριον). Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἔλθει, διότι ἤδη ἔρχεται. Διότι ἤδη εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταλαμβάνετε πολλοὺς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ποτήριον καὶ καλὰ κάνετε. Καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ὅταν ἔρχονται Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται καὶ ζητοῦν νὰ μεταλάβουν, τοὺς προσφέρω τὸ Ἅγιον Ποτήριον! Καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἴδιο γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν."

Ὁ ἀντικειμενικὸς Ὁρθόδοξος ἀναγνώστης ἄς βγάλει τὰ συμπεράσματά του,

κατά πόσον υπάρχει ή δέν υπάρχει αίρεση σήμερα, και εάν αυτή είναι προφανής ή όχι, ώστε να δικαιολογείται ή να μή δικαιολογείται ή διακοπή του μνημοσύνου των κακοδόξων Οικουμενιστών και κατ' έξοχήν των Φαναριωτών ψευδεπισκόπων και ψευδοδιδασκάλων, κατά τον ΙΕ' της ΑΒ' Μεγάλης Συνόδου.

Η άποτειχίση από αυτούς τους έπισκόπους είναι έπιβεβλημένη και κατά την έρμηνείαν του γνωστού κανονολόγου της Σερβικής Έκκλησίας **Νικοδήμου Μίλας**, και δη χωρίς να χρειάζεται πρώτα συνοδική καταδίκη της άρξαμένης έτεροδιδασκαλίας. Πόσον μάλλον μετά από συνοδικές καταδικές, όπως είναι εκείνες των Παπικών, των Προτεσταντών και των Μονοφυσιτών, με τους όποιους κοινωνούν πνευματικά, συμπροσευχητικά και λειτουργικά, κοινωνούντες ακόμη και από το ίδιο ποτήριον έδω και πολλά χρόνια συνεχώς Νεοημερολογίτες και καταδικασμένοι έτεροδόξοι - αίρετικοί, ως άπεδειχθη με άτράνταχτα και άδιάβλητα στοιχεία. Βλ. **π. Γεωργίου Μεταλληνού**, "Οί διάλογοι χωρίς προσωπείον", "ΟΤ". 12.07.02. Βλ. και "Ο.Τ." 07.02.03, το κείμενο του **π. Γεωργίου Μεταλληνού**, σχόλιο στην "Καθολική".

Έρμηνεύει ό **μεγάλος Σέρβος κανονολόγος**:

"Εάν όμως έπίσκοπός τις ή μητροπολίτης ή πατριάρχης άρξεται να διακηρύττει δημοσία έπ' έκκλησίας αίρετικήν τινα διδαχήν, άντικειμένην προς την Όρθοδοξίαν, τότε οί προαναφερθέντες κέκτηνται τό δικαίωμα άμα και χρέος να άποσχισθώσι πάσαντα του έπισκόπου, μητροπολίτου και πατριάρχου εκείνου, δι' ό ου μόνον εις ουδεμίαν θέλουσιν ύποβληθή κανονικήν ποινήν, αλλά θέλουσι και έπαινεθή εισέτι, καθ' όσον δια τούτου δέν κατέκριναν και δέν έπαναστάτησαν έναντίον των νομίμων έπισκόπων, άλλ' έναντίον ψευδεπισκόπων και ψευδοδιδασκάλων, ούτε και έδημιούργησαν τοιοντοτρόπως σχίσμα, έν τη Έκκλησία, άλλ άντιθέτως, απήλλαξαν την Έκκλησίαν έν όσφ ήδυνήθησαν μέτρο του σχίσματος και της διαιρέσεως".

Αυτά διδάσκουν οί άληθείς διδάσκαλοι της Όρθοδοξίας, και ό **Άγιος Νικοδήμος ό Άγιορείτης στην έρμηνεία του στους Έρωδες Κανόνες, ΑΑ' Άποστολικόν και ΙΕ' της ΑΒ' Έρως Συνόδου επί Μεγάλου Φωτίου**.

Η έρμηνεία του **Μίλας**, την όποιαν μάς μετέφερε στα έλληνικά ό Σέρβος Θεολόγος καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του πανεπιστημίου του Βελιγραδίου Είρηναίος Μπούλοβιτς, (νύν έπίσκοπος του Σερβικού Πατριαρχείου), είναι σε πλήρη συμφωνία με την έρμηνεία του **Άγιου Νικοδήμου του Άγιορείτου και της Έκκλησίας**.

Δέν είναι δυνατόν να συμπροσεύχεται ό κ. Βαρθολομαίος, όχι μόνον με έτεροδόξους αίρετικούς αλλά και έτεροθρήσκους, και να μάς λένε οί καινοτόμοι, ότι έμεις φεύγουμε από την ... "έκκλησία"(!), όταν διακόπτουμε την κοινωνία αυτών και εκείνων που είναι κοινωνικοί προς αυτούς.

Δέν λέγει και ό **Άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης ότι έχθροί του Θεού δέν είναι μόνον οί αίρετικοί αλλά και όσοι κοινωνούν με αυτούς**, άναφερόμενος στη σχετική διδασκαλία του **Άγιου Ιωάννου του Χρυσοστόμου**;

Είναι φορέας της Άποστολικής Παραδόσεως ό κ. Βαρθολομαίος, όταν συμπροσεύχεται και μετά ίερείων του Σατανά, παστορισσών προτεσταντριών, στην Καμπέρα της Αύστραλίας, στην Άμερική, στην Άσίξη και στην Γροιλανδία;

Έκφράζει την Όρθόδοξον Έκκλησίαν, όταν μεταδίδει τά μυστήρια στους κατολύκους στην Ραβέννα;

Είναι όρθόδοξος πατριάρχης ό κ. Βαρθολομαίος - (μετά του νεκρού και σωματικά πλέον Χριστοδούλου και του φερεφώνου του κακοδόξου πατριάρχου. νεκρού και αυτού σωματικά ήδη Μελετίου Καλαμαρά) - όταν συμμετείχαν στην δαιμονολατρεία της Καμπέρα ή στις πανδαμονιακές εκδηλώσεις με κοινή λατρεία και συμπροσευχές με Μωαμεθανούς, Βουδιστές, Έβραίους και όλο τό συνονθύλευμα του έωσφόρου, του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Έκκλησιών;

Τί διδάσκει ἡ Ἐκκλησιαστική ἱστορία γιά τούς αίρετικούς καί τούς προσερχομένους στήν Ἐκκλησία;

Ὅλες οἱ Σύνοδοι θεωροῦσαν πάντοτε τούς αίρετικούς ἔκτός Ἐκκλησίας.

Ἀπό τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον ἔγιναν δεκτοί, ὅσοι ἀναθεμάτισαν τήν εἰκονομαχικήν αἵρεση καί ὁμολόγησαν τήν ἀλήθεια. Θά ἔπρεπε, κατά τόν 8ο Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς, οἱ ἐπίσκοποι νά χειροτονηθοῦν ἢ τοῦλάχιστον νά χειροθετηθοῦν, ἔτσι ὅπως ἐρμήνευσε ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική τήν χειροτονία τοῦ 8ου Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Μέ μιὰ τέτοια "ἐκκλησία" ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι δέν θέλουμε νά ἔχουμε καμμία σχέση. Θέλουμε νά εἶμαστε ἔκτος αὐτῆς τῆς Ψευδοεκκλησίας τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου.

Δέν ἀκοῦνε οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιά τήν σωτηρία τους πιστοί, τί διδάσκει ὁ Φωστήρας τῆς Ἐφέσου Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός;

"... πέπεισμαι γάρ ἀκριβῶς, ὅτι ὅσον ἀποδιίσταμαι τούτου καί τῶν τοιούτων, ἐγγίζω τῷ Θεῷ καί πᾶσι τοῖς ἁγίοις, καί ὥσπερ τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καί τοῖς ἁγίοις πατέρας, τοῖς θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας". Ἀπολογία τοῦ ἁγιωτάτου Μητροπολίτου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ρηθείσα ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ αὐτοσχεδίως.

Ἀπό τίς παραπάνω ἐπίσημες ἐρμηνευτικές διατάξεις τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου, σαφῶς προκύπτει τὸ λογικὸ συμπέρασμα ὅτι:

Ὁ πρόεδρος, (προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῆς ἐνορίας ἢ καί μικρῆς ὁμάδος Ὁρθοδόξων), εἴτε πατριάρχης εἶναι, εἴτε μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, εἴτε καθηγούμενος Μοναστηρίου, εἴτε γέροντας συνοδείας, εἴτε γέροντας ἐνὸς μοναχοῦ, εἴτε πνευματικὸς ἐνὸς πιστοῦ, ὅταν κηρῦσει δημοσίᾳ, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ μιάν κακοδοξίαν κατεγνωσμένην = κατεδικασμένην (ὄχι μόνον) ὑπὸ Συνόδου (ἀλλὰ καί) ἢ ὑπὸ Ἁγίων Πατέρων, τότε ὁ κληρὸς καί ὁ λαὸς ποὺ πομαίνεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ καί ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν γνῶσιν τῶν κακοδοξιῶν του Χριστιανοί, **ἀποκτοῦν ἀμέσως τὸ δικαίωμα καί ἔχουν καθῆκον καί ὑποχρέωση** ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Κανόνα νά τὸν ἀποκηρύξουν καί νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τήν κοινωνίαν του καί πρὶν ἀπὸ τήν τελεσίδικον καταδίκην τοῦ ψευδεπισκόπου ἢ ψευδοδιδασκάλου, διότι:

"οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καί τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται", ἐὰν θέλουν νά εἶναι καί νά λέγονται Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί ὄχι αίρετικοί, (ὡς αίρετικὸν περιποιούμενοι, κατὰ τὸν ἅγιον Δοσίθεον τῶν Ἱεροσολύμων).

Πάνω, λοιπὸν, ἀπὸ κάθε πρόεδρον ἔθεσαν οἱ Πατέρες μας τίς Ἱερὰς Γραφές, τήν Ἁγίαν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τίς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων, τὸ Σύνταγμα τῶν Θείων Κανόνων καί τούς Ἁγίους, τοὺς ὁποίους καί ἀκολούθησαν, χωριζόμενοι τῆς κοινωνίας τοῦ αίρετικοῦ προέδρου καί διακόπτοντες τὸ μνημόσυνόν του. Οἱ ἀδιάφοροι γιά τήν Ἁγίαν Πίστιν, οἱ κόλακες, οἱ τυχοδιῶκτες καί γενικῶς ὅλο τὸ σύστημα τῶν ὑπηρετῶν ἐνόχων σκοπιμοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀκολουθοῦσαν τοὺς λυκοποιμένες, βοηθῶντας τους στὸ ψυχοφθόρο τους ἔργο.

Γιατί δέν χειροτονήθηκαν, ἐνῶ σύμφωνα μέ τόν 8ο Κανόνα τῆς Α΄ αὐτό θά ἔπρεπε νά γίνει;²

Τί συνέβη κατ' ἐξαίρεση μέ τόν Ἅγιον Ἀνατόλιον καί τόν Ἅγιο Μελέτιο Ἀντιοχείας καί ἄλλους πού προσήλθαν στήν Ὁρθοδοξία ἀπό τήν αἵρεση;

Πῶς ὑπερασπίστηκαν τό δόγμα καί τήν ὀρθόδοξη Πίστη οἱ ἱερεῖς καί καθηγούμενοι τῶν ἱστορικῶν Μεγάλων Μοναστηρίων στήν Παλαιστήνη ἅγιος Σάββας ὁ Ἦγιασμένος καί Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης;

γ. Ποιά ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων περί αἱρέσεως καί ποιός εἶναι ὁ φορέας τοῦ ἀληθήτου τῆς Ἐκκλησίας στήν Ὁρθοδοξία;

Εἶναι τό πλήρωμα ἢ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. **Οἱ ὀρθοδόξως πιστεύοντες κληρικοί καί λαϊκοί.**

Σέ ποιούς δόθηκε ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας;

Δόθηκε στόν λαό τοῦ Θεοῦ καί ὄχι σέ μεμονωμένα ἄτομα.

Τί εἶναι ἡ Παράδοση;

Εἶναι ἡ ἐσωτερική μνήμη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔκκληση στήν καθολική ἐμπειρία τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ποῦ βρῖσκεται ἡ καθολική ἐκκλησία;

Ἡ Καθολική Ἐκκλησία μπορεῖ πολύ συχνά στήν ἱστορία νά εἶναι τό μικρό ποίμνιο.

Πῶς ἐκφράζεται ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας;

Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται στή συνάντηση στήν πίστη μέ τούς Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐδῶ ὁ χρόνος ὑπερβαίνεται.

Ποιοί δέν εἶναι μέλη τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας;

Μέλη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι οἱ Λατινόφρονες, οἱ Νεοημερολογίτες καί οἱ Οἰκουμενιστές, ἐκτός, βέβαια, ἀπό τούς Λατίνους, τούς Προτεστάντες, τούς Μονοφυσίτες, πού εἶναι παντελῶς ἀπερρηγμένοι ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καί τούς ἑτεροδόξους πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

² Διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἐδίδετο τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἰς τούς πιστεύοντας. Ἡ συνήθεια δέ τῆς χειροθεσίας εἰς τήν νέαν χάριν ἐπικράτησε ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη. Ὁ Μέγας Βασίλειος, σημειώνει ὅτι οικονομικῶς δέχθηκε ἡ Σύνοδος τούς Ναυατιανούς, (Ναυατιανοί λέγονται οἱ Καθαροί), στόν α΄ Κανόνα του. Βλ. καί τήν ἐπιμνησία τοῦ ζ΄ Κανόνος τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς, ὅπου ὁ λθ΄ Κανόνας τῆς ἐν Ἰλλυβία Συνόδου **διά χειροθεσίας**, λέγει, **νά γίνονται δεκτοί οἱ αἱρετικοί.**

**δ. Τί διδάσκει τούς ιερείς ἡ πατερική ἀντίληψη γιά τήν
δικαιοσύνη καί τήν ἐπιείκεια τοῦ Θεοῦ, ὡς μέτρο ἐφαρμογῆς τῶν
Ἱερῶν Κανόνων στούς παρεκτρεπόμενους πιστούς**

Ποιές εἶναι οἱ συμβουλές τῶν ἁγίων Πατέρων γιά τήν
ἐξατομίκευση τῆς ποιμαντικῆς καί τήν ἐφαρμογή τῶν Ἱερῶν
Κανόνων;

Ποιός εἶναι τελικά ὁ σκοπός τῆς τήρησης τῆς εὐταξίας μέ τήν
ἐφαρμογή τῶν Ἱερῶν Κανόνων;

**Σκοπός τῆς τήρησης τῆς εὐταξίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ
σωτηρία τῆς ψυχῆς τῶν μελῶν Της.**

Ἡ ἐπανάμηση μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας μέσῳ τῆς
καταλλαγῆς μας πρός τόν Θεόν.

Ὁ ἱερεὺς, ὅπως καί ὁ Κύριος, ἀφήσει τά ἐννενήκοντα ἐννέα
πρόβατα καί ἀναζητεῖ τό ἀπολωλός.

Ἐκεῖνος πάντα ἀναμένει τήν ἐπιστροφή μας.

Δέν εἶναι ἐχθρός μας ἀλλά φίλος μας.

**"Οὐκ ἐκεῖνος (ὁ Θεός) ἐστίν ὁ ἐχθραίνων, ἀλλ' ἡμεῖς· Θεός
γάρ οὐδέποτε ἐχθραίνει".³**

B.

1. Τά Σύμβολα, οἱ Ὅροι, οἱ Τόμοι, οἱ Ὁμολογίες καί οἱ Ἐκθέσεις. Οἱ Ἱεροί Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων

Μετά ἀπό ἐμπεριστατωμένες συζητήσεις οἱ Οἰκουμενικές
Σύνοδοι, ὅπως καί οἱ Τοπικές, ἐξέδιδαν πρῶτα μέν Σύμβολα ἢ
Ὅρους ἢ Τόμους ἢ Ὁμολογίες καί Ἐκθέσεις, πού ἀναφέρονταν στήν
δογματική πίστη καί δεύτερον Κανόνες, πού ἀναφέρονταν στή
διοίκηση, τήν εὐταξία, τό πολίτευμα καί τόν καθόλου βίο τῆς
Ἐκκλησίας, πού εἶχαν θέση νόμων ὑποχρεωτικῶν γιά τά μέλη τῆς
Ἐκκλησίας ἀλλά καί γιά τό Κράτος.

Ἔτσι ὁ Ἰουστινιανός μέ τήν **Νεαράν ρλα' κεφ. α'**, ὅπως
ἀργότερα αὐτή συμπληρώθηκε, ὄρισε:

³ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ια' στήν Β' Κορινθίους, γ', PG, 61, 478.

"Θεσπίζομεν τάξιν νόμων ἐπέχειν τούς ἁγίους ἐκκλησιαστικούς κανόνας, τούς ὑπό τῶν ἁγίων ἑπτὰ Συνόδων ἐκτεθέντας ἢ βεβαιωθέντας. Τῶν γάρ Συνόδων τά δόγματα καθάπερ τὰς θείας Γραφάς δεχόμεθα καί τούς κανόνας ὡς νόμους φυλάττομεν."

Ἐπίσης κατά τόν **Codex Justinianus I**, 3. 45:

"Τούς δέ θείους κανόνας οὐκ ἔλαττον τῶν νόμων ἰσχύειν καί οἱ ἡμέτεροι βούλονται νόμοι, θεσπίζομεν κρατεῖν μὲν ἐπ' αὐτοῖς τά τοῖς ἱεροῖς δοκοῦντα κανόσιν, ὡς ἂν εἰ καί τοῖς πολιτικοῖς ἀνεγέγραπτο νόμοις..."⁴

Τό πρῶτο ἦταν κυρίως ἔργο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τό δέ δεύτερο ἦταν συνήθως ἔργο τῶν Τοπικῶν Συνόδων.

Ὡστόσο τό ἴδιο ἔργο ἐπιτελοῦσαν πολλές φορές καί οἱ Οἰκουμενικές καί οἱ Τοπικές Σύνοδοι.

Περιληπτικά νά ἀναφέρουμε ὅτι ὅλες οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι ἐξέδωσαν ἐκτός ἀπό τούς Ὅρους καί Κανόνες, μέ ἐξαίρεση τήν Ε' καί τήν ΣΤ'.

Γιαυτό συνεκλήθη ἡ ἀποκληθεῖσα **Πενθέκτη ἐν Τρούλφ Σύνοδος**, ἡ ὁποία συμπληροῦσα τό ἔργο τῶν δύο προηγουμένων Συνόδων ἐξέδωσε καί τούς παραληφθέντες ἀπό ἐκείνες Κανόνες, ἢ, σύμφωνα μέ τόν **Ζωναρά** καί τόν **Βαλσαμῶνα**, τό "ἐκείνων ὑστέρημα, τήν τῶν κανόνων ἔκθεσιν, αὕτη ἀνεπλήρωσεν"⁵

Οἱ ἅγιες ἑπτὰ Οἰκουμενικές Σύνοδοι συγκροτήθηκαν κατά τῶν αἰρέσεων, πού συντάραξαν τήν Ἐκκλησία, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁποίων προέβησαν στόν **δογματικό καθορισμό τοῦ Τριαδικοῦ, τοῦ Χριστολογικοῦ καί τοῦ Σωτηριολογικοῦ δόγματος** καί ἔτσι διαμορφώθηκαν οἱ **τρεῖς αὐτοί δογματικοί κύκλοι**, πού ἀποτελέσαν μέχρι σήμερα τό κέντρο τῆς Ὁρθόδοξης Δογματικῆς.

Οἱ δέ ἀποφάσεις αὐτῶν ἐκφράζουν, ἰδιαίτερα ἀναφορικά μέ τά δογματικά ζητήματα, **ὅ,τι πάντοτε καί πανταχοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη**, ἀφοῦ ἔγιναν ἀποδεκτές ἀπό ὄλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Κλήρου καί τοῦ λαοῦ πασῶν τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν, ὡς ἀλάθητες!

⁴ Βλ. καί ἄρθρο 3 παρ. 1 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ὅπου οἱ Ἱεροί Κανόνες περιβάλλονται μέ ἠδύσημένη συνταγματική ἰσχύ: "Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας πού γνωρίζει κεφαλὴ τῆς τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ... τηρεῖ ἀπαρασάλευτα ... τούς Ἱεροῦς, Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνες καί τίς ἱερές παραδόσεις!" Τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδας εἶναι θεσπισμένο **στό ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί ἀδιαιρέτου Τριάδος**.

⁵ **Ράλη-Ποτλῆ**, Σύνταγμα τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων, Ἀθήναι, 1852, τ. II, 293, 300.

Τό πλήρωμα αὐτό ἢ τό ὅλον ἢ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο συναποτελοῦν ὅλοι οἱ ὀρθοδόξως πιστεύοντες κληρικοί καί λαϊκοί, θεωρεῖται στήν Ὁρθοδοξία ὡς φορέας τοῦ ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὡς φωνή τῆς Ἐκκλησίας καί ὄργανο ἐκφράσεως τοῦ ἀλαθήτου αὐτῆς, εἶναι ἡ ἀνωτάτη διοικητική ἀρχή αὐτῆς, ἥτοι ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, στήν ὁποία ἀντιπροσωπεύεται τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας διά τῶν ἐπισκόπων του, οἱ ὁποῖοι δογματίζουν τῇ ἐνεργείᾳ καί ἐπιστάσιᾳ καί ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, **ἐάν ἔχουν διέλθει τοῦλάχιστον τά στάδια τῆς καθάρσεως, καί τοῦ φωτισμοῦ.** Οἱ Πατέρες πολλῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶχαν φτάσει στήν θέωση καί εἶναι Μεγάλοι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας!⁶

Δέν εἶναι, λοιπόν, δυνατόν τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα ἢ τά δύο μεγάλα τμήματα αὐτοῦ τῶν κληρικῶν ἢ τῶν λαϊκῶν κεχωρισμένα ἢ πολύ περισσότερο κάποιο ἄτομο ἢ κάποιος ἐπίσκοπος ἢ Πατριάρχης ἢ Πάπας, νά δογματίζει ἔγκυρα καί αὐθεντικά, γιατί αὐτό εἶναι ἀποκλειστικό δικαίωμα καί ἔργο μόνον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν μετεχόντων αὐτῶν ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν τό πλήρωμα καί τήν πίστη του, ὄντες ὑποχρεωμένοι νά ἐκφράζουν καί νά διερμηνεύουν πιστά καί ἀκριβῶς τήν κοινή αὐτή καθολική πίστη καί συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὅλου.

Μέ αὐτό τόν τρόπο οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι διατυπώνουν σέ δογματικούς Ὅρους τήν ὀρθή πίστη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, τό ὁποῖο, ἀποδεχόμενο τά δεδομένα, ἀναγνωρίζει τήν οἰκουμενικότητα αὐτῶν, ἡ ὁποία ἔτσι ἐξαρτᾶται καί ἐκ τῆς συμφωνίας καί τῆς ἐν ὁμοφωνία καί ἀγάπη ἐνότητος τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅσα παρουσιάζονται στήν εἰσήγησή μας θεμελιώνονται στήν πατερική θεολογία καί τήν πράξη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ὅπως ἐκφράζεται **στό ἀθάνατο Συνοδικό της**, πού ἀποτελεῖ τήν σύνοψη τῆς διδασκαλίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῆς συμφωνίας τῶν θεοφόρων Πατέρων μας!

Θεμελιώνονται στήν ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ μας, πού διαφυλάσσεται μέσα στήν Ἐκκλησία μας.

⁶ Ὅπως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Νικόλαος καί ὁ ἅγιος Σπυρίδων στήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος στήν Β', ὁ ἅγιος Ταράσιος στήν Ζ' καί πολλοί ἄλλοι.

Ἡ ἀποκάλυψη δόθηκε ἀπό τόν Θεό στήν Ἐκκλησία, ὄχι σέ μοναχικά ἄτομα, ἀκριβῶς ὅπως στήν Παλαιά Διαθήκη "τά λόγια τοῦ Θεοῦ"⁷ δόθηκαν ὄχι σέ ἄτομα ἀλλά στό λαό τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀποκάλυψη δίνεται, καί εἶναι προσιτή, μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία· δηλαδή, μόνο διά μέσου τῆς ζωῆς μέσα στήν Ἐκκλησία, διά μέσου μιᾶς ζωντανῆς καί πραγματικῆς συμμετοχῆς στόν μυστικό ὄργανισμό τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ μας.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀληθινή γνώση εἶναι δυνατή μόνο μέσα στό στοιχεῖο τῆς Παραδόσεως!

Γ. Βασικές ἔννοιες

2. Ἡ Ἱερά Παράδοση

Ἡ Ἱερά Παράδοση ὡς παράδοση τῆς ἀλήθειας, ὅπως τήν προσδιόρισε ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος, εἶναι ὄχι μόνον ἱστορική μνήμη, ὄχι ἀπλῶς μιᾶ ἔκκληση στήν ἀρχαιότητα καί στήν ἐμπειρική σταθερότητα.

Παράδοση εἶναι ἡ ἐσωτερική μνήμη τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι πρό πάντων ἡ ἐνότητα τοῦ Πνεύματος, ἡ ἐνότητα καί συνέχεια τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας καί τῆς ζωῆς τῆς χάριτος. Εἶναι ἡ ζωντανή σχέση μέ τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τήν ἡμέρα πού τό

⁷ Ρωμ. γ', 2.

Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε μέσα στὸν κόσμο ὡς τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας.

Ἡ ἔκκληση πρὸς τὴν Παράδοση δὲν εἶναι τόσο πολὺ μιὰ ἔκκληση πρὸς ἀρχαιότερα πρότυπα, ὅσο εἶναι μιὰ ἔκκληση στὴν καθολικὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, στὸ πλήρωμα τῆς γνώσεώς της.

Ὅπως τὸ λέει ἡ πολὺ γνωστὴ διατύπωση τοῦ ἁγίου Βικεντίου τοῦ ἐκ Λειρίνης: *"ὅ,τι πάντοτε, ὅ,τι παντοῦ, ὅ,τι ἀπὸ ὅλους ἔχει πιστευθεῖ"*.

Ἡ παράδοση γνωρίζεται καὶ κατανοεῖται μόνο μέ τὸ νὰ ἀνήκεις στὴν Ἐκκλησία, μέ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ στὴν κοινὴ ἢ καθολικὴ ζωὴ.

Τὸ *"καθολικός"*, (ἀπὸ τὸ καθ' ὅλου), δὲν σημαίνει οὐδόλως μιὰ ἐξωτερικὴ καθολικότητα, δὲν εἶναι ἓνα ποσοτικὸ, ἀλλὰ μᾶλλον ἓνα ποιοτικὸ κριτήριον. Τὸ *"καθολικός"* δὲν σημαίνει *"οἰκουμενικός"* οἱ δύο αὐτοὶ ὅροι δὲν εἶναι ταυτόσημοι.

Ἡ Καθολικὴ, ἢ Ὁρθόδοξη δηλαδὴ Ἐκκλησία, μπορεῖ ἀκόμα ἱστορικὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι εἶναι τὸ μικρὸ ποίμνιον.

Υπάρχουν σήμερα πολλοὶ περισσότεροι αἰρετικοὶ παρὰ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ μέσα στὸν κόσμον μας καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ αἰρετικοὶ εἶναι παντοῦ καὶ ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία ἐξαναγκάζεται νὰ ζεῖ στὸ περιθώριον τῆς ἱστορίας, μέσα στὴν *"ἔρημον"*. Αὐτὸ συχνὰ συνέβη, κατὰ τὸν π. Γεώργιον Φλωρόφσκι, καὶ συμβαίνει καὶ πάλι σήμερα.

Αὐτὸς ὁ ἐμπειρικὸς περιορισμὸς καὶ αὐτὴ ἡ κατάστασις, μέ κανένα τρόπο δὲν καταστρέφει τὸν καθολικὸ χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καθολικὴ, γιατί εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ λόγω τῆς ἐνότητος αὐτοῦ τοῦ Σώματος ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀμοιβαία συνανάπτυξις τῶν ἐπὶ μέρος μελῶν· ἡ ἀμοιβαία ἀπομόνωσις καὶ ὁ διαχωρισμὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπερνικοῦνται, καὶ ἡ ἀληθινὴ κοινωνία ἢ ἡ κοινὴ ζωὴ πραγματοποιεῖται. Καὶ αὐτὸ γίνεται καὶ ὡς πρὸς τὴν σκέψιν. Στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιεῖται ἡ καθολικότητα τῆς συνειδήσεως. Σ' αὐτὴν περικλείεται τὸ ἀληθινὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας: *"ἵνα πάντες ἔν ὧσιν καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν ... ἵνα ὧσι τετελειωμένοι εἰς ἓν..."*⁸

Ἡ ἐνότητα πραγματοποιεῖται διὰ μέσου τῆς συμμετοχῆς στὴ μιὰ καὶ μοναδικὴ ἀλήθεια τῆς κοινῆς πίστεως τῶν Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων· ὁ χρόνος ὑπερβαίνεται μέσα στὴν Ἐκκλησία. Στὴν Ἐκκλησία οἱ πιστοὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν

⁸ Ἰωάν. ιζ', 21-23.

γενεῶν ἐνώνονται συναντῶντας ἀλλήλους. Σ' αὐτό ἀκριβῶς συνίσταται ἡ θρησκευτική καί μεταφυσική σημασία τῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων.

Μέ τήν σιγουριά πού μᾶς δίνει ἡ συμμετοχή στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί στήν κοινωνία τῶν ἁγίων μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι οἱ αἵρετικοί Οἰκουμενιστές, οἱ Λατινόφρονες καί οἱ Νεοημερολογίτες

- δέν συμμετέχουν στό σῶμα αὐτό
- δέν μετέχουν στήν μοναδική ἐμπειρία τῆς ἀλήθειας
- δέν εἶναι μέλη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἐκτός τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἐνῶ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀγκαλιάζει ὅλες τίς ἐποχές καί τούς ἁγίους, (τούς Ὁρθοδόξους), ἔχει ἀποβάλλει καί οὐδέποτε ἀποδέχεται τούς ξένους καί ἀντίθετους στήν Ἱερά Παράδοση καί στήν ἐνιαία πίστη αἵρετικούς Οἰκουμενιστές καί Νεοημερολογίτες.

Ἡ Καθολική-Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία συναναθεματίζει καί τούς αἵρετικούς Λατινόφρονες καί Οἰκουμενιστές τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σέ κάθε ἐνορία, προϊσταμένου τοῦ πνευματικοῦ της ἱερέως ἢ ἐπισκόπου τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τό ἀνάθεμα ἐνεργεῖται ἀπό τό πλήρωμα τῶν πιστῶν, προϊσταμένων τῶν ἱερέων καί τῶν ἀρχιερέων, πού διατρανώνουν ἐπί ἓνα σχεδόν αἰῶνα συνεχῶς τήν ἐνιαία πίστη καί ἀναθεματίζουν μέχρι σήμερα τούς αἵρετικούς.

Αὐτό εἶναι ὑποχρέωση τῶν Ὁρθοδόξων κυρίως ἱερέων καί ἀρχιερέων καί αὐτό κάνουν, γιατί **ὁ μὴ λέγων τοῖς αἵρετικοῖς ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἔστω**, κατά τόν Ὅρον τῆς ἁγίας Ε΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τό Συνοδικό τῆς ἀθάνατης Ὁρθοδοξίας μας πού τόν ἐπαναλαμβάνει.

3. Ἡ ἀπάντηση τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τό 1848.⁹

⁹ Πηγή: *Τά δογματικά καί συμβολικά μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Καρμίρη Ἰωάννη*, τ. Β΄ σελ. 902-925, Ἀθήνα 1953.

Ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ ἱερεὺς παίρνουν τὴν ἐξουσία καί τὴν ἀρμοδιότητα νὰ διδάσκουν καί νὰ τελοῦν τὰ μυστήρια **ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ**, τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, τὸ σῶμα τῶν Ἁγίων.

Γιαὐτό καί ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει δικαίωμα καί καθῆκον νὰ συμμαρτυρεῖ, νὰ συναινεῖ **ἀλλὰ καί νὰ ἀρνεῖται τὴ συναίνεσή του**, στὸν ἱερέα καί στὸν ἐπίσκοπο· ἀκόμη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ἀποβάλλει καί νὰ τοὺς καθαιρεῖ, ὅταν αὐτοὶ παρεκκλίνουν ἀπὸ τὴν ὁμοφωνία τῶν Πατέρων, ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Πεντηκοστῆς καί τῆς καθολικότητος¹⁰.

Ἄν, ἐπομένως, οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ πνευματικοὶ προϊστάμενοι οἱ ἱερεῖς δέν εἶναι μάρτυρες αὐτῆς τῆς μετοχῆς στὴν μοναδικὴ ἀλήθεια, δέν εἶναι Ὁρθόδοξοι.

Ἔχουν ἤδη ἐνδυθεῖ τὴν κατάραν ὡς ἱμάτιον, κατὰ τὴν ἐπὶ Ἀνθίμου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἀπόφαση τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1848.

Ἡ Πανορθόδοξος αὕτη Σύνοδος ἀναγνωρίζει στό λαό τὸ δικαίωμα τῆς ἀρνησικυρίας ἀκόμη καί ἀποφάσεων συγκληθέντων ὡς Οἰκουμενικῶν, **ἐφ' ὅσον αὐτές ἀντιπίπτουν στό Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καί ἀποδειχθοῦν ὡς ληστρικές**, (ὅπως ἡ Μονοφυσιτικὴ ἐν Ἐφέσῳ τὸ 449 καί οἱ Εἰκονομαχικὲς τοῦ 754 καί 814, πού τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τίς ἀπεδοκίμασε καί τίς ἀκύρωσε!)

Ἐδῶ ἔγκειται ἡ ἀποστολὴ τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως, νὰ διατηρεῖ τὴν συνείδηση τοῦ λογικοῦ του ποιμνίου σέ ἐγρήγορση, καταρτίζοντας, νουθετῶντας κηρύσσοντας τὴν Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη διδαχὴ καί τὸ διαχρονικὸ βίωμα τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐκφράζεται μέσα καί ἀπὸ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, τοὺς Ὅρους καί τὰ Σύμβολα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Καθῆκον τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως εἶναι νὰ διακηρύσσει παντοῦ καί πάντοτε ὅτι οἱ αἰρετικοί, οἱ καινοτόμοι καί οἱ σχισματικοὶ ἐνδύονται κατάραν ὡς ἱμάτιον, εἴτε Πάπες, εἴτε Πατριάρχες, εἴτε κληρικοί, εἴτε λαϊκοὶ εἶναι αὐτοί. Καί μόνον ὅταν διατηροῦν τὴν πίστη ἀνόθευτη καί ἀμετάβλητη, ὅπως τὴν παρέλαβαν καί τὴν μεταδίδουν στίς ἐπόμενες γενιές, χωρὶς νὰ

¹⁰ Κατὰ τὸν **Μέγα Ἀθανάσιο**: "Βαδίζοντες τὴν ἀπλανῆ καὶ ζωηφόρον ὁδόν, ὀφθαλμόν μὲν ἐκκόψωμεν σκανδαλίζοντα, μὴ τὸν αἰσθητόν ἀλλὰ τὸν νοητόν. Οἷον, ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ Πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρὴ αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γὰρ ἐστὶν ἄνευ αὐτῶν συναθροίξεσθαι εἰς εὐκτῆριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός." Ἁγίου Μεγάλου Ἀθανασίου, PG 35,22.

μεταβάλουν τίποτε, εἶναι ἀληθινὰ ὀρθόδοξοι καὶ τέκνα ὑπακοῆς, κατὰ τὴν ἀπάντηση τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τὸ 1848 πρὸς τὸν Πάπα Πίο τὸν Θ΄, τὸ Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ τὴν ἁγίαν Ζ΄ Σύνοδον.

"... Τὸ φρικτὸ αὐτὸ ἀνάθεμα, ἀδελφοί καὶ ἀγαπητὰ παιδιά ἐν Χριστῷ, δὲν τὸ ἐκφωνοῦμε ἐμεῖς σήμερα, ἀλλὰ τὸ ἐκφώνησε πρῶτος ὁ Σωτήρας μας· «ὅποιος μιλήσει ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν θά συγχωρεθεῖ οὔτε σὲ αὐτόν τὸν αἰῶνα, οὔτε στὸν μελλοντικό» ὁ ἅγιος Παῦλος ἐκφώνησε· «ἀπορῶ πού μετακινεῖστε τόσο γρήγορα ἀπὸ αὐτόν πού σᾶς κάλεσε μὲ τὴν χάρι τοῦ Χριστοῦ σὲ ἄλλο εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μόνον κάποιοι πού σᾶς ταράσσουν καὶ θέλουν νὰ διαστρεβλώσουν τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ· ἀλλὰ κι ἂν ἐμεῖς ἢ ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σᾶς κηρύσσει ἄλλο εὐαγγέλιο ἀπὸ αὐτό πού σᾶς κηρύξαμε, ἅς εἶναι ἀνάθεμα» αὐτὸ ἐκφώνησαν οἱ ἑπτὰ οἰκουμενικὲς Σύνοδοι καὶ ὅλη ἡ χορωδία τῶν θεοφόρων Πατέρων. **Ὅλοι λοιπὸν οἱ καινοτόμοι, εἴτε μὲ αἵρεση εἴτε μὲ σχίσμα, ἐνδύθησαν μὲ τὴ θέλησή τους, σύμφωνα μὲ τὸν ψαλμωδὸ, «κατὰρα ὡς ροῦχο», εἴτε Πάπες εἴτε Πατριάρχες εἴτε Κληρικοὶ εἴτε Λαϊκοί·** «κι ἂν κάποιος, ἀκόμα καὶ ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, σᾶς κηρύσσει ἄλλο εὐαγγέλιο ἀπὸ αὐτό πού ἔχετε παραλάβει, ἅς εἶναι ἀνάθεμα. Ἔτσι σκεπτόμενοι οἱ Πατέρες μας καὶ ὑπακούοντας στοὺς ψυχοσωτήριους λόγους τοῦ Παύλου, στάθηκαν σταθεροὶ καὶ στέρεοι στὴν πίστη πού τοὺς παραδόθηκε ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ καὶ τὴν διέσωσαν ἀμετάβλητη καὶ ἀμόλυντη στὸ μέσο τόσων αἰρέσεων, καὶ τὴν παρέδωσαν σὲ μᾶς ἀληθινὴ καὶ ἀνόθευτη, ὅπως βγήκε ἀγνή ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρώτων ὑπηρετῶν τοῦ Λόγου· ἔτσι σκεπτόμενοι καὶ ἐμεῖς, ἀνόθευτη ὅπως τὴν παραλάβαμε θά τὴν μεταδώσουμε στίς ἐπερχόμενες γενιές, **χωρὶς νὰ μεταβάλλουμε τίποτα, γιὰ νὰ εἶναι κι ἐκεῖνοι, ὅπως κι ἐμεῖς, εὐπρεπεῖς καὶ νὰ μὴν ντρέπονται ὅταν μιλοῦν γιὰ τὴν πίστη τῶν προγόνων τους.**"

1848, μῆνας Μάιος, Ἰνδικτιῶνος ζ΄.

† Ἀνθιμος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ ἱκέτης ὑπὲρ ὑμῶν.

† Ἰερόθεος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ ἱκέτης.

† Μεθόδιος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλης τοῦ Θεοῦ Ἀντιόχειας καὶ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ ἱκέτης.

† Κύριλλος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ ὅλης τῆς Παλαιστίνης, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ ἱκέτης.

Ἡ ἱερά Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως

† Ὁ Καισαρείας Παΐσιος - † Ὁ Ἐφέσου Ἀνθιμος - † Ὁ Ἡρακλείας Διονύσιος - † Ὁ Κιζύκου Ἰωακεῖμ - † Ὁ Νικομηδείας Διονύσιος - † Ὁ Χαλκηδόνος Ἰερόθεος - † Ὁ Δέρκων Νεόφυτος - † Ὁ Ἀδριανουπόλεως Γεράσιμος - † Ὁ Νεοκαισαρείας Κύριλλος - † Ὁ Βεροίας Θεοκλήτος - † Ὁ Πισιδίας Μελέτιος - † Ὁ Σμύρνης Ἀθανάσιος - † Ὁ Μελενίκου Διονύσιος - † Ὁ Σόφιας Παΐσιος - † Ὁ Λήμνου Δανιήλ - † Ὁ Δρυϊνουπόλεως Παντελεήμων - † Ὁ Ἐρσεκίου Ἰωσήφ - † Ὁ Βοδενῶν Ἀνθιμος.

Ἡ ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀντιόχειας

† Ὁ Ἀρκαδίας Ζαχαρίας - † Ὁ Ἐμέσης Μεθόδιος - † Ὁ Τριπόλεως Ἰωαννίκιος - † Ὁ Λαοδικείας Ἀρτέμιος.

Ἡ ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱερουσαλήμ

† Ὁ Πέτρος Μελέτιος - † Ὁ Βηθλεέμ Διονύσιος - † Ὁ Γάζας Φιλήμων - † Ὁ Νεαπόλεως Σαμουήλ - † Ὁ Σεβαστείας Θαδδαῖος - † Ὁ Φιλαδελφείας Ἰωαννίκιος - † Ὁ Θαβωρίου Ἱερόθεος.

Δ. Ἡ διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων

Ὅφείλουμε οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς τῆς Γνήσιας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας νά συνειδητοποιήσουμε καί νά διακηρύξουμε παντοῦ ὅτι οἱ αἰρετικοί στεροῦνται τῆς πνευματικῆς καί ἀποστολικῆς διαδοχῆς, καθ' ὅτι δέν εἶναι μέτοχοι στήν διαχρονική ἀλήθεια τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καί ἐπομένως ἔχασαν τήν κοινωνία μέ τήν Καθολική Ἐκκλησία, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ὀνόματος τοῦ ὁποίου δέν μποροῦν νά ἐνεργοῦν, καί ὁποιαδήποτε ἐνέργειά τους εἶναι ἄκυρη.¹¹

Κατ' ἐξοχήν ἄκυρα εἶναι τά ὅποια μέτρα τυχόν λάβουν, γιά νά διώξουν ὀρθοδόξους Ἱερεῖς, Ἐπισκόπους καί μοναχούς ἤ ἀπλούς πιστούς, πού τούς ἐλέγχουν καί διακόπτουν τήν κοινωνία μαζί τους, κατά τόν ΙΕ' Ἱερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἱεραῖς Συνόδου καί τόν 31ο Ἀποστολικόν!

Αὐτό συμβαίνει πρῶτον, λόγω τῆς μή κοινωνίας τους μέ τήν ἀλήθεια καί τήν ἐνιαία πίστη τῶν Πατέρων, ἀλλά κατ' ἐξοχήν καί κυρίως, γιατί ἐνεργοποιοῦνται καθηκόντως καί ἀπό μᾶς τούς ἱερεῖς καί τούς ἀρχιερεῖς ἐπί ἓνα αἰῶνα τά ἀναθέματα τῶν Οἰκουμενικῶν

¹¹ Ἱερόν Πηδάλιον, Κανών 47ος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου σελ. 617-618.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον πού δέν κάνει διάκριση σέ δήθεν κεκοιμημένους καί μή αἰρετικούς, ὅπως ὑποστήριξαν στό παρελθόν κάποιοι:

«**Ἡ αἵρεσις χωρίζει ἀπό τῆς ἐκκλησίας πάντα ἄνθρωπον.**»

Ἡ Ἁγία Σύνοδος εἶπεν:

«**Τοῦτο εὐδελόν ἐστιν.**»¹¹

Στό τέλος τῆς Πρώτης Πράξεως,

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε:

«**Ἀναγνώτῳσαν οἱ προϊστάμενοι ἐπίσκοποι τοὺς οἰκείους λιβέλλους ὡς νυνὶ προσελθόντες τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ.**»

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης εἶπεν:

«**Ἀναγνώτῳσαν ἐπειδὴν τῶν ζητουμένων δύο κεφαλαίων ἀκριβῶς ἐξετασθῆ ὑπόθεσις περὶ τε τῶν προσερχομένων ἐξ αἱρέσεως τῇ ἁγίᾳ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ καί τῶν ὑπὸ αἱρετικῶν χειροτονηθέντων.**»

Καί μετ' ὀλίγον πάλιν,

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης εἶπεν:

«**Τὰς ὁμολογίας γινῶντες διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν λιβέλλων, ἐν ἑτέρα συνελεύσει ἢ αὐτῶν ἀποδοχῇ γενήσεται, εἰ οὐκ ἔστιν ἕτερον αὐτοῖς τὸ κωλύον.**»

¹¹ Ἐνθ. ἄνωτ. Ἱερόν Πηδάλιον, σελ. 586.

Συνόδων, από τις τοπικές μας καθολικές τοπικές εκκλησίες, πού βρίσκονται σε έσωτερική μυστική ένότητα μεταξύ τους και σε κοινωνία με τό σῶμα τῶν ἁγίων πάντοτε, ἀλλά κυρίως τήν Ἀ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅπως ἐπίσης αὐτό συμβαίνει, ἀναφορικά μέ τούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές, γιατί οἱ πρῶτοι ἀποσχισθέντες τῆς ἀληθείας πῆραν μέν τήν χάρη ἀπό τήν καθολική Ἐκκλησία, ἀλλά οἱ ἴδιοι, κατασταθέντες αἰρετικοί καί ἀποκοπέντες ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὄντες αὐτοκατάκριτοι, δέν μποροῦσαν πλέον νά μεταδώσουν τήν χάρη, κατά τόν 1ο Κανόνα τοῦ Οὐρανοφάντορος Μεγάλου Βασιλείου καί στεροῦνται κάθε ἱερατικῆς δικαιοδοσίας¹²!

Ἡ ἀνωτέρω στάση κατά τήν διαφύλαξη τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας τῶν αἰρετικῶν, ἦταν ἡ στάση, πού τηροῦσαν οἱ τοπικές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί Ἐνορίες μέ τούς ἐπισκόπους τους καί τούς ἱερεῖς τους διαχρονικά, ὅταν κηρυσσόταν αἴρεση.

Ἀναθεμάτιζαν συνεχῶς τήν αἴρεση καί τούς αἰρετικούς.

Στή συνέχεια, ὅταν συνεκαλεῖτο Οἰκουμενική ἢ Πανορθόδοξη Σύνοδος, ἡ Σύνοδος, μπορεῖ νά δεχόταν κατ' οἰκονομίαν κάποιους ἀπό τούς βρισκομένους σε κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς, ἄν:

- ὁμολογοῦσαν τήν Ὁρθόδοξη Πίστη,
- ἀναθεμάτιζαν τήν αἴρεση,

καί

-ἐφ' ὅσον ἔφερναν ἐπαρκῆ δικαιολογία γιά τήν στάση τους, -(ἔχι ὅμως πάντοτε, βλ., γιά παράδειγμα, τίς Συνόδους Ἀφρικῆς καί Ρώμης)-, ἀλλά ποτέ δέν δέχονταν τούς πρωτάρχας τῆς αἰρέσεως.

Ὅλες οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι θεωροῦσαν πάντοτε τούς αἰρετικούς ἐκτός τῆς ἀληθείας, καί ἐπομένως καί ἐκτός τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπό σῶμα Ὁρθοδόξων ἐπισκόπων ἀναθεματίσθηκαν ὁ Οἰκουμενισμός καί οἱ Οἰκουμενιστές στό Μόντρεαλ τοῦ Καναδά ἀπό τήν ὀρθόδοξη Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς τό 1983, προΐσταμένου τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου καί ἀπό τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν Συνόδῳ, ἐπί τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κυροῦ Χρυσοστόμου τό 1998.

¹² Βλ. καί τόν 47ο Κανόνα τοῦ Ἁγίου σε συνδυασμό μέ τόν 5ο καί τόν 1ο αὐτοῦ Ἱερῶν Κανόνα.

Ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων ἔχει πολλές ἀναλογίες καί εἶναι ἀναλόγου σπουδαιότητος μέ ἐκείνη πού ἔγινε ἐπί Ἁγίου Μαρτίνου πάπα Ρώμης μέ τόν Ἅγιο Μάξιμο τό 649 μ.Χ., στή Ρώμη, πού κατεδίκασε τούς Μονοθελητες-Μονοενεργῆτες.

4. Ἡ διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν θεοφόρων Πατέρων μέσα ἀπό τά πρακτικά τῆς ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Καί οἱ αίρετικοί Εἰκονομάχοι ἔγιναν μέν δεκτοί, ὄχι ἀπλῶς καί ὡς ἔτυχε, ἀλλά μέ μεγάλη δυσκολία, **μετά ἀπό ἀνάκριση καί ἐξέταση τοῦ κάθε ἑνός ἀπό αὐτούς ὡς κατηγορούμενου**, πού σέ καμμία περίπτωση καί κανεῖς δέν δικαιώθηκε γιά τήν μέχρι τότε στάση του!

Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀνεγνώρισε ἱερωσύνην στούς αίρετικούς, κατά τόν χρόνον πού βρίσκονταν στήν αίρεση τῆς βδελυρῆς καί ἀντιθέου Εἰκονομαχίας! Τό ὅτι δηλ. τάχα τελοῦσαν σωστικά μυστήρια, γιάτί κάτι τέτοιο οὐδέποτε διετύπωσε κανεῖς ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες καί καμμία Οἰκουμενική Σύνοδος, πού ἐπέχει πρόσωπον Ἐκκλησίας, δέν τό εἶπε! **Μία ἀντίθετη διατύπωση θά συνιστοῦσε βλασφημία κατά τοῦ Παναγίου Πνεύματος!**

Ἀπό τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον ἔγιναν δεκτοί ἐκ τῶν Εἰκονομάχων ἐπισκόπων:

-ὅσοι ἀπό αὐτούς μετενόησαν,

καί πάντως

-ὄχι οἱ διδάσκαλοι καί πρόταρχοι τῆς αίρέσεως,

ὅσοι

-ἀναθεμάτισαν τήν εἰκονομαχικήν αίρεση,

-συνέταξαν γραπτῶς καί προσκόμισαν στήν Σύνοδο ἀναθεματιστικούς τῆς αίρέσεως λιβέλλους,

-ὁμολόγησαν ὅτι ἦσαν ἐκτός Ἐκκλησίας καίχωρισμένοι ἀπ' αὐτήν

καί

-δήλωσαν πανηγυρικά καί δημόσια ὅτι ἐπιθυμοῦν νά ἐνωθοῦν μέ τήν Καθολικήν Ἐκκλησίαν, ἀπό τήν ὁποία ἦσαν χωρισμένοι

καί μάλιστα ἀφοῦ

-πῆραν καί φρικτό ὄρκο,

-ἀναθεματίζοντας μάλιστα ἑαυτούς

καί

-διαβεβαιώνοντας ὅτι δέν κινοῦνται μέ ὑπουλότητα καί ὑστεροβουλία!

Αὐτό τό τελευταῖο τό πιστοποιοῦν λέγοντας:

"Ἐάν μή ὁμολογῶμεν καθὼς ἡ καθολική ἐκκλησία, ἀνάθεμα ἔχωμεν ἀπό τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος".

"Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν ἐλπίζομεν ὅτι μετά τήν σύνοδον οὐδεὶς διαστραφήσεται, καθότι ἐν ταῖς καταθέσεσιν αὐτῶν ἑαυτούς οἱ

ἐπίσκοποι ἀνεθεμάτισαν ὅτι ἐάν ἐπιστρέψωμεν ἐπὶ τὴν προτέραν αἵρεσιν, ἀναθεματισμένοι καὶ καθηρημένοι ἐσμέν".

Στὴν συνέχεια ζητεῖται ἀπὸ τὴν Σύνοδο **νά ἐπιδοθοῦν οἱ λίβελλοι τοῦ ἀναθεματισμοῦ τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως** τῆς Ἐκκλησίας.

Καί, ἂν δέν ἔχουν συντάξει τέτοιους λιβέλλους νά τοὺς φτιάξουν καὶ νά τοὺς προσκομίσουν στὴ Σύνοδο.

Καὶ στή συνέχεια θά κρίνει τὴν ὑπόθεσή τους ἡ Σύνοδος!

"Κωνσταντῖνος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπε πανίερε δέσποτα, εἰ μὲν ἐπιφέρονται λιβέλλους, ἐπιδότωσαν. εἰ δέ μή, ποιήτωσαν. καὶ εἴθ' οὕτως κρίνει ἡ ἅγια σύνοδος ἐπ' αὐτοῖς.

Οἱ δέ ἔφασαν ἔχομεν τοὺς λιβέλλους ἐτοιμούς, καὶ δώσομεν αὐτούς."

Ἀλλά καὶ ἐδῶ δέν τελείωσε ἡ ἐξέταση καὶ ἡ ἀνάκριση τῶν αἵρετικῶν **Εἰκονομάχων:**

"Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν ἐν τῷ τέως τὰ ὑπόλοιπα περὶ τῆς προκειμένης ζητήσεως τῶν κανόνων ἀναγνωσθήτω."

Τότε διαβάστηκε καὶ **τό σχετικό χωρίο ἀπὸ τὸν βίον τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου καὶ διαπιστώθηκε γιὰ ἀκόμη μία φορά ὅτι ὅσοι μετανοοῦν καὶ ἐπιστρέφουν στὴν Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἀποδέχεται,** ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλη αἰτία πού νά κωλύει τὴν ἀποδοχή τους.

Οἱ Πατέρες ἔδειχναν μεγάλη ὑπομονή καὶ ἀγάπη καὶ ἔκαναν τὰ πάντα, γιὰ νά προσεταιρισθοῦν στὴν πίστι τούς χωρισθέντες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία αἵρετικούς.

Ἔτσι καὶ ὁ **Πατριάρχης Εὐστόχιος** παρακαλοῦσε καὶ νουθετοῦσε ἐπὶ ὀκτῶ μῆνες τοὺς Νεολαυρῖτες, πού εἶχαν χωριστεῖ ἀπὸ τὴν Καθολικὴ (σ.σ. τὴν Ὁρθόδοξη) Ἐκκλησία, καὶ μάλιστα μετὰ ἀπὸ τὸν ἀναθεματισμὸ τους ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ε΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδο, ὅπου ἀναθεματίστηκε ὁ Ὁριγένης καὶ ὁ Θεόδωρος Μομψουεστίας καὶ ἡ κακοδοξία περὶ προϋπάρξεως τῶν ψυχῶν καὶ περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων. Κακοδοξίες πού πρέσβευαν καὶ αὐτοί. Καὶ ἀφοῦ δέν πείσθηκαν, διώχθηκαν ἀπὸ τὴν Λαύρα καὶ ἐλευθερώθηκε ἡ πόλη ἀπὸ τὴν λύμη (σ.σ. τὸν μολυσμόν)!

Τό συμπέρασμα ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Σάββα εἶναι, ὅτι ὅσοι μετανοοῦν πραγματικά καὶ ζητοῦν νά ἐνωθοῦν μέ τὴν ἅγια Καθολικὴ Ἐκκλησία, γίνονται δεκτοί, ἐάν δέν ὑπάρχει κάτι ἄλλο πού νά τοὺς κωλύει, καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι θά διαφυλαχθοῦν οἱ κανονικὲς διατάξεις.

"πάντως γὰρ χρὴ τὰς κανονικὰς διατάξεις φυλάττεσθαι"

Καὶ πάλιν, ὅμως, **ἐξετάζεται ἐνδελεχῶς,** μετὰ ἀπὸ αἴτηση τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Σάρδεων Εὐθυμίου, **ἐάν καὶ ὑπὸ ποιῆς προϋποθέσεις γίνονται δεκτοί αὐτοί πού χειροτονήθηκαν ἀπὸ αἵρετικούς.** Καὶ γι' αὐτὸ διαβάζονται τὰ σχετικά ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ ἀναγνώστου Θεόδωρου, στό 5ο βιβλίο **περὶ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου ἀπὸ τὴν Δ΄ ἅγιαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδο.**

Ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος ἔγινε μὲν δεκτός ἀπὸ τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καὶ μάλιστα ἔγινε πρόεδρος τῆς Συνόδου, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι εἶχε χειροτονηθεῖ ὡς πατριάρχης ἀπὸ τὸν αἰρετικό Διόσκορον, παρόντος καὶ συλλειτουργοῦντος μάλιστα καὶ τοῦ Εὐτυχοῦς.

Εἶναι πολὺ σημαντικό, ὅμως, νὰ ἐξετάσουμε καὶ νὰ ἀξιολογήσουμε τὰ ἀποφασιστικῆς σημασίας γεγονότα ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου, γιὰ νὰ κατανοήσουμε, γιατί ἔγινε ἀποδεκτός.

Ὁ ἅγιος εἶχε χειροτονηθεῖ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας ὡς διάκονος καὶ εἶχε διαπρέψει στὴν ἐν Ἐφέσῳ Γ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, πλήττοντας θανάσιμα μὲ τὴν θεολογίαν καὶ τὴν σθεναρῆ ὀρθόδοξη στάση τοῦ τὸν αἰρετικὸν Νεστόριον. Συντάχθηκε ἀμέσως μὲ τὸ μέρος τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀποδείχθηκε ὀρθοδοξότατος, συνετός καὶ μαχητής.¹³

Μάλιστα, κατὰ τὴν χειροτονίαν του, ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος εἶπε χαριεντιζόμενος πρὸς τὸν Διόσκορον:

"ὄπου περιεπάτηκας ἡγίακας". (!)

Αὐτὰ ἔγιναν, ὅμως, ὅλα, πρὶν φανερωθεῖ ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ παρρησίᾳ, καὶ ἀκολουθοῦσαν ὅλοι μὲ εὐλάβεια τὰ μέχρι τότε ἰσχύοντα τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τὸν θεοφόρον πρόεδρόν της Μέγαν Κύριλλον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας στὴν διδασκαλία τους, τὸν ὁποῖον Ἅγιον Κύριλλον, στήριξε κατὰ τὴν Γ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος!

Σημειώνεται στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία Θεοδώρου ἀναγνώστου, στὸ πέμπτο βιβλίον, πού ἀναγνώστηκε στὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὅτι τὰ ἀνωτέρω τὰ εἶπε ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος χαριέντως καὶ τὸ τί θὰ γινόταν στὸ μέλλον τὸ ἀγνοοῦσε:

*"χαριέντως ἔφη τὸ μέλλον γὰρ ἡγνόνει".*¹⁴

Καὶ πάντως ὁ Ἅγιος ἔγινε δεκτός, γιατί ἦταν πάντοτε καὶ κατὰ πάντα ὀρθοδοξότατος, ἦταν συνετός καὶ μαχητής, ὅπως εἶδαμε, καὶ ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος Ταράσιος:

"οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπὲρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἁμαρτία ἀποθανεῖται καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ἡ χειροτονία (τοῦ ἁγίου Ἀνατολίου)."

Ὁ Ἅγιος Ταράσιος τότε ζήτησε νὰ διαβαστεῖ καὶ ἄλλος σχετικὸς κανόνας τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Διαβάστηκε ὁ ὄγδος κανόνας τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, σχετικὸς μὲ τὴν ἀποδοχὴν τῶν αἰρετικῶν Καθαρῶν. Αὐτούς, ὅταν προσῆλθαν στὴν Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἁγία Πρώτη Οἰκουμενικὴ ἀποφάσισε ὅτι ἔπρεπε νὰ χειροθετηθοῦν:

"ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ μεγάλῃ συνόδῳ, ὥστε χειροτονοῦμένους, οὕτω μένειν ἐν τῷ κλήρῳ."

¹³ "Τῆς Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου προεξάρχων ὁ Ἀνατόλιος, συμμετεχόντων 630 Ἀρχιερέων, κατήθυνε τὰς ἐργασίας καὶ ἐπέτυχε τὴν καταδίκην τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀσυγχύτου τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ ἀδιαιρέτως συνηνωμένων, ὡς καὶ διὰ κανόνων 30 διατύπωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας". Ράλλη καὶ Ποτλῆ, Σύνταγμα ..., Β΄σελ. 216 κ. ἔξ.

¹⁴ Πρακτικά, σελ. 718

Ἀφοῦ ὁμολογήσουν ἐγγράφως ὅτι θά ἀκολουθήσουν σέ ὅλα τὰ δόγματα τῆς Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, **καί ἀφοῦ χειροτονηθοῦν** (ὁ ὅρος εἶναι τῆς α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού δέν ὁμιλεῖ περὶ χειροθεσίας!) ὅλοι, ὅπου βρίσκονται, στίς κωμοπόλεις ἢ στίς πόλεις θά εἶναι στό ἐξῆς κληρικοί:

"ἔσονται ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι".¹⁵

Τότε ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς ἐκκλησίας τῆς Σικελίας Θεόδωρος εἶπε, ὅτι ὁ κανόνας αὐτός δέν ἔχει νά κάνει τίποτε μέ τήν εἰκονομαχικήν αἵρεσιν:

"πρός τήν αἵρεσιν ταύτην οὐδέν ἔχει ὁ ἀναγνωσθεῖς κανών".

Ὁ ἅγιος Ταράσιος, ὅμως, ἀπάντησε ὅτι τά ἴδια ἰσχύουν γιά κάθε αἵρεση: **"ἀλλά καί περὶ πάσης αἰρέσεώς ἐστιν".**

Τά ἴδια μέ τόν ἐπίσκοπο Κατάνης εἶπε καί ὁ διάκονος Ἐπιφάνιος τῆς ἐκκλησίας τῆς Κατάνης καί ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θωμᾶ, ὑποστηρίζοντας ὅτι ὁ κανόνας αὐτός εἰπώθηκε, (τάχα μόνον), γιά τούς αἰρετικούς Καθαρούς.

Ρώτησε τότε τήν Σύνοδον ὁ ἅγιος Ταράσιος, πῶς πρέπει νά γίνει ἡ εἰσδοχή τῶν ἀπό τῆς εἰκονομαχικῆς αἰρέσεως προσερχομένων:

"τήν ἀναφνεῖσαν αἵρεσιν πῶς ὀφείλομεν δέξασθαι;"

Ἡ Σύνοδος συμφώνησε μέ τόν Ἰωάννην, τόν θεοφιλέστατον τοποτηρητήν τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς ἀνατολῆς, πού εἶπε ὅτι **ἡ αἵρεση χωρίζει κάθε ἄνθρωπο ἀπό τήν ἐκκλησία**, ἐπιβεβαιώνοντας ὅτι αὐτό εἶναι εὐδηλο (ξεκάθαρο):

"Ἰωάννης ὁ θεοφιλέστατος τοποτηρητής τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς ἀνατολῆς εἶπε:

«Ἡ αἵρεσις χωρίζει ἀπό τῆς ἐκκλησίας πάντα ἄνθρωπον.»

Ἡ Ἁγία Σύνοδος εἶπεν:

«Τοῦτο εὐδηλόν ἐστιν.»

Οἱ μοναχοί εἶπαν ὅτι, γιά νά γίνουν δεκτοί οἱ Εἰκονομάχοι, πρέπει νά χειροθετηθοῦν:

"χειροθετουμένους εἶπεν ὁ (8ος ἐν Νικαῖα) κανών δεχθῆναι".

Ἐπιφύλαξη ἐξέφρασε ὁ ἅγιος Ταράσιος, δίχως νά ἀποκλείει, βέβαια, τήν χειροθεσίαν χάριν εὐλογίας λέγοντας:

¹⁵ Διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἐδίδετο τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἰς τοὺς πιστεύοντας. Ἡ συνήθεια δέ τῆς χειροθεσίας εἰς τήν νέαν χάριν ἐπικράτησε ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη. Ὁ Μέγας Βασίλειος, σημειώνει ὅτι οἰκονομικῶς δέχθηκε ἡ Σύνοδος τοὺς Ναυατιανούς, (Ναυατιανοί λέγονται οἱ Καθαροί), στόν α΄ Κανόνα του. Βλ. καί τήν ἐρμηνεία τοῦ ζ΄ Κανόνος τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς, ὅπου ὁ λθ΄ Κανόνας τῆς ἐν Ἰλλυβία Συνόδου **διά χειροθεσίας**, λέγει, **νά γίνονται δεκτοί οἱ αἰρετικοί.**

"μήπως ἐπ' εὐλογίας ἐνταῦθα τὴν χειροθεσίαν λέγει, καὶ οὐχὶ ἐπὶ χειροτονίας".

Ὡστόσο δὲν ἀφίνεται καμμία ἀμφιβολία ὅτι **θά ἔπρεπε κανονικά νά γίνει ἡ χειροθεσία τῶν αἰρετικῶν**, ὅταν πῖο κάτω διαβάζονται οἱ Ἐπιστολές καὶ τοῦ **Μεγάλου Βασιλείου**:

"περὶ τῆς προρρηθείσης ὑποθέσεως, εἰ δεκτοὶ εἰσιν εἰς τὴν ἱερωσύνην οἱ ἐκ τῆς αἵρέσεως ἐπιστρέφοντες"

κατὰ τὴν **πρὸς Ἀμφιλόχιον** κανονικὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ **παμμεγίστου ἱεράρχου**.

Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Οὐρανοφάντορος δὲν εἶναι δεκτοὶ οἱ αἰρετικοὶ Ἐγκρατίτες, διότι παραχάραξαν τὸ βάπτισμα, -(ὅπως καὶ οἱ Οἰκουμενιστές καὶ οἱ Νεοημερολογίτες τὸ παραχάραξαν, μὴ τηροῦντες τὴν τρίτην κατάδυση καὶ μὴ ἀναγινώσκοντες κἄν ὅλες τίς εὐχές τοῦ εἰσαγωγικοῦ στά ἄλλα μυστήρια μυστηρίου)-, καὶ ὅποιος βαπτίστηκε ἀπὸ αὐτοῦς, προσερχόμενος στὴν Ἐκκλησίαν νά βαπτίζεται.

Ἐάν, σημειώνει ὁ **Μέγας πατήρ**, γίνε ἐμπόδιο τὸ βάπτισμα, γιὰ νά προσέλθουν στὴν Ἐκκλησίαν, **λόγῳ τῆς ἀυστηρότητος τῆς ἀκριβείας**, τότε, (σ.σ. τοῦλάχιστον). **νά χρίονται**, καὶ ἔτσι νά προσέρχονται οἱ πιστοὶ στά μυστήρια:

"μήποτε ὡς βουλόμεθα ὀκνηροὺς αὐτοὺς περὶ τὸ βαπτίζειν ποιῆσαι ἐμποδίσωμεν τοῖς σωζομένοις διὰ τὸ τῆς προτάσεως ἀυστηρόν"...

"παντὶ δέ τῷ λόγῳ τυπωθήτω, τοὺς ἐπὶ τῷ βαπτισμῷ ἐκείνων προσερχομένους χρίεσθαι, ἐπὶ τῶν πιστῶν δηλονότι, καὶ οὕτως προσιέναι τοῖς μυστηρίοις."

Μετά ἀπὸ ἔγγραφον ἀναθεματισμὸν τῆς αἵρέσεως ἔγιναν δεκτοὶ οἱ αἰρετικοί, **κατὰ τὸν ὅρον τῆς ἁγίας Τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου** κατὰ τῶν δυσεβῶν Μασσαλιανῶν καὶ Εὐχιτῶν:

"τούς ὄντας κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν Μασσαλιανῶν, ἤγουν ἐνθουσιαστῶν αἵρέσεως, ἢ καὶ ἐν ὑποψίαις τῆς τοιαύτης νόσου γεγεννημένους, εἴτε κληρικοὶ εἶεν, εἴτε λαϊκοί, μεθοδεύεσθαι. "καὶ ἀναθεματίζοντας κατὰ τὰ ἐν τῷ μνημονευθέντι συνοδικῷ διηγορευμένα ἐγγράφως, μένειν τοὺς μὲν κληρικούς ἐν τῷ κλήρῳ, τοὺς δέ λαϊκοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς ἐκκλησίας."

Διαβάστηκε καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου **Μεγάλου Ἀθανασίου** πρὸς **Ρουφινιανόν**, σχετικὰ μὲ αὐτοὺς πού δὲν ἐφθάρησαν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν κακοπιστία, ἀλλὰ σύρθηκαν ἐξ ἀνάγκης σ' αὐτὴν, στὴν ὁποίαν ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** διαλαμβάνει, ποιά γνώμη εἶχαν οἱ Σύνοδοι σέ ὅλο τὸν τότε χριστιανικό κόσμο γι' αὐτοὺς, ἄν θά ἔπρεπε δηλαδή νά γίνουν δεκτοί.

Ὅταν εἰρήνευσε ἡ Ἐκκλησία, διδάσκει ὁ **Μέγας πατήρ**, ἔγινε Σύνοδος καὶ ἀπεφάσισε, **νά μὴν γίνουν δεκτοὶ στοὺς ἐπισκοπικούς θρόνους τοὺς ἐκεῖνοι πού ἐξέπεσαν στὴν πίστη καὶ ἦσαν προϊστάμενοι τῆς ἀσέβειας**.

Ὡστόσο νά τοὺς δίνεται συγχώρηση, ἀφοῦ μετανοοῦν.

Σέ ἐκείνους, ὅμως, πού παρασύρθηκαν ἐξ ἀνάγκης καὶ βιάσθηκαν νά ἀκολουθήσουν τὴν αἵρεση, θεώρησε ἡ Σύνοδος ὅτι θά πρέπει νά τοὺς δοθοῦν οἱ

θέσεις πού είχαν στον κληρο, και αυτό έγινε με κάποια οικονομία, αφού μετανόησαν και κατ' ἐξοχήν, γιατί ἀφ' ἑνός μὲν δὲν ἀθεντοῦσαν στήν ἀσέβεια (αἵρεση), ἀλλά και γιά ἕνα λόγο παραπάνω, ὅτι ἔφεραν ὡς δικαιολογία, τό ὅτι δηλαδή αὐτοί διαβεβαίωσαν, πώς δὲν διεφθάρησαν παντελῶς ἀπό τήν αἵρεση και προτίμησαν νά βαστάσουν τό βάρος τῆς βίας, (παρά τήν συνείδησή τους, πού προφανῶς τούς ἔλεγγε), γιά νά μήν γίνουν ἄλλοι ἀσεβέστατοι ἐπίσκοποι στον τόπο τους, πού θά διέφθειραν μέ τήν αἵρεσή τους τίς ἐκκλησίες και θά χάνονταν οἱ λαοί!

Τό ἴδιο ἔγινε, ὅπως διαβεβαιώνει ὁ **Μέγας πατήρ** και στήν Ρώμη και στήν Ἑλλάδα, πρᾶγμα πού τό δέχτηκε ἡ Ἐκκλησία.

Ἔτσι και ὁ **Ἀαρών** ἔδειξε συγκατά-βαση στήν παράβαση τοῦ λαοῦ! Καί σάν δικαιολογία εἶχε τό ὅτι, ἂν ἐπέστρεφαν πίσω στήν Αἴγυπτο, θά αὔξαναν τήν ἀσέβειά τους, ἐνῶ στήν ἔρημο πού βρισκονταν, θά ἦταν εὐκολότερο νά παύσουν τήν ἀσέβεια (τήν εἰδωλολατρεία).¹⁶

Δηλαδή παρομοιάζεται ἡ Εἰκονομαχική αἵρεση, -ἀλλά και κάθε αἵρεση κατά τόν Ἅγιο Ταράσιο-, ἀπό τόν Μέγα πατέρα μας Ἀθανάσιον ὡς εἰδωλολατρική ἀσέβεια, ὅμοια μέ τήν ἀσέβεια πού ἔδειξαν οἱ Ἰσραηλίτες μέσα στήν ἔρημο, πού ἀρνῆθηκαν τόν Θεόν και ἔφτιαξαν χρυσό μοσχάρι και τό λάτρευαν ὡς θεό, ξεχνώντας τόν ἀληθινό Θεό τῶν Πατέρων τους!

Στήν Ζ' Οἰκουμένη οἱ μετανοοῦντες και ἀναθεματίζοντες τήν εἰκονομαχικήν αἵρεση, **κλήθηκαν** ἐκτός ἀπό τόν ἀναθεματισμό τῆς αἵρέσεως **νά βεβαιώσουν ὅτι δὲν κινούνταν και μέ ὑπουλότητα**, γιά νά ξαναπάρουν και πάλι τούς θρόνους τους και νά μή χάσουν τήν ἐξουσία τους.

Και αὐτό τό ἔκαναν ἀναθεματίζοντας τούς ἑαυτούς τους και λέγοντας, ὅτι δὲν κινούμαστε μέ ὑπουλότητα, και ἐάν δὲν ὁμολογοῦμε τήν ὀρθή πίστη, ὅπως ἡ Καθολική Ἐκκλησία, νά ἔχουμε τό ἀνάθεμα ἀπό τόν Πατέρα, τόν Υἱόν και τό Ἅγιον Πνεῦμα!¹⁷

Οἱ μοναχοί, κυρίως οἱ Στουδίτες, πίστευαν, και σέ κάθε εὐκαιρία τόνιζαν, ὅτι οἱ ἄλλες Σύνοδοι και ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** δὲν τούς δέχεται στήν ἱερωσύνη, ὅσους ἐξέπεσαν ἀπό τήν Ὀρθοδοξία, γι' αὐτό και **ὑποβάλλονταν σέ συνεχῆ ἀνάκριση οἱ Εἰκονομάχοι, και ἐξεταζόμενοι**, ἔπρεπε νά δώσουν ὅλες τίς διαβεβαιώσεις, και μάλιστα νά τίς πιστοποιήσουν και μέ λιβέλλους, ὅπως εἶδαμε.

Ἀπό τόν Πέτρο τόν θεοφιλέστατο πρεσβύτερο και τοποτηρητήν τοῦ Ἀδριανοῦ πάπα Ρώμης, ὡς παράδειγμα ἐξαίρεσεως ἀποδοχῆς στήν Ἐκκλησία, ἀναφέρθηκε ὁ **Ἅγιος Μελέτιος**, πού εἶχε χειροτονηθεῖ ἀπό τούς Ἀρειανούς και δὲν ἀποδοκιμάσθηκε ἡ χειροτονία του.

Αὐτό ἀποτελέσε ἐξαίρεση, κατά τόν **Ἅγιο Νικόδημο**¹⁸.

¹⁶ Πρακτικά, σελ. 735 (235)

¹⁷ Πρακτικά, σελ. 237 (737).

¹⁸ Ὁ Ἅγιος, ἰδιαίτερα, ἀναφέρεται στίς χειροτονίες τῶν αἵρετικῶν Εἰκονομάχων, πού ἔγιναν δεκτοί ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμένην Σύνοδο, ὅταν γράφει:

"Πάντως δὲν δέχθηκε τούς πρωτάρχας τῆς αἵρέσεως και τούς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους και μή γνησίως και ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τούς πρωτάρχας τῶν αἵρέσεων και πού μετανόησαν εἰλικρινά, και ἐκείνους πού χειροτονήθηκαν ἀπό τούς αἵρετικούς Εἰκονομάχους δὲν ἀναχειροτόνησε, ἀφού ὁμολόγησαν τήν Ὀρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἀ' πράξη τῆς Ζ' Οἰκουμένην. Ἐπίσης μερικῶν αἵρετικῶν δέχθηκε τό

βάπτισμα δι' οικονομίαν, όπως σημειώνει ο Άγιος. **Τήν περιστατική καί καιοική οικονομία δέν τά έκανε όρον ή Αγία Ζ' Οικουμενική.**

Καί ο Πατριάρχης, (Άγιος) **Ανατόλιος**, χειροτονήθηκε από τόν αίρετικό Διόσκουρο καί από τήν αίρετική περί αυτόν σύνοδο, καί ο Άγιος **Μελέτιος** ο Άντιοχείας υπό Άρειανών, κατά τόν Σωζόμενον, βιβλ. δ', κεφ. κή καί άλλοι πολλοί υπό αίρετικών έχειροτονήθησαν, καί μετά ταύτα **έγιναν δεκτοί από τούς όρθοδόξους.** **Ίερών Πηδάλιον, Ακριβής ανατύπωσης τής γ' έκδόσεως του 1864**, Θεσσαλονίκη 1982, σελ. 91, έρμηνεία του Άγίου **Νικοδήμου** στόν ΕΗ', (68ο Αποστολικόν Ίερών Κανόνα).

Η Έκκλησία διά τής Οικουμενικής Συνόδου ξεετάζει, άν καί ποιούς θά δεχθεΐ καί ποιούς όχι, όπως σημειώνει καί ο Άγιος **Νικόδημος** για τίς Συνόδους τής Ρώμης καί τής Άφρικής, πού άλλους δέχθηκαν καί άλλους όχι.

Στόν **3ο Αποστολικό**, ο Άγιος αποφαίνεται για τούς κανονικά κατ' έξοχήν πταίσαντες, (ήθικά παραπτώματα, σιμωνία κλπ.) Άλλά καί ή άποδοχή από κάποιον έπίσκοπο μεμονωμένα του βαπτίσματος τών αίρετικών, συγκαταλέγεται στίς κανονικές παραβάσεις, παράβαση για τήν όποία θά πρέπει νά καθαιρεθεΐ μετά τήν δίκη του.

Στόν **68ο Αποστολικό** αποφαίνεται μέ βάση τά πρακτικά τών Συνόδων καί τήν πράξη τής Έκκλησίας για τούς αίρετικούς. Η Έκκλησία κατ' έξαίρεση δέχθηκε κάποιους άπ' αυτούς, άφοϋ μετανόησαν όμως καί αναθεμάτισαν μέ λίβελλο τήν αίρεση πού άκολουθοϋσαν. Αυτό δέν άποτελεΐ ύπόδειγμα. Τό σπάνιον δηλ. καί τό κατ' έξαίρεση γενόμενον.

Η Σύνοδος δικαιώνει ή αναθεματίζει. Άπονέμει πάλι τούς θρόνους στους έπιστρέφοντας καί αναθεματίζοντας τήν αίρεση ή τούς άφαιρεΐ.

Ο μέγας θεολόγος Άγιος Νικόδημος δέν αντιφάσκει, λοιπόν, στήν έρμηνεία του στόν **3ον Αποστολικόν** μέ τήν αντίθετη έρμηνεία πού κάνει στόν **68ον Αποστολικόν**, γιατί στόν **68ον Αποστολικόν** συμπυκνώνει τήν γνώμη τής Έκκλησίας για τούς αίρετικούς πού θεσμικά αλλοιώνουν τήν ένιαία πίστη καί τήν παράδοσή της καί δέν μιλάει για μεμονωμένες κανονικές παραβάσεις, όπως στόν **3ον Αποστολικόν**

Μελετώντας προσεκτικά τά πρακτικά καί τούς Όρους τών Οικουμενικών Συνόδων, βλέπουμε, ότι **οι προφανείς αίρετικοί, διώκτες τών Όρθοδόξων, πού συνοδικά, δημόσια, πανηγυρικά καί συνεχώς κηρύσσουν παρορησία αίρεση, πού έχει άνατρέψει θεσμικά τήν ένιαία πίστη τής Έκκλησίας** καί παραπλανοϋν τό ποΐμνιο, πού παραμένει σέ θανάσιμη κοινωνία μέ αυτούς, εκτός τών ανθισταμένων Όρθοδόξων, **θεωροϋνται από τούς Άγίους, πάντοτε, ότι βρίσκονται εκτός Έκκλησίας.**

Ίδιαίτερα στήν Ζ' Οικουμενική Σύνοδο δέν γίνεται καμμία διάκριση σέ πρό συνοδικής καταδίκης αίρετικούς καί μετά τήν καταδίκη. **Η Σύνοδος τούς θεωρεΐ όλους εκτός Έκκλησίας.**

Η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος πού συνεκλήθη τό 787 μ.Χ. διασαφηνίζει τίς θέσεις αυτές. Στά πρακτικά της διαβάζουμε τά έξής διαφωτιστικά:

Α) Ταράσιος ο άγιώτατος Πατριάρχης τῷ έπισκόπῳ Νεοκαισαρείας εΐπεν: *ώς άγνωστός σοι παρηλθεν ή αλήθεια έως του νϋν; ή ως έγνωσμένην κατεφρόνησας; καί εάν ως άγνωστός σοι παρηλθεν, μή αιδεσθής τόν όρθόν λόγον μαθεΐν, ώσπερ οϋκ ήσχύνθης τόν διεστραμμένον.*

-**Γρηγόριος** έπίσκοπος Νεοκαισαρείας εΐπεν:

Πίστευσον, Δέσποτα, ως άγνωστος αϊτῷ δέ μαθεΐν, καί ως κελεύει ο δεσπότης καί ή άγία Σύνοδος.

-**Ταράσιος:** *Λέγε τί θέλεις μαθεΐν.*

-**Γρηγόριος** εΐπεν: *Ηνίκα πᾶσα ή όμήγυρις αύτη τό έν λαλει καί φρονεΐ, έμαθον καί έπληροφοθήτην ότι ή αλήθεια αύτη έστίν, ή νυνί ζητουμένη καί κηρυσσομένη. Καί διά τουτο καγῶ αϊτῷ συγγνώμην τών πρώην μου κακῶν, καί θέλω μετά πάντων καί*

φωτισθῆναι καί διδαχθῆναι: **τά πλημμελήματά καί ἁμαρτήματά μου ἄμετρά ἐστι καί ὡς Θεός κατανύξει τήν ἱεράν Σύνοδον καί τόν πανάγιον Δεσπότην...**

-Ταράσιος: Ὁφείλεις ἐκ τῶν ἀνέκαθεν χρόνων ἀνοῖξαι σου τά ὄψα, καί Παύλου τοῦ θείου Ἀποστόλου ἀκοῦσαι λέγοντος **"κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἅς παρελάβετε εἴτε διά λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν"** καί πάλιν Τιμοθέω καί Τίτῳ γράφοντας **"τάς βεβήλους κενοφωνίας παραιτεῖσθαι"** τί βεβηλότερον ἢ τί κενοφωνότερον τοῦ λέγειν Χριστιανούς εἰδωλολατρῆσαι;" (Καί χωρίς τόν Ἱερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου ὄφειλαν οἱ ἐπίσκοποι, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, κατά τόν πολύν Ἅγιον Ταράσιον, νά συνταχθοῦν μέ τούς Ὁρθοδόξους καί νά χωρισθοῦν τῆς κοινωρίας τῶν αἰρετικῶν Εἰκονομάχων!

Πόσο μᾶλλον μετά τόν τόν Ἱερόν Κανόνα!

-Γρηγόριος: **Κακόν ἦν καί ὁμολογοῦμεν κακόν ἦν, ἀλλ' οὕτως ἐπράχθη καί οὕτως ἐπράξαμεν καί διά τοῦτο αἰτοῦμεν συγγνώμην τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν.** Ὁμολογῶ Δέσποτα, ἐμπροσθεν τῆς τιμιωτάτης ἀγιωσύνης ὑμῶν, καί πάντων τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀγίας Συνόδου, ὅτι **ἡμάρτομεν καί ἠνομήσαμεν, καί κακῶς ἐπράξαμεν καί συγγνώμην αἰτοῦμεν περὶ τούτου...** Πρακτικά τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμ. Γ', ἐκδ. Καλύβης Τιμίου Προδρόμου, Ἱερᾶς Σκήτης Ἁγίας Ἄννης, Θεσσαλονίκη 1986, σελ. 742, (242).

Β' "Βασίλειος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας εἶπεν: ὅθεν καί ἐγώ Βασίλειος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας τῆς πόλεως, προαιρούμενος **ἐνωθῆναι τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ** ... ταύτην τήν παροῦσαν ἐγγραφόν μου ὁμολογίαν ποιοῦμαι, καί προσάγω ὑμῖν τοῖς ἐξ ἀποστολικῆς αὐθεντίας λαβοῦσι τήν ἐξουσίαν. ἐν ταυτῷ δέ καί συγγνώμην ἐξαιτοῦμαι, παρὰ τῆς θεοσυλλέκτου ὑμῶν μακαριότητος ὑπέρ ταύτης μου **τῆς βραδύτητος.**

Δέον γάρ ἦν μή ὑστερηκεῖναι με πρός τήν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν ἀλλά τῆς ἄκρας μου ἀμαθείας καί νοθρείας καί ἠμελημένης διανοίας ἐστί τοῦτο ... πιστεύω τοίνυν καί ὁμολογῶ... " Αὐτόθι, σελ. 729"(220).

Γ' "Τῇ ἀγία καί Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ Θεοδόσιος, (ἐπίσκοπος Ἀμορίου), ὁ ἐλάχιστος Χριστιανός ὁμολογῶ καί συντίθεμαι καί δέχομαι καί ἀσπάζομαι ... ἡμάρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιον ὑμῶν δέξασθέ με ὡς ἐδέξατο ὁ Θεός τόν ἄσωτον καί τήν πόρνην καί τόν ληστήν ζητήσατέ με καθῶς ἐξήτησεν ὁ Χριστός τό ἀπολωλός πρόβατον, ὃ ἀνέλαβεν ἐπί τῶν ὤμων...

-Σάββας ὁ εὐλαβέστατος ἠγούμενος Μονῆς τῶν Στουδίων εἶπε: κατά τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις καί Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἄξιός ἐστιν ἀποδοχῆς...

-Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης εἶπεν οἱ ποτε κατήγοροι τῆς Ὁρθοδοξίας, νυνὶ συνήγοροι τῆς ἀληθείας ἐγένοντο... Αὐτόθι, σελ. 731 (231).

Δ' "Οἱ μοναχοὶ ἀναλαβόντες εἶπον ἀλλά τούς παρασυρθέντας καί βίαν παθόντας ὁ πατήρ (Μ. Ἀθανάσιος) προσίεται. Εἰπάτωσαν οὖν ἢ παρεσύρησαν ἢ βίαν ὑπέμειναν, ὅτι ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας.

-Υπάτιος καί οἱ σὺν αὐτῷ ἐπίσκοποι εἶπον: ὅτι ἡμεῖς οὔτε βίαν ὑπομείναμεν, οὐδέ παρεσύρημεν, ἀλλ' ἐν ταύτῃ τῇ αἰρέσει ἡμῶν γεννηθέντες ἀνετράφημεν καί ηὐξήθημεν... Καί αὐθις **Θαλάσιος καί Εὐσέβιος καί Εὐστάθιος καί οἱ εὐλαβέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον: Πάντες ἡμάρτομεν, πάντες συγγνώμην αἰτοῦμεν...**

-Σάββας ὁ εὐλαβέστατος μοναχός καί ἠγούμενος Μονῆς τῶν Στουδίων εἶπεν: εἰ δοκεῖ τῇ ἀγία Συνόδῳ, **ἴδωμεν τὰς χειροτονίας τῶν δεχθέντων εἰ ἀπό αἰρετικῶν ἦσαν ἢ οὐ...** αὐτ. σελ. 736 (236).

Βλέπουμε, λοιπόν, ξεκάθαρα ὅτι κατά τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ταρασίου ὄφειλαν οἱ κρινόμενοι νά χωρισθοῦν ἀπό τούς εἰκονομάχους, πρό τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί μάλιστα μετά ἀπό τήν (εἰκονομαχική) σύνοδο τοῦ 754! **Ἐξετάζεται ἐπισταμένως, ἄν χειροτονήθηκαν ἀπό αἰρετικούς γιά νά ἀποφανθεῖ ἡ Σύνοδος ἄνθά γίνουν δεκτοί!**

Οἱ ἴδιοι δέ οἱ κρινόμενοι ὁμολογοῦν **ὅτι ἡμάρτησαν, ὅτι ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας καί ζητοῦν συγγνώμην, αἰτοῦν συγγνώμην τῶν πρώην κακῶν... τά**

Καί πάντως, πρίν γίνει δεκτός, ἐκήρυξε ἀπό ἄμβωνος τήν ὁμοουσιότητα τοῦ Υἱοῦ πρὸς τόν Πατέρα καί ἔγινε δεκτός.¹⁹

Καί κατὰ τόν Ἅγιο Ταράσιο ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἐπινοῶντας κάποια οἰκονομία, ἔκρινε, ὅτι θά πρέπει νά γίνουν δεκτοί οἱ πρόην αἰρετικοί στόν κλῆρον, καί πάλιν ὄχι ὅλοι, παρὰ μόνον ὅσοι δέν εἶναι διδάσκαλοι τῆς αἰρέσεως.²⁰

Καί ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος ἔγινε δεκτός ἀπό τήν Δ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί μάλιστα ἔγινε πρόεδρος τῆς Συνόδου, παρὰ τό γεγονός ὅτι εἶχε χειροτονηθεῖ ὡς πατριάρχης ἀπό τόν αἰρετικό Διόσκουρο, παρόντος μάλιστα καί τοῦ Εὐτυχοῦς.

Ὁ ἅγιος ὅμως, εἶχε χειροτονηθεῖ ἀπό τόν Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας ὡς διάκονος καί εἶχε διαπρέψει στήν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον, πλήττοντας θανάσιμα τόν αἰρετικό Νεστόριον. Συντάχθηκε ἀμέσως μέ τό μέρος τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί ἀποδείχθηκε ὀρθοδοξότατος, συνετός καί μαχητής.²¹

Τό ὅτι ἀναθεματίζονταν οἱ αἰρετικοί συνεχῶς καί μεγαλοφώνως, καί μάλιστα μέσα στούς ἱερούς ναούς καί πρίν αὐτό τό ὀρίσει ρητά ἡ ἅγια Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος στό Συνοδικό της, ὅπως θά δοῦμε στή συνέχεια,

πλημμελήματα καί ἁμαρτήματα αὐτῶν ἦσαν ἀμέτρητα... ζητοῦν νά τοὺς δεχθεῖ ἡ Ἅγια Ἐκκλησία ὡς ἀσώτους, ὡς ἀπολωλότα πρόβατα!

Ζητοῦν, τέλος, νά ἐνωθοῦν μέ τήν Καθολικήν Ἐκκλησίαν.

Ἐπομένως, ὡς Εἰκονομάχοι ἦσαν ἐκτός τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον δέν εἶχαν ἀπεισιχθεῖ, -(πάντοτε πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης καί μάλιστα μετά ἀπό τήν ἀντίθετη συνοδική διαγνώμη τῆς εἰκονομαχικῆς συνόδου τοῦ 754),- γιά νά συμπάσχουν, νά συνδιώκονται καί νά συμβασανίζονται μέ τοὺς ἀγωνιζομένους εἰκονοφίλους Ὁρθοδόξους.

Ἔτσι, ἀκριβῶς, καί οἱ Νεοημερολογίτες καί οἱ Οἰκουμενιστές ὡς ἄλλοι σύγχρονοι Εἰκονομάχοι εἶναι ἐκτός τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας, ὅπως ἦταν καί οἱ Εἰκονομάχοι.

Καί αὐτό παρουσιάζεται ὡς αὐτονόητο στούς Πατέρες, γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά βλασφημεῖται πανηγυρικά τό Ἅγιον Πνεῦμα μέχρι σήμερα καί ἐπί πολλές δεκαετίες συνεχῶς καί ἀνερευθριάστως, καί δὴ μέ συνοδικές ἀποφάσεις, δηλώσεις καί πράξεις δημόσιες καί πανηγυρικές ὀλόκληρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν καί Πατριαρχείων, νά ἀλλοιώνεται ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, νά ἀνατρέπεται τό Σύμβολον τῆς Πίστεως καί ἡ διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, νά κηρύσσεται νέα Οἰκουμενιστική Πίστις, πού διαλύει τόν ἰστό τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, νά γίνονται ἐπίσημες ἐνώσεις καί συμφωνίες μέ προαιώνιους αἰρετικούς καί νά ἐπικαλοῦνται οἱ αἰρετικοὶ Οἰκουμενιστές τό Πανάγιον Πνεῦμα στή συνέχεια, καί ὁ Παράκλητος νά ἐνεργεῖ πρὸς ἀγιασμόν τῶν μυστηρίων!

¹⁹ Πρακτικά, σελ. 237 (737).

²⁰ Πρακτικά, σελ. 237 (737).

²¹ "Τῆς Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου προεξάρχων ὁ Ἀνατόλιος, συμμετεχόντων 630 Ἀρχιερέων, κατηύθυνε τὰς ἐργασίας καί ἐπέτυχε τήν καταδίκην τοῦ Εὐτυχοῦς καί τήν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀσυγχύτου τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ ἀδιαιρέτως συνηνωμένων, ὡς καί διὰ κανόνων 30 διατύπωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας". Ράλλη καί Ποτλῆ, Σύνταγμα ..., Β΄, σελ. 216 κ. ἐξ.

φαίνεται και στό παρατιθέμενο κείμενο από τόν βίο τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου!²²

Ὁ ἅγιος Σάββας ὁ ἡγιασμένος καί ὁ ἅγιος Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης μαζί μέ τόν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Ἱεροσολύμων Ἰωάννην, πού χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος καί ἐγκαταστάθηκε στό Ἱεροσόλυμα ἀπό τόν αὐτοκράτορα Ἀναστάσιο, μέ σκοπό νά ἀποκαταστήσει τήν κοινωνία μέ τόν δυσεβῆ Σεβῆρο,²³ μάζεψαν στό Ἱεροσόλυμα μεγάλο πλῆθος, δέκα χιλιάδες μοναχῶν περίπου, μαζί μέ πολλούς ἡγουμένους, καί ἀναθεμάτιζαν τόν Σεβῆρο καί τούς Μονοφυσίτες, πού δέν δέχονταν τίς ἀποφάσεις τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ δυσεβῆς Σεβῆρος ἦταν ἕξαρχος τῶν Ἀκεφάλων καί συνέχεε τήν φύσιν μέ τήν ὑπόστασιν, καί ἐπομένως βλασφημοῦσε εἰς αὐτήν τήν **προσκυνητήν καί ὁμοούσιον Ἁγίαν Τριάδα:**

"τὴν ἁγίαν καί προσκυνητήν καί Ὁμοούσιον Τριάδα τῶν θείων ὑποστάσεων, Τριάδα φύσεων καί θεοτήτων καί Θεόν λέγειν τετόλμηκε."

Σημαντική εἶναι καί ἡ ἀναφορά στήν χειροτονία τοῦ Ἰωάννη ὡς ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος, ἐπίσης, ἀμέσως μεταστράφηκε στήν Ὁρθοδοξία!

Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης ὡς πατριάρχης Ἱεροσολύμων εἶχε χειροτονηθεῖ, μέ σκοπό νά μεταστρέψει τόν λαόν καί τόν μέχρι τότε νόμιμον καί ὀρθόδοξον ἀρχιεπίσκοπον Ἱεροσολύμων Ἡλίαν στήν πίστη τῶν Μονοφυσιτῶν, ἀλλά καί νά ἀποκαταστήσει τήν κοινωνία μέ τόν αἰρετικόν Σεβῆρον, αὐτός, (σ.σ. ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης), **πείσθηκε ἀπό τόν ἅγιον Σάββα καί τούς ὑπολοίπους Πατέρες τῆς ἐρήμου, νά μὴ δεχθεῖ νά κοινωνήσει μέ τόν Σεβῆρον, ἀλλά νά προτιμήσει νά κινδυνεύσει ὑπέρ τῶν δογμάτων τῆς Χαλκηδόνας!**

Πράγμα τό ὁποῖο καί ἔκανε!

Γιά τόν λόγο αὐτό συνελήφθη καί ἐνεκλείσθη στή φυλακή.

Ἀπό ἐκεῖ, μέ εὐλογημένη πρόφασιν βγήκε, καί στή συνέχεια **μαζί μέ τούς ἁγίους Σάββαν καί Θεοδόσιον καί τά πλήθη τῶν μοναχῶν συνήχθησαν στήν μεγάλη Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου** στήν Γεσθημανή καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης, ἔχοντας μαζί του τούς ἁγίους, **ἀνέβηκε στόν ἄμβωνα καί ἀμελητί, καί οἱ τρεῖς ἐκ συμφώνου, ἀναθεμάτισαν τόν Νεστόριον καί τόν Εὐτυχή, τόν Σεβῆρον καί τόν Σωτήριχον τόν Καισαρείας Καππαδοκίας, καί πάντα, τόν μὴ δεχόμενον τήν Δ΄ Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνας.**

Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἐπί πολλές ὥρες ἔκραζε:

"τούς αἰρετικούς ἀναθεμάτισον, καί τήν Σύνοδον (τῆς Χαλκηδόνας) βεβαίωσον."

²² *"Ὁ ἐν ἁγίοις πατήρ ἡμῶν Σάββας, ἀνελθὼν ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει, μετὰ τῶν ἄλλων τῆς ἐρήμου ἡγουμένων... τό δέ πλῆθος τῶν μοναχῶν πάντοθεν συνάξας, ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου κρανίου, μετὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἔκραζον λέγοντες ἀνάθεμα Σεβῆρω καί τοῖς κοινωνοῦσιν αὐτῷ παρόντων ἔτι καί ἀκουόντων τῶν τε μαγιστριαῶν, καί ἀρχόντων, καί στρατιωτῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀποσταλέντων." Πρακτικά, σελ. 239 (739).*

²³ Ὁ Σεβῆρος ἦταν ἤδη πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας καί ὑποστηριζόμενος ἀπό τόν βασιλεα, ἐδίωξε τούς Ὁρθοδόξους στό Ἱεροσόλυμα, πού δέν τόν δέχονταν σέ κοινωνία.

Διαπιστώνουμε, έπομένως, ότι ναι μέν χειροτονήθηκε και ό **ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης**, μέ σκοπό νά ἀποκαταστήσει τήν κοινωνία μέ τόν δυσεβή Σεβήρο και νά ἀναθεματίσει τήν Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνος, ἀλλά προτιμάει νά πάθει γιά τήν Ὁρθοδοξία και νά φυλακισθεῖ. Μέ εὐλογημένη πρόφαση στή συνέχεια βγήκε ἀπό τήν φυλακή, γιά νά συνάξει τόν λαόν τοῦ Θεοῦ και τά πλήθη τῶν μοναχῶν, μαζί μέ τόν **ἅγιο Σάββα** και τόν **ἅγιο Θεοδόσιο**, μέ τούς ὁποίους ἦταν σέ συμφωνία, και ἀναθεματίζει τούς αίρειτικούς ἀπό τόν ἄμβωνα, παρόντων μάλιστα τῶν ἀρχόντων και τοῦ δοῦκα Ὑπατίου, πού ἄλλα περίμεναν και ἄλλα εἶδαν ἐκπληκτοί νά ἐξελισσονται μπροστά στά μάτια τους!

Γιά τόν λόγο, λοιπόν, αὐτόν, και κάτω ἀπό τίς συγκλονιστικές αὐτές μαρτυρίες, **πού εἶναι ἀποφασιστικές και καταλυτικές γιά τό προκείμενο ζήτημα και γιά τέτοιους ἀγωνιστές και ἀθλητές τῆς πίστεως** λέγει ό **Ἅγιος Ταράσιος**, **ὅτι αὐτοί πού χειροτονήθηκαν ἀπό αίρειτικούς, ὅπως ό ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης, γίνονται δεκτοί.**

Εἶναι, ὡστόσο, θαυμαστό, ὅπως σημειώνει ἕνας ἀπό τούς μεγάλους θεολόγους τῶν τελευταίων χρόνων, ό **π. Γεώργιος Φλωρόφσκι**, πῶς διασώζεται ἡ χάρις και στό σχίσμα! (Ἀλλά γιά πόσο χρονικό διάστημα και σέ ποιούς, δέν δίνεται ἀπάντηση ἀπό τόν π. Γ. Φλωρόφσκι!).

Αὐτό τό ὑπαινίσσεται και ό **Μέγας Ὁμολογητής Ἅγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης** στήν Ἐπιστολή του *Στεφάνῳ Ἡγουμένῳ και τοῖς σύν αὐτῶ*:

Στήν θαυμάσια αὐτή ἐπιστολή του ό **Ἅγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης** τονίζει, ὅτι αὐτόματη ἀπώλεια τῆς χάριτος δέν ὑπάρχει, διότι οἱ Ἀνατολικοί, (αίρειτικοί Εἰκονομάχοι), εἶχαν συγκοινωνήσει και μέ τούς Δυτικούς. Και οἱ Ἀνατολικοί πῆγαν στή Δύση και συλλειτούργησαν και οἱ Δυτικοί ἦλθαν στήν ἀνατολή τόν καιρό τῆς Εἰκονομαχίας!

Πῶς, λοιπόν, δέν χάθηκε ἡ χάρις; Ὅταν ὅλοι, **διά τῆς ἀλληλλούχου συλλειτουργήσεως, συγκοινώνησαν!**

Αὐτό εἶναι θαυμαστό, τονίζει ό **Μέγας Ὁμολογητής**. Πολλοί, τότε, αὐστηροί και ἀκριβεῖς περί τήν πίστη, ἐρευνοῦσαν τά πράγματα λεπτομερῶς!

Ὡστόσο, ό **Ἅγιος** ἀπαγορεύει τήν περαιτέρω ἐξέταση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θέματος, πού κατατάλανισε και μᾶς τούς Ὁρθοδόξους τά τελευταῖα 90 χρόνια. Και μάλιστα πρὸς ἐπίρρωση τῆς θέσεώς του ἐπικαλεῖται τούς μεγαλύτερους Οἰκουμενικούς Πατέρες και Διδασκάλους, τόν **Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο** και τόν **Ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο**, πού δέν τά εἶδαν ποτέ ἔτσι τά πράγματα. Και **ὅλοι οἱ Πατέρες συμφωνοῦν σέ αὐτές τίς θέσεις**, κατά τόν **Μέγα Ὁμολογητή**. Διότι διαφορετικά θά χανόταν ἡ χάρις και ἡ ἱερωσύνη ἀπό τήν Ἐκκλησία και θά περιπίπταμε σέ εἰδωλολατρεία διά τῆς ἀλληλλούχου συλλειτουργήσεως, κηρυσσομένης τῆς αίρέσεως!²⁴

²⁴ « ... Ἐκζητήσωμεν οὖν και πολυπραγμονήσωμεν παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνῆσαι, εἰ τήν πίστιν ὁμολογοῖ ὀρθήν, εἰ μή χρήμασι κεχειροτόνηται, εἰ μή

Ἄν σήμερα ἐνώνονταν καί συνοδικά οἱ Νεοημερολογίτες καί οἱ Οἰκουμενιστές μέ τούς Προτεστάντες καί συλλειτουργοῦσαν, ὅπως γίνεται σέ πολλά μέρη, κυρίως τοῦ ἐξωτερικοῦ, -**ἡ ἔνωση, βέβαια, ἔχει συντελεσθεῖ στήν πράξη,**- ὅπου καί σέ **οὐνιτικά φραγκολατινικά καί προτεσταντικά συλλείτουργα** συμμετέχουν ἀλλά κατ' ἐξοχήν σέ κοινά μυστήρια γάμων, βαπτίσεων, κηδειῶν, ἀγιασμῶν, ἀρτοκλασιῶν, ὄρθρων, ἔσπερινῶν, δοξολογιῶν καί σέ κάθε ἄλλη λατρευτική εὐκαιρία, χρειάζεται νέα καταδίκη τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, κοινωνῶν τῶν Παπικῶν καί τῶν Προτεσταντῶν, γιά νά ἀπωλεσθεῖ ἡ Χάρις;

Αὕτη **ἡ ἔνωση ἔχει γίνει καί μέ τούς Λατίνους-Παπικούς** στή Ραβέννα, στό Μπάλαμαντ καί μετά τήν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων τό 1965!

Στό Freising (Φράιζινγ) τῆς Γερμανίας, μάλιστα, **ὑπογράφηκε ἔνωση καί μέ τούς Προτεστάντες, (EKD), ἀπό τόν Γερμανίας Αὐγουστίνο,** σχετικά μέ τό βάπτισμα καί τήν ἀποστολική διαδοχή, ἀναγνωρίζοντάς τους καί βάπτισμα καί ἀποστολική διαδοχή!

Εἶναι μήπως σέ καλύτερη μοῖρα οἱ Παπικοί ἀπό τούς Προτεστάντες, ὅταν πάνω ἀπό 200 Πατέρες τούς καταδικάζουν καί πλῆθος Συνόδων τούς θεωροῦν αἰρετικούς ἐπί 1000 χρόνια;

τι ἄλλο τῶν κατά τόν βίον αὐτοῦ ὑποπευομένων καί ἠκουσμένων σφαλερῶν, ἀληθές.

Εἰ δέ τήν χειροτονίαν καταγομένην

ἔχει ἀπό τοῦ δεῖνος,

εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ,

εἴτε ἐκ χρηματοχειροτονήτου,

αὐτός δέ οὔτε αἰρετικός

οὔτε ἐν γνώσει ἐκ χρηματολήπτου, εἴτ' οὖν Σιμωνιανοῦ, κχειροτονημένος, ὁμολογοίη δ' ὁμως τήν πᾶσαν ἀλήθειαν, τήν τε πίστιν φυλάττειν καί τούς κανόνας ἀπαραιτῶτους, τούς τε κατ' ἀμφοτέρα παρατετραμμένους ἀποβαλλόμενος, οὐδεῖς ἡμῖν λόγος ἀποχῆς πρός αὐτόν. Ἀκατάγνωστος γάρ ὁ τοιοῦτος κατά τούς προδηλωμένους Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον καί Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον) καί δι' αὐτῶν κατά πάντας. Οὕτω τοίνυν καί κοινωνοῦμεν, καί ὑμῖν αὐτό ποιεῖν συμβεβουλευμέθα. Ἐπεὶ εἰ περισσότερον διερεῦνῆται, ἀποκρούεται μὲν, ὡς δέδεικται, τά τῶν Πατέρων παραγγέλματα, ἐκλιμπάνει δέ τοσοῦτον τό τῆς ἱερωσύνης δῶρον, ἐφ' ὃ τό Χριστιανοί καλεῖσθαι ἔχομεν, ὡς εἰς ἐθνικήν ἡμᾶς μεταπεσεῖν λατρείαν, ὄπερ ἄτοπον. Πρός γε καί ἀκριβομένους, οὕτω μηδέ ἐν Δύσει καί Ἀνατολῇ ἀφικομένους εὐρίσκειν τό ζητούμενον, ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διά τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ἐπειδή προφανῶς τῷ Ρωμαίων προέδρῳ ἐπί Ταρρασίῳ συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκρισάριοι ἀποσταλέντες, κἀκείνου τάχα τοῖς τῆς Ἐώας καί φρουῶδα ἐντεῦθεν τά τῆς ἱερωσύνης, ὃ ἀπαγορεύσαντες πάντως, καταδεξόμεθα τῷ προειρημένῳ κατά τούς ἁγίους μέτρῳ στήναι. Διότι πολλά συνέβη καί συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἃ οὐδεῖς τῶν ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας, ὅτι μηδέ οἶόν τε, οὔτε μήν ἐπέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς. Ἐχει μὲν ταῦθ' οὕτως.»²⁴

Ἡ ἔνωση, ἐπίσης, μέ τούς Μονοφυσίτες ἔχει ἐπιτευχθεῖ στό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας -καί κατά πολύ μεγάλο μέρος στό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας,- ὅπου, (στήν Ἀντιόχεια), ὀρίζεται μάλιστα, ποιός ἱερεὺς θά προΐσταται τοῦ κάθε Μυστηρίου, ὁ Μονοφυσίτης ἢ ὁ Νέο-ὀρθόδοξος, ἀνάλογα μέ τό ποιός ἔχει τό μεγαλύτερο ποῖμνιο ἢ ὁ ἱεραρχικά σέ ὑψηλότερη θέση! **Οἱ Μονοφυσίτες ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπό τέσσερις Οἰκουμενικές Συνόδους...!**

Συγκεκριμένα: Ἡ ὑποσημείωση στόν γ' Ἀποστολικό, πού ἀπαιτεῖ τό δεύτερο πρόσωπο, δηλ. τήν Σύνοδο, γιά νά ἐνεργοποιήσῃ τήν ποινή τοῦ κανόνα, νά ἐπέλθῃ ἢ ἔννομη συνέπεια τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος τοῦ ἀφορισμοῦ ἢ τῆς καθαιρέσεως, ἀναφέρεται σέ μεμονωμένους ἐπισκόπους πού κατ' ἐξοχὴν διαπράττουν Κανονικές Παραβάσεις καί ὄχι σέ θέματα πίστεως!

Ἀκόμη καί στήν περίπτωση, πού κάποιος ἐπίσκοπος αἰρετίζει καί δέχεται, γιά παράδειγμα, τό βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, πρέπει νά καταδικασθεῖ ἀπό σύνοδο. Εἶναι καί αὕτη μεμονωμένη κανονική παράβαση, ἔστω καί ἂν ἀφορᾷ θέματα πίστεως. Ἀλλά καί ἂν εἶναι παράβαση περὶ τήν πίστη, ἐπειδή πρόκειται γιά μεμονωμένο ἐπίσκοπο, ἀπαιτεῖται δίκη καί καταδίκη ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι τά πράγματα, ὅταν ἔχουμε θεσμική ἐκτροπή, ἀνατροπή τῆς παραδόσεως τῆς ἀδιαίρετης ἐκκλησίας μέ συνοδικές ἀποφάσεις, προφανῆ καί πασιδῆλη ἀλλοίωση τῆς πίστεως ἀπό ὀλοκλήρη πατριαρχεῖα καί τοπικές ἐκκλησίες ἢ ἔνωση ὀλοκλήρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν μέ καταδικασμένους καί ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους αἰρετικούς!

Στόν 68ο Ἀποστολικό ξεκαθαρίζει αὕτη τήν θέση του ὁ Ἅγιος Νικόδημος καί συμφωνεῖ μέ τόν Μέγα καί δοξασμένο ἀπό τόν Θεό διδάσκαλο ἢ σύμπασα Ἐκκλησία:

Καί πρό συνοδικῆς διαγνώμης, οἱ αἰρετικοί δηλαδή πού δέν ἔχουν ἀκόμη καταδικασθεῖ ἀπό κάποια σύνοδο, βρίσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας. Καί κανονικά θά ἔπρεπε νά χειροτονηθοῦν ἐξ ἀρχῆς, ὅταν προσέλθουν στήν Ἐκκλησία. Αὐτό τό βλέπουμε ξεκάθαρα στά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς.

Γιατί δέν τό ἔκανε αὐτό ἡ Ἐκκλησία κατά τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο;

Ἀπαντᾷ ὁ ἐμός διδάσκαλος, **Μέγας ἐμνηευτής τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης: Διά τό πλῆθος τῶν ἐπιπολαζόντων εἰκονομάχων.** Τούς δέχθηκε ἡ Ζ' Οἰκουμενική μέ ὁμολογία καί ἀποκήρυξη τῆς αἵρέσεως καί σύνταξη μέ τήν Ὀρθοδοξία μέ λίβελλο καί φρικτές ἀρές πού πῆραν ἐπάνω τους, ὅτι δέν ἐνεργοῦν μέ ὑπουλότητα καί ὑστεροβουλία, ὅπως εἶδαμε. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τούς ἰσχυροποίησε στίς ἱερατικές θέσεις. Πρόσωπον Ἐκκλησίας ἐπέχει ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος. Διά πολλήν μεγάλην οἰκονομίαν, πού χρησιμοποίησε ἡ Ἐκκλησία, (οἰκονομικῶς καί ἐξ ἀνάγκης, κατά τόν Ἅγιο Νικόδημο), τούς δέχθηκε.²⁵

²⁵ Ἡ Ἐκκλησία (πάντα) στήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσους μόνον κληρικούς στήν Ἀφρική, ἀπό αὐτούς πού εἶχαν πέσει στήν αἵρεση, ὅσους χρειάσθηκε, λόγω τῆς μεγάλης

Σέ άλλες, μάλιστα, Οικουμενικές Συνόδους, ὅπως στήν ΣΤ΄, διά ἀπλῆς μεταβάσεως ἀπό τίς θέσεις τῶν αἰρετικῶν, πέρασαν οἱ Μονοθελιτες-Μονοενεργῆτες στήν πλευρά τῶν Ὁρθοδόξων καί **μέ ἀναθεματισμό τῆς αἵρέσεως καί ὁμολογία τῆς Ὁρθοδοξίας**, πού ἦταν πολύ λιγότεροι κατά τήν σύγκληση της.

Αὐτό, ὅμως, ἔγινε στά πλαίσια τῆς Ἐκκλησίας, (πρόσωπον Ἐκκλησίας ἐπέχει ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος). Ἡ Ἐκκλησία τούς ἀπεδέχθη!

Ἀμέσως ἀπό τά τῆς Συνόδου πληροφορούμαστε ὅτι **ὑπῆρχαν μέχρι τό 680 μ.Χ. ἀρκετοί Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι**, στήν πλευρά τῶν ὁποίων πέρασαν οἱ πολλοί περισσότεροι, πρώην αἰρετικοί Μονοθελιτες - Μονοενεργῆτες, 20 χρόνια μετά τόν μαρτυρικό θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, τοῦ ὁδηγοῦ τῶν Ὁρθοδόξων.

Πολλοί ἀπό αὐτούς πού ἐπιβίωσαν, **ἐκ τῶν Πατέρων καί ἐκ τῶν διαδόχων τῶν Πατέρων ἔσχον τήν χειροτονία!** Ὑπῆρχαν, ἐπομένως, ἀρκετοί Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι. Αὐτό εἶναι ἀναντίρρητο. (Ὑπάρχουν καί σχετικές μαρτυρίες ἀπό τήν ἱστορία). Στή Δύση, π.χ. ὑπῆρχαν ἀρκετοί, διάδοχοι του Ἁγίου Μαρτίνου τοῦ Ὁμολογητοῦ καί Μάρτυρος, πού φόνευσαν οἱ Μονοθελιτες τό 652, ὅπως καί στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή.

"Οἱ πλείονες τῶν ἐν τῇ Ἑκτη ἁγία Συνόδῳ συνεδριασάντων" ἐπισκόπων, ὑπό Σεργίου, Πύρρου, Παύλου, Πέτρου ἐκχειροτόνηντο, τῶν καθηγητῶν τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ".²⁶

Οἱ κανόνες, **1ος** τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, **5ος** καί **47ος**, ὅπως παρουσιάζονται καί ἐρμηνεύονται πατερικά, δέν ἀφήνουν καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἔτσι ἔχουν τά πράγματα.

Ὁ Οὐρανοφάντωρ, βέβαια, δέχεται ὡς Ὁρθοδόξους καί ἐκείνους πού προσέρχονται στήν Ὁρθοδοξία ἀπό τό σχίσμα, δι' ἀπλῆς ὁμολογίας καί χρίσματος, ὅπως αὐτό τό ἐφήρμοσε ἡ Ρώμη καί μερικοί στά μέρη τῆς Ἀσίας διά κάποια οἰκονομία, ὅπως τονίζει.

ἀνάγκης πού ὑπῆρχε ἐκεῖ! ("ταῦτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν, (ἔγιναν δεκτοί), **οἰκονομικῶς καί ἐξ ἀνάγκης**"), κατά τόν Ἅγιον Νικόδημον.

Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ Σύνοδος πού ἔγινε στήν Ἰταλία δέν δέχθηκε τίς χειροτονίες τους, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατά τόν ΟΖ΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου.

Τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὅτι εἶναι σπάνιον νά γίνονται δεκτοί οἱ αἰρετικοί ἀπό τήν Ἐκκλησίαν:

"Ἀλλά σπάνια τά τοιαῦτα καί κατά περίστασιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειπόμενα, οὐ νόμος δέ Ἐκκλησίας τό κατά περίστασιν γινόμενον καί τό σπάνιον, κατά τε τόν ιζ΄ τῆς α΄ καί β΄ καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τήν β΄ πρᾶξιν τῆς ἐν τῇ ἁγία Σοφία συνόδου καί τό νομικόν ἐκεῖνο τό λέγον Τό, παρά Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα."

²⁶ Mansi, 12, 1047. Βλέπε ἐκτενέστερη ἀναφορά στά πρακτικά τῆς Ζ΄, πού παρατίθενται ἀνωτέρω.

Ὡστόσο καί γιά τούς σχισματικούς, (πόσο μάλλον γιά τούς αίρειτικούς!), ἡ ἀκρίβεια ἀπαιτεῖ βάπτισμα, γιά νά γίνουν δεκτοί! Καί προστάσσει, **ὁ Μέγας Βασίλειος**, ἡ γνώμη του νά ἔχει ἰσχύν!

Ὡς σχισματικοί καί ὡς αίρειτικοί χαρακτηρίζονται οἱ ἐκεῖ ἀναφερόμενοι ἀπό τόν **Μέγαν Ἱεράρχη**, ἀνεξάρτητα ἀπό Σύνοδο καί σχετική κρίση!

Κατά τούς Θεολόγους καί τίς Οἰκουμενικές στή συνέχεια Συνόδους, οἱ θέσεις τοῦ **Οὐρανοφάντορος** ἔχουν κῦρος Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τόσο Μέγας εἶναι ὁ Φοστήρ πάσης τῆς Οἰκουμένης! Ἐξάλλου τό βάπτισμα, σήμερα, στούς Οἰκουμενιστές καί στούς Νεοημερολογίτες ἔχει παντελῶς παραφθαρεῖ. **Τριττή, πλήρης κατάδυση, δέν ὑπάρχει!** Οἱ εὐχές, σχεδόν, δέν διαβάζονται ἢ περικόπτονται! Στίς χῶρες τῆς Σλαβικῆς Ὁρθοδοξίας ὑπάρχει μόνον ἐπίχυση! Ἡ, τό χειρότερο ἀκόμη, ἀπλό ράντισμα!²⁷

Τό βάπτισμα εἶναι εἰσαγωγικό μυστήριον στήν Ἐκκλησία καί μόνον αὐτό ἀπαλλάσσει καί καθαρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα. (Καί τό μαρτυρικό, βέβαια, βάπτισμα, ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἢ γιά τήν Ἐκκλησία, εἰσάγει στόν παράδεισο!)

Πολλῶ μάλλον, ὅταν ὑπάρχει ἔνωση μέ καταδικασμένους αίρειτικούς, κατά τούς ἀΐκαί β΄ τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς, ἐκπίπτουν οἱ κάτω καί ἀπό τίς ἀνωτέρω μὴ ὀρθόδοξες συνθηκῆς, γενόμενοι "ἱερεῖς", τῆς ἱερωσύνης.

Πόσο μάλλον, ὅταν αὐτοί προέρχονται ἀπό τούς διαδόχους τῶν διαδόχων τῶν πρώτων σχισματο-αίρειτικῶν, (καί κατ' ἐξοχήν σήμερα τῶν Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν), κατά τόν **Οὐρανοφάντορα**. Ἀφοῦ οἱ πρῶτοι, ἀπορραγέντες τῆς Ἐκκλησίας καί λαϊκοί γενόμενοι, οὐκέτι ἔσχον τήν χάριν τῆς μεταδόσεως, ἀφοῦ διακόπηκε ἡ διαδοχή!

Αὐτό πιστοποιεῖται καί ἀπό τήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης.²⁸

5. Ὁ ἀναθεματισμός τῶν αίρειτικῶν

Σχετικά μέ τήν ὑποχρέωση γιά ἀναθεματισμό τῆς αίρέσεως κατ' ἐξοχήν ἀπό τούς ἱερεῖς καί τό ποιμνιό τους εἶναι τά ἀποφασιστικῆς σημασίας κελεύσματα ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους :

"ἀναθεματισθῆναι (δεῖ) πᾶσαν αίρεσιν"

²⁷ " Ὅρα καί τόν ξη΄ Ἀποστολικόν. Σημειῶσαι ὅμως ὅτι οἱ εἰκονομάχοι οὗτοι καί πάντες οἱ ἄλλοι αίρειτικοί, τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ποτέ ἡ Ἐκκλησία, **κατ' οἰκονομίαν καί συγκατάβασιν**, καί ὄχι κατά ἀκρίβειαν, οὗτοι λέγω, **ἦσαν ὀρθῶς καί κατά τόν τύπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαπτισμένοι...**"

²⁸ Βλ. Συμπεράσματα, στό τέλος τοῦ παρόντος.

(Α' και Β' κανών Β' Οικουμενικής Συνόδου).

-**"Όλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα γ'"**

(πρακτικά Ζ' Οικουμενικής Συνόδου, Τριώδιον, σελ. 148).

-**"Εἴ τις τῆς χριστιανοκατηγορικῆς αἰρέσεως ὄντα τινὰ ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα, διεκδικεῖ (= δικαιώνει) ἀνάθεμα γ'"**
καὶ

-**"ὁ μὴ λέγων τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἔστω"**

(Πρακτικά Ζ' Οικουμενικής Συνόδου, ἐνθ. ἀνωτ. καὶ PG 13, 400, πού ἐπαναλαμβάνει τό ἀνάθεμα τοῦ Ὁροῦ τῆς Ε' Ἁγίας Οικουμενικής Συνόδου).

Δηλαδή, ὅποιος δὲν λέγει ἀνάθεμα στοὺς αἰρετικούς, ἀνάθεμα σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο !

«Εἴ τις μὴ ἀναθεματίζει Ἄρειον, Εὐνόμιον, Μακεδόنيον, Ἀπολινάριον, Νεστόριον, Εὐτυχεά, καὶ Ὠριγένην, μετὰ τῶν ἀσεβῶν αὐτῶν συγγραμμάτων, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας αἰρετικούς, τοὺς κατακριθέντας καὶ ἀναθεματισθέντας ὑπὸ τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν προειρημένων ἁγίων τεσσάρων συνόδων, καὶ τοὺς τὰ ὅμοια τῶν προειρημένων αἰρετικῶν φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας καὶ μέχρι τέλους τῆ οἰκεία ἀσεβεία ἐμμείναντας, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω...»²⁹

Ὁ Ὁρος ὁμιλεῖ ξεκάθαρα **καὶ γιὰ τοὺς τὰ ὅμοια τῶν προειρημένων αἰρετικῶν φρονήσαντας ἢ φρονοῦντας** καὶ ὄχι μόνον γιὰ τοὺς κατακριθέντες καὶ ἀναθεματισθέντες, καὶ λέγει:

εἴ τις μὴ ἀναθεματίζει ... ἀνάθεμα ἔστω!

Σημειωτέον ὅτι τό κείμενο εἶναι ἀπό τόν ὅρον τῆς Ε' Οικουμενικής Συνόδου. Αὐτόν ἐκύρωσε καί ἡ Ζ' Οικουμενική καί γι' αὐτό σημειώσαμε ἀνωτέρω, ὅτι καί ἡ Ζ' Οικουμενική τὰ ἴδια λέγει, (Πρακτικά δ'συνεδρίας), ἀφοῦ ἐκεῖ τονίζεται:

"Ἡμεῖς δέ κατὰ πάντα τῶν αὐτῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τὰ δόγματα καὶ πράγματα κρατοῦντες, μηδέν ἀφαιροῦντες τῶν ἐξ αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν, ἀλλά τούτοις βεβαιούμεθα, τούτοις στηριζόμεθα, οὕτως ὁμολογοῦμεν, οὕτως διδάσκομεν, καθὼς αἱ ἅγιοι οἰκουμενικά ἐξ ἑξήκοντα ὄρισαν καὶ ἐβεβαίωσαν" καὶ πάλιν:

²⁹ Ε' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ 553 μ.Χ - ΒΛΑΣΙΟΥ ΦΕΙΔΑ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΤΟΜΟΣ Α', σελ. 721, ΑΘΗΝΑΙ 1992.

"ἐπόμενοι ταῖς ἁγίαις Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, πρῶτα μὲν ἐν τῇ λαμπρᾷ Νικαέων μητροπόλει συναθροισθείη."

Καί πάλιν ἡ ἁγία Ζ΄ ὁρίζει: "Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω".³⁰

Ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος κάνει διάγνωση τῆς ἤδη ἐπελθούσης σήψεως καί τῆς αὐτο-ἀποκοπῆς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς ὁποίους καί ἀναθεματίζει. (Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας):

"τοῖς οὖν ἀνεπιστρόφως τῇ πλάνῃ ταύτῃ κατεχομένοις, καί πρὸς πάντα λόγον θεῖον καί πνευματικὴν διδασκαλίαν τὰ ὧτα βεβυσμένοις, ὡς ἤδη λοιπὸν σεσηπόσι καί τοῦ κοινοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτεμοῦσιν ἑαυτούς, ἀνάθεμα".³¹

Ἐνῶ τό ἀνάθεμα πού ἐκφωνοῦμε τὴν Κυριακή τῆς φιλιτάτης Ὁρθοδοξίας μας εἶναι ἀποφασιστικῆς καί καταλυτικῆς σημασίας:

"Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καί τὴν διδασκαλίαν καί ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καί ἀοιδήμων Πατέρων καινοτομηθέντα": "ἢ μετὰ τοῦτο προαχθησόμενα" ἀνάθεμα γ'".

Θά λέγαμε, λοιπόν, ἐπόμενοι τῶν ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων θεοφόρων Πατέρων μας καί Μαρτύρων:

"Σκηνικῶς παίξομεν;"

ὅταν κληρὸς καί λαὸς ἀναθεματίζει, οὓς ἀναθεμάτισαν οἱ Πατέρες μας καί δὴ ἐν ἐπιτραχηλίῳ ἢ ἐν ὠμοφορίῳ, ὅταν παρίσταται ἀρχιερεὺς ἢ ἡ Σύνοδος πᾶσα, ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, συναινοῦντος καί **συναναθεματίζοντος τοῦ λαοῦ** ὅλους τοὺς αἵρετικούς, διότι μᾶς προστάσσει ἡ Ἁγία Ζ΄:

"πᾶσιν τοῖς Αἵρετικοῖς ἀνάθεμα γ'";

³⁰ MCC XIII, 397- 400, 413/4 καί MCC XIII, 129- 133, γιὰ νά παραπέμψουμε μέ τόν διεθνή ἀποδεκτό τρόπο παραπομπῶν, πού χρησιμοποιεῖ καί ὁ **Ρωμανίδης**.

³¹ Βλ. **Ρωμανίδη**, *Δογματική*, τόμος Β΄, σελ. 129, στό ἀπόσπασμα πού παραθέτει ἀπὸ τό Συνοδικό καί στό Τριῶδιο, Σαλιβέρου, Ἀθῆναι 1926, σελ. 145 ἔξ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1960, σελ. 144 ἔξ.

Μπορούμε, λοιπόν, νά τούς αποδίδουμε ιερωσύνην καί μυστήρια, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀναθεματίζουμε τούς Οἰκουμενιστές καί τούς Νεοημερολογίτες;

6. Τό Νέον Καλεντάριον ὡς ἡ τῶν κακῶν ἀφετηρία καί ἀπώλεια τῶν κακοδόξων

Τὸ Νέο ἡμερολόγιο, θεωρεῖται ἀπό τούς Πατέρες μας ὡς αἵρεση! Αὐτό μᾶς διδάσκει καί ὁ πολὺς Δοσίθεος, ὁ ὁποῖος γίνεται ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὴν σύμπασαν Ὁρθοδοξίαν ὅταν κηρύσσει ὅτι:

Τέσσερα μεγάλα θηρία γέννησε ὁ ΙΣΤ' αἰώνας. Τὴν αἵρεση τοῦ Λουθήρου, τὴν αἵρεση τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεση τῶν Γεβουζιτῶν, καί τὴν αἵρεση τοῦ νέου καλενταρίου. Καὶ κατὰ μὲν τῶν αἱρέσεων Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἔγραψαν οἱ ... κατὰ δὲ τῆς αἱρέσεως τοῦ νέου καλενταρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593."³²

³² Βλ. Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων "Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Πίστεως", σελ. 4. Γιὰ τὸ θέμα ἀπὸ τὴν πλούσια βιβλιογραφία ποὺ κυριολεκτικὰ ἔχει κονιορτοποιήσει τὰ ἀντίθετα ἐπιχειρήματα τῶν Νεοημερολογιτῶν βλ. τὶς θαυμάσιες μελέτες **Εὐστρατιάδου**, "Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου", ἔκδοσις δ', Ἀθήναι 1988, "Αἱ χειροτονίαι τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ κανονικῆς ἐπόψεως", Ἀθήναι 1997, σελ. 51 ἐπ., "Παλαιὸν καὶ Νέον", Θεοδωρήτου Ἱερομόναχου, ἔκδ. Β', Ἅγιον Ὅρος- Ἀθήναι, 2000, καὶ ἐσχάτως "Τὸ χρονικὸ μιᾶς σοφιστείας", Λάρναξ, Κύπρος, 1999, **Δελτίον τοῦ Ἰδρύματος "Ἅγιος Ἐπιφάνιος" καὶ Χαριτίνης Ἀγγελοπούλου**, "Σύντομη πραγματεία περὶ τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας", Πάτρα, 2000, κυρίως σελ. 142 ἐπ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐπίσης, ἐδίδασκε, ὅτι ἡ ἐνότης τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι μόνον δογματικὴ ἀλλὰ εἶναι καὶ λειτουργικὴ. Ἔτσι οἱ ἑορτῆς καὶ οἱ νηστεῖες ὀφείλουσι νὰ τηροῦνται ταυτοχρόνως ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους. Κατὰ τὸν Σωζόμενον, οἱ αἰρετικοὶ Ναυατιανοί, ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ Νεοημερολογίτες καὶ Νεο-παλαιοημερολογίτες ποὺ ἔχουν δυὸ ἑορτολόγια καὶ δυὸ Πασχάλια -(βλ. "ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν" Φιλανδίας, Ἄγιορεῖτες μνημονευτὲς ποὺ λειτουργοῦν μίᾳ μὲ τὸ Νέο καὶ μίᾳ μὲ τὸ Παλαιό, ὅπως καὶ τὰ σλαβικὰ Πατριαρχεῖα, ποὺ βρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ τὶς νέες χῶρες, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο)-, πίστευαν ὅτι τὸ θέμα τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος ἦταν θέμα "ἀδιάφορον". Στὴν ἐν Ἀγγάρῳ τῆς Βιθυνίας Σύνοδον εἰπώθηκε, ὅμως, γιὰ τὸν Κανόνα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὅτι εἶναι ἀδιάφορος καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀξιόλογη αἰτία πρὸς χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἢ διαφωνία τῆς ἑορτῆς. Ὅλως ὅμως ἀντιθέτως, γιὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, αὐτὸ εἶναι ἀδιανόητο καὶ ἡ λειτουργικὴ ἐνότης εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ: **προετιμήσαμεν τὴν συμφωνίαν τῆς τῶν χρόνων παρατηρήσεως...** Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνου ἀκρίβειαν οἶδεν, ἀλλ ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἔδοξεν τοῖς Πατράσιν διηρημένοις, ὁμοῦ συνελθεῖν καὶ τούτων ὀρισάντων ἡμέραν, τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα, κατεδέξατο τὸ ἐπιταχθέν... " P.G. 48, 864, 871. Βλ.τὴν ἰδιαίτην ἐργασία μας στὸ τεύχος 28 τῶν "Ἀγίων Κολλυβάδων", ποὺ ἀρνήθηκε νὰ δημοσιεύσει ὁ **"Ὁρθόδοξος Τύπος"**, περὶ τοῦ ἀναθεματισμοῦ ὑπὸ τῶν

Δοσιθεος ἐλέω Θεῷ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων πᾶσι πῖσι ἐν τῷ ζυμῷ
 ὁρθοδόξοις ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Εἰ καὶ πᾶσι ὁπῶς θελοῦμεν εἰπεῖν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, εἰς τοὺς δοκιμοτέ-
 ρους ὑμῶν γνωστὰ, διὰ τὰς μὴ εἰδύτας ὁμῶς λέγομεν· ὅτι καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ πέμ-
 πτῳ αἰῶνι ἀπὸ τῆς ἐνσαρκῆς οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐφάνησαν τέσ-
 σαρα πέντε μεγάλα θηρία ἀντικείμενα καὶ πολέμια τῇ ἀγίᾳ τῆς Θεῆς ἐκκλησίᾳ, ἀ-
 πὸ τῆς ἕως τοῦ νῦν διαμετρῆσαι. Καὶ πρῶτον μὲν ἐστὶν ἡ αἵρεσις τῶν Λατίνων· ἥτις ἤρξατο ἐν
 τῷ χιλιῶ πεντακοστῷ δεκάτῳ ἐβδόμῳ ἔτει. Δεύτερον ἐστὶν ἡ αἵρεσις τῶν Καλβίνων·
 ἥτις ἐφάνη ἐν τῷ χιλιῶ πεντακοστῷ τετακτοστῷ ὀγδόῳ ἔτει. Τρίτον ἐστὶν ἡ αἰὼ φῦσ-
 σα ρίζα, ἥτις ἐστὶν τὸ γῆμα τῶν Γεζυβητῶν· ὅπερ συνέβη ἐν τῷ χιλιῶ πεντακοστῷ
 τεσσαρακοστῷ ἔτει. Τέταρτον ἐστὶν ἡ μετὰθεσις τοῦ καλενταρίου, ἥτις τῆς ἐορτῆς τῆς
 ἀγίας Πάσχα, ἣν προέβλεψεν ὁ Πάπας Γρηγόριος δέκατος πέμπτος· ἐν ἔτει χιλιῶ πεν-
 τακοστῷ ὀγδοικοστῷ πέμπτῳ. Κατὰ τὴν τῶν αἵρέσεων Λατίνων καὶ Καλβίνων, συνέγραψε
 πρῶτος ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας· καὶ μετὰ αὐτὸν Μιλέ-
 ππος ὁ ἀγιώτατος Πάπας Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὁρθοδόξοι θεολόγοι, ἐν οἷς μά-
 λιστα προσηρῆ ὁ μακαρίτης διδάσκαλος Γεώργιος Κορσικὸς ὁ χῆος, ὁποδευκύνοντες πα-
 τρικῶς ὁποδοτικῶς τε καὶ γραφικῶς ἀλλότεια τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τὰς καινοτομίας
 καὶ τὰ δόγματα τῶν εἰρημῶν αἵρέσεων. τὴν δὲ μετὰθεσιν τοῦ ἀγίου Πάσχα, κατέχει-
 νον ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθροισθεῖσα οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἐν ἔτει τῷ κοσμικῷ ζρᾷ.

Τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ὁμολογία Πίστεως τοῦ Ἁγίου Δοσιθέου, ὅπου τονίζεται ὅτι ἓνα ἀπὸ
 τὰ θηρία καὶ αἵρέσεις (τῶν εἰρημῶν αἵρέσεων), πού ἐφάνησαν τὸν δέκατο πέμπτο αἰῶνα
 ἦταν καὶ ἡ μετὰθεση τοῦ καλενταρίου καὶ ἡ μετὰθεση τοῦ ἀγίου Πάσχα.

7. Ὁ μολυσμός ὁ ἐκ τῆς αἵρέσεως

Πανορθοδόξων συνόδων τῶν ἐτῶν 1583 καὶ 1593 ὅλων ὅσοι ἀκολουθοῦν νέον
 ἡμερολόγιον καὶ νέον πασχάλιον.

Όσο και ἂν ἐπιθυμοῦμε τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, κατ' ἐξοχήν ὡς ἱερεῖς, καί νά δείχνουμε φιλανθρωπία, ὁμοιάζοντες πρὸς τὸν μακρόθυμο καί παντελεήμονα Κύριον, δὲν πρέπει νά ξεχνᾶμε τὸ ὅτι, κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Σιναΐτη, ὁ αἰρετικὸς Ὁριγένης νόσησε *"ψεύτικη φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ"* καὶ ἀναθεματίστηκε !

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας διεκήρυξαν, καί ἡμεῖς οἱ ἱερεῖς κηρύσσουμε ὅτι:

Ἡ αἵρεσις,

«ἀκοινωνητός ἐστὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Οὐρανῶν ἀλλοτρία»
(Μ. Ἀθανασίου ΒΕΠΕΣ 33, 178),

«Τὸ ἔσχατον πτώμᾶ ἐστὶ τῆς ψυχῆς»
(Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης , PG , 44 , 504),

«Θεομίσητός ἐστὶν ἡ αἵρεσις»
(Μ. Ἀθανασίου ΒΕΠΕΣ 31, 241).

Ἐνῶ οἱ αἰρετικοί, κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον, εἶναι λύκοι καὶ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου
(Πίστις τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, P.G. 28, 1641 c.),

καί κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο,
εἶναι χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούδα
(Ἐπιστολὴ σμ', P.G. 32, 897 a.).

Οἱ Ἅγιοι διὰ τῶν εὐσεβῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων προτρέπουν τοὺς αἰρετικοὺς νά ἐγκαταλείψουν τὴν αἵρεση καὶ **νά προσέλθουν στὴν καθολικὴ Ἐκκλησία**, διαφορετικὰ δὲν ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ *«καλά τους ἔργα»*, οὔτε μποροῦν νά κληρονομήσουν τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ'.

(Ἀγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, P.G. 96, 508 c.).

«Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία»

(Ἅγιος Κυπριανὸς Καρχηδόνης).

«Ὡς ξένους καὶ ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐννοήσουμε ὅσους εἶναι ἀβάπτιστοι ἢ δὲν ἔχουν ὀρθὴ πίστη»

(Ὁσίου Ἰωάννη Σιναΐτη , Περὶ ἀποταγῆς β').

Εἶναι δυνατόν, ὅταν ἡ αἵρεση *"ἀρνεῖται τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀντιμάχεται τὴν ἀλήθειαν καὶ φθείρει ἐν κακῇ διδασκαλίᾳ τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ"*, *"ὑπὲρ ἧς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη"* (Ἀγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 267), ὅταν *"ἡ κοινωνία τῆς αἱρέσεως εἶναι ἀλλοτρίωσις Χριστοῦ"* (Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, PG, 99, 127b), *ἀπομάκρυνσις "ἀπὸ τοῦ τῆς Θεοῦ Χάριτος"*, *"πτώσις εἰς κατάραν"* καὶ *"εἰς τό σκότος, τό ἐξώτερον"*

(Ἁγίου Δαλματίου, Μ4, 1257) *"ένθα οὐκ ἔστιν εἰρήνη"*, ὅταν *"δώρατα ἀκοντίζει κατά τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτέστιν ἐντός αὐτοῦ τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ"* (Ἁγίου Κελεστίνου Ρώμης, Μ4, 1048), νά παρέχει τήν κάθαρσιν, τόν φωτισμό καί τήν Θέωση -(μέ ποιά ἄραγε μέσα χάριτος καί ἁγιασμοῦ καί ποιά ἱερωσύνη);- **κατά τούς Πατέρες μας.**

Καί, ἐπομένως, εἶναι δυνατόν νά παρέχει τήν σωτηρίαν, ὄχι μόνον σέ αὐτούς τούς ἴδιους τούς αἰρετικούς ἀλλά καί σέ ὅσους παραμένουν σέ θανάσιμη κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς, οἱ ὅποιοι:

"εἰ καί τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται", κατά τόν μέγαν Ὁμολογητήν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην;

Ὁ ἐκ τῆς κοινωνίας μέ τήν αἵρεση μολυσμός τῶν ἱερέων καί τῶν πιστῶν

Εἶναι δυνατόν οἱ αἰρετικοί νά παρέχουν τήν σωτηρία σέ ὅσους παραμένουν σέ θανάσιμη κοινωνία μέ αὐτούς, μετά τά ὅσα ἔχουν ἤδη καταστει πασιδίηλα σέ ὄλους καί ὄλοι πλέον παντοῦ εἶναι ἐν πλήρει συνειδήσει τῶν διαδραματιζομένων, γιά τούς ὁποίους ἰσχύει τό:

"εἰ καί τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται", κατά τόν μέγαν Ὁμολογητήν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην;

Ἐάν καί κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην³³ ἔχει μολυσμόν ἡ κοινωνία μέ τήν ἀναφορά τοῦ ὀνόματος τοῦ αἰρετικοῦ, (εἰκονομάχου ἐπισκόπου τότε καί Οἰκουμενιστοῦ-Νεσημερολογίτου σήμερα), ἔστω καί ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων³⁴, τότε τί βάπτισμα καί τί μυστήρια παρέχει ὁ αἰρετικός ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἱερεὺς πού τόν μνημονεύει καί ποιά χάρι παύρουν οἱ πιστοὶ ἀπό τόν μολυσμόν αὐτόν;

Ἐπομένως, ὁ διακόπτων τήν κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς καί προσερχόμενος στήν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων, προσέρχεται καί ἀποκηρύσσει τήν αἵρεση μέ λίβελο καί μυρώνεται, σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνες καί κατά τόν **Μέγα Βασίλειο**, (47ος Ἱερός Κανών), καί κατά τόν **Ἅγιο Νικόδημο τόν Ἀγορείτη**, ἐάν δέν ἔχει τηρηθεῖ ἡ τριττή κατάδυση, **βαπτίζεται**.³⁵

³³ Ὅπως καί κατά τούς **Ἀγορεῖτες Πατέρες** τοῦς ἐπὶ τοῦ Λατινόφρονος αὐτοκράτορος Μιχαήλ Παλαιολόγου **Μαρτυρίσαντες**, πρὸς τόν ὅποιον ἔγραφαν: *"Καί πῶς ταῦτα ἀνέξεται ὀρθοδόξου ψυχῆ, καί οὐκ ἀποστήσεται τῆς κοινωνίας τῶν μνημονευσάντων αὐτίκα, καί ὡς καπηλεύσαντας τά θεῖα τούτους ἠγήσεται; ... Πλήν ὅτι μολυσμόν ἔχει ἡ κοινωνία, ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν, ἂν ὀρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων"*. V. Laurent-Darrrouzes, Dossier Grec de l' Union de Lion, (1273-1277, p. 376-403, Paris 1976).

³⁴ PG 99, 1669 A.

³⁵ Ὁ Ἅγιος, ἰδιαίτερα, ἀναφέρεται στίς χειροτονίες τῶν αἰρετικῶν Εἰκονομάχων, πού ἔγιναν δεκτοὶ ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο γράφει:

"Πάντως δέν δέχθηκε τούς πρωτάρχας τῆς αἵρέσεως καί τούς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους καί μῆ γνησίως καί ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τούς πρωτάρχας τῶν αἵρέσεων καί πού μετανόησαν εἰλικρινά,³⁵ καί ἐκείνους πού χειροτονήθηκαν ἀπό τούς αἰρετικούς Εἰκονομάχους δέν ἀναχειροτόνησε, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τήν Ὄρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἀ' πράξη τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἐπίσης μερικῶν αἰρετικῶν δέχθηκε τό βάπτισμα δι' οἰκονομίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος. Τήν περιστατική καί καιοική οἰκονομία δέν τά ἔκανε ὄρον ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική.

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀναφέρει ὅτι ἡ κοινωνία μέ τόν αἰρετικό Σέργιο ἦταν ἡ αἰτία τῆς φυγῆς τοῦ Ἁγίου Μαξίμου ἀπό τήν Κνωσταντινούπολη, γιά νά μή μολυνθεῖ! Περί μολυσμοῦ ἀπό τήν κοινωνία μέ τήν μονοθελητική αἵρεση! Γράφει ἐπὶ λέξει³⁶:

" Ἐπεὶ δ' ἑώρα, (ὁ Ἅγιος Μάξιμος), ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, τὴν τῶν Μονοθελητῶν τηρικὰ αἵρεσιν εἰς τέλειον μᾶλλον ἐκτεινομένην, καὶ δεινῶς καθ' ἡμέραν ὑπὸ τῶν τῆς ἀσεβείας προστατῶν ἀύξανομένην, ἔστεινε μὲν καὶ πένθει βαρυτάτῳ συνείχετο, οἰκτιζόμενος μάλιστα καὶ τοὺς τὰ παράνομα δρῶντας, οὐκ εἶχε δ' ὅ,τι καὶ πράξοιεν ἑαυτῷ, οὕτω τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος, καὶ Ἐῶαν μικροῦ πᾶσαν καταλαβόντος καὶ Ἐσπέριον. Ὅθεν καὶ ἐν τοσοῦτοις δεινοῖς, τοῦθ' εὗρίσκει μόνον ἑαυτῷ τὸ λυσιτελοῦν, καὶ τοῖς πράγμασιν. Ἐπεὶ γὰρ ἐγίγνωσκε τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τοῦ τοιούτου καθαρεύουσας μύσους, (σ.σ. τοῦ μολυσμοῦ) καὶ ὅσον ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ὅσον ἐν ἄλλοις τόποις καὶ νήσοις ἐκείναις ταῖς πέριξ, λιπῶν τὰ ἐνταῦθα, ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τῷ λόγῳ καὶ τοῖς ἐκεῖ συνεπόμενος ὀρθοδοξοῖς."

Τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ Διδασκά-λους μιμήθηκαν καὶ οἱ Ἁγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος καὶ ἔγραψαν τὴν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαῆλ τὸν Παλαιολόγον, ἡ ὁποία εἶναι θεολογικώτατη καὶ πλήρης Θεῶν ἀληθειῶν ὅπου περὶ τοῦ μολυσμοῦ ἐκ τῆς αἰρέσεως, διαλαμβάνονται τὰ ἑξῆς:

" Ἐμπεριέχεται δὲ καὶ στὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Α' καὶ Β' ἐπονομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπαινοῦνται αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτοὺς πὺν εἶναι προφανῶς αἰρετικοὶ καὶ διδάσκουν δημόσια, αἰρετικὰ διδάγματα, καὶ πρὶν νὰ ὑπάρξῃ συνοδικὴ καταδίκη τους, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἡ Ὁρθόδοξος του Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατὰ τὴν τέλει τῆς ἀναίμακτου θυσίας, τὴν θεωροῦσε πάντοτε συγκοινωνίαν τελείαν με τὸν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καὶ τὸ φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στὴν ἐξήγησιν τῆς Θεῆς Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱεροουργῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως ... καὶ ὅτι εἶναι κοινωνὸς αὐτοῦ καὶ τῆς πίστεως καὶ διάδοχος τῶν Θεῶν μυστηρίων...(καὶ) ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία με μόνην τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων".³⁷

³⁶ P.G. 90, 73, 76.

³⁷ Δοκίμιον Ἱστορικόν, περὶ τοῦ σχίσματος τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς - καὶ τῶν ἐν Φλωρεντία συνόδῳ γενομένων δολιοτήτων καὶ ἐκβιασμῶν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων - συγγραφὴν ὑπὸ τοῦ Ἁγιορεῖτου Μοναχοῦ **Καλλίστου Βλαστοῦ**, Ἅγιον Ὅρος 1895, ἐπανέκδοσις 1991, σελ. 106-107.

8. Ἡ κυρυσσομένη σήμερα αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί οἱ ἐνώσεις ὀρθοδόξων (Οἰκουμενιστικῶν) ἐκκλησιῶν μέ τούς καταδικασμένους αἰρετικούς Μονοφυσίτες καί Λατίνους

1. Σήμερα, ἀφ' ἐνός κηρύσσεται ἡ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἀπό τούς περισσότερους θεολόγους θεωρεῖται ὡς καινοφανής αἵρεση.

2. Ἀφ' ἐτέρου ἔχουν γίνει καί στήν πράξη ἐνώσεις, μετά ἀπό συμφωνίες τῶν διαφόρων Ὄρθοδόξων Πατριαρχείων καί αὐτοκεφάλων Ὄρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ καταδικασμένους αἰρετικούς.

□ **Πρόκειται, λοιπόν, γιά ἄλλη αἵρεση ὅταν μιᾶμε γιά τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ κήρυξη τῆς ὁποίας ἐπιβάλλει τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν Οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καί πατριαρχῶν, ἀλλά καί Οἰκουμενιστῶν γερόντων καί πνευματικῶν, καί πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης, κατά τόν 31ο Ἀποστολικό Κανόνα καί τόν 15ο τῆς ΑΒ' ἐπί Μεγάλου Φωτίου Συνόδου³⁸,**

□ **καί εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό τό θέμα τῆς ἐνώσεως ὀλόκληρων Πατριαρχείων, καί αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, πατριαρχῶν, ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, διακόνων μοναχῶν καί λαϊκῶν μέ καταδικασμένους ἀπό Συνόδους αἰρετικούς, ὅπως εἶναι:**

³⁸ Ὄταν ἡ αἵρεση εἶναι καινοφανής τήν τελική κατάκρισή της θά τήν ἀποφασίσει, κατά τήν γνώμη τῶν περισσοτέρων κανονολόγων, ἡ μέλλουσα νά συνέλθει Σύνοδος, πού θά καταδικάσει καί τούς Οἰκουμενιστές. Κηρυσσομένης τῆς αἱρέσεως, παρέχεται δικαίωμα, ἅμα καί ὑποχρέωση στους Ὄρθοδόξους νά διακόψουν καί πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης τό μνημόσυνο τῶν κηρυσσότων τήν αἵρεση ἐπισκόπων καί ὄλων τῶν κοινωνικῶν μέ τούς αἰρετικούς ἄλλων ἡγουμένων - κληρικῶν κατά τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου κατά τήν κρατοῦσα γνώμη, ἀλλά **κατ' ἐξοχήν τό δικαίωμα τοῦτο θεμελιώνεται στόν 31ο Ἀποστολικό Κανόνα.**

- **οί Μονοφυσίτες**, μέ τούς όποίους ἔχει ἔνωθεῖ τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καί πλῆθος ἄλλων τοπικῶν Νεοημερολογιτικῶν καί Νεο - "παλαιοημερολογιτικῶν" Σλαυικῶν ἐκκλησιῶν, μετά το Σαμπεζύ, καί
- **οί Λατίνοι μέ τούς Οὐνίτες, μέ τούς όποίους ἔχουν ἔνωθεῖ καί στήν πράξη, μετά το Μπαλαμάντ**, κατ' ἐξοχήν τό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅλες οἱ Νεοημερολογιτικές ἐκκλησίες τοῦ ἐξωτερικοῦ καί πολλά Σλαυικά Πατριαρχεῖα καί τοπικές ἐκκλησίες, ὅπως καί οἱ Νεοημερολογίτες Ρουμάνοι καί μεγάλα τμήματα τῶν Οὐκρανῶν, ἀφοῦ ἐκεῖ, (στήν Οὐκρανία), ὑπάρχουν τρία ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα (!), τό ἕνα εἶναι οὐνιτικό !

9. Εἰδικότερη θεολογική καί ἱστορική ἀνάλυση τῆς ἐνιαίας στάσεως τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅταν μία ἐκκλησία καθίσταται αἰρετική

Πότε νεκρώνεται ὅλο τό αἰρετικό ἐκκλησιαστικό σῶμα;

"Οἱ τοίνυν ὑφ' ἑαυτῶν κατακριθέντες καί ὑπό τῶν Ρωμαίων ἐπί ὀγδότης Ἰνδικτιῶνος γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποίαν ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς παρά τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;"

**Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής
(PG 90, 120)**

Οἱ ἐνώσεις μέ τούς Μονοφυσίτες καί τούς Λατίνους

Ἡ ἔνωση τῶν Νεοημερολογιτῶν στήν πράξη μέ τήν καθημερινή μυστηριακή καί συμπροσευχητική διακοινωνία **μέ τούς προκαταδικασμένους αἰρετικούς Μονοφυσίτες καί Λατίνους**, στήν Ἀντιόχεια καί στίς μητροπόλεις τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου **συνεπάγεται τόν μολυσμόν** καί τήν σταδιακή σήψη ὅλων τῶν Νεοημερολογιτικῶν αὐτῶν ἐκκλησιῶν. Συνεπάγεται τήν ἡμέραν καθ' ἡμέραν ἐξάπλωση τῆς νεκροποιοῦ ἀσθένειας τῆς Μονοφυσιτικῆς καί Λατινικῆς αἰρέσεως καί τῆς σήψεως καί στήν συνέχεια τήν πλήρη ἀπονέκρωση τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν.

Ἡ σήψη καί ἡ νεκροποιός ἀσθένεια ἐξαπλώνεται ὄχι μόνον σέ αὐτούς πού ἐνώνονται μέ τούς καταδικασμένους αἰρετικούς, ἀλλά καί στούς κοινοῦντες μέ αὐτούς, ὅπως συμβαίνει μέ ὅσους κοινοῦν μέ τά Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καί τό λεγόμενο Οἰκουμενικό, δηλ. τῶν Νεοημερολογιτῶν καί τῶν Νεο-"παλαιοημερολογιτῶν" τῶν Σλαυικῶν Πατριαρχείων, ἀφοῦ ἀκολουθοῦν τούς πεπτωκότες στήν αἵρεση καί κοινοῦν

μαζί τους, χωρίς καμμία αντίσταση, σιωπῶντες και ἀποδεχόμενοι στην πράξη τήν γενομένη προδοσία.

Οἱ περισσότεροι, βέβαια, ἀπό αὐτούς δέν ὑστεροῦν σέ αἰρετικές δηλώσεις και ἐνωτικές πράξεις, ἀφοῦ και στην Ἑλλάδα ἔφερε τόν μιαιρό πάπα και ἀνεγνώρισε τόν παναιρετικό ὡς ἐπίσκοπο ὁ και σωματικά πλέον νεκρός Χριστόδουλος, και ὅλη ἡ Νέα ἐκκλησία μέ τήν ἱεραρχία της τόν χειροκρότησε και μολύνθηκε ἄμεσα πρὸς θάνατον.

Οἱ ἄλλες τοπικές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, ποτέ δέν διέκοψαν τήν κοινωνία μέ τούς πρώην Ὀρθοδόξους και νῦν πεπτωκότες, πού ἔγιναν αἰρετικοί, κυρίως δέν διέκοψαν τήν κοινωνία μέ τό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας και τό Πατριαρχεῖο τῆς Πόλης, **πού ἐνώθηκαν και στην πράξη:**

α'. μέ τούς ὑπό τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καταδικασθέντες Μονοφυσίτες

και

β'. μέ τούς ἀπό πλῆθος Ὀρθοδόξων Συνόδων και ἀπό τούς Θεοφόρους Πατέρες ἀναθεματισθέντες και καταδικασθέντες Λατίνους.

α'. Τό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας ἔχει ἐπισήμως ἐνωθεῖ μέ τούς Μονοφυσίτες, κατόπιν συνοδικῆς σχετικῆς ἀποφάσεως πού ὀρίζει, πότε θά ἱεροπρακεῖ ὁ Μονοφυσίτης και πότε ὁ "ὀρθόδοξος", ἀνάλογα μέ τό πλῆθος τῶν πιστῶν πού ἔχει κάθε θρησκευτική κοινότητα.

Παραθέτουμε τήν σχετική ἐπίσημη συνοδική ἀπόφαση:

"Ἡ Ἁγία Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας ἀπεφάσισε τά ἑξῆς:

1. Τόν πλήρη και ἀμοιβαῖο σεβασμόν τῶν δύο ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τό τελετουργικόν των, τήν πνευματικότητα, τήν κληρονομίαν και τούς ἁγίους πατέρας και τήν πλήρη προστασίαν τῶν λειτουργικῶν πράξεων και τῆς Ἀντιοχείας και τῆς Συρίας.

2. Τήν ἐνσωμάτωσιν τῶν πατέρων και τῶν δύο ἐκκλησιῶν και τῆς παραδόσεως τῶν γενικῶς εἰς τά χριστιανικά ἐπιμορφωτικά προγράμματα και τήν θεολογίαν καθηγητῶν και μαθητῶν.³⁹

3. Τήν ἀποφυγῆν τοῦ νά δέχονται μέλη μιᾶς ἐκκλησίας εἰς τήν ἄλλην, ὅποιοι και ἄν εἶναι οἱ λόγοι.

4. Τήν διοργάνωσιν συνάξεων τῶν δύο Συνόδων ὅποτεδήποτε ὑπάρξει ἀνάγκη.

5. Νά παραμείνει κάθε Ἐκκλησία ὡς σημεῖον ἀναφορᾶς διά τά μέλη της εἰς θέματα ἀφορῶντα γάμον, διαζύγιον, υἰοθεσίαν κλπ.

6. Ἐάν δύο ἐπίσκοποι δύο διαφορετικῶν ἐκκλησιῶν συναντηθοῦν διά πνευματικῆν τελετήν, θά προῖσταται ἐκεῖνος πού θά ἔχει τό μεγαλύτερον ποιμνιον. Ἀλλά ἄν εἶναι εἰς τό μυστήριον τοῦ γάμου, θά προῖσταται ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας τοῦ νυμφίου.

7. Ὅ,τι ἔχει ἀναφερθῆ προηγουμένως δέν ἰσχύει κατά τόν συνεορτασμόν Ἐπισκόπων εἰς τήν Θεῖαν Λειτουργίαν.

³⁹ Τόν Διόσκουρο και τόν Εὐτυχῆ τούς αἰρεσιάρχες και ... "ἁγίους" τῶν Μονοφυσιτῶν!!! Στό ἑξῆς ὀφείλουν οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Νέας "ἐκκλησίας", πού εἶναι κοινωνικοί πρὸς τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, νά φτιάξουν και εἰκόνες γιά νά τούς προσκυνοῦν ὡς ὀρθοδόξους!...

8. Ὅ,τι ἔχει λεχθῆ εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 6 ἄρθρον, ἰσχύει διά τούς κληρικούς καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν.

9. Ἐάν ἕνας ἱερεὺς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εἶναι εἰς κάποιαν περιοχὴν, θά τελέσῃ τά θεῖα μυστήρια διά τά μέλη καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Θείας Λειτουργίας καί τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου.

Ὁ ἴδιος ἱερεὺς θά κρατήσῃ ἀνεξάρτητον ἀρχεῖον καί διά τὰς δύο ἐκκλησίας καί θά μεταφέρῃ τήν καταγραφὴν τῶν μελῶν τῆς ἀδελφῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς ἐξουσίαν.⁴⁰

10. Ἐάν δύο ἱερεῖς καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εὐρίσκωνται εἰς κάποιαν κοινότητα, θά ἐναλλάσσονται, καί εἰς περίπτωσιν συν-εορτασμοῦ θά προΐσταται ἐκεῖνος μέ τό μεγαλύτερον ποιμνιον.

11. Ἐάν ἐπίσκοπος ἀπό μίαν ἐκκλησίαν καί ἕνας ἱερεὺς ἀπό τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τύχη νά συνεορτάζουν, θά προΐσταται, ὅπως εἶναι φυσικόν, ὁ ἐπίσκοπος, ἀκόμη καί ἂν εὐρίσκεται εἰς τὴν κοινότητα τοῦ ἱερέως, ἐφ' ὅσον θά ὑπάρχουν λαϊκοὶ καί ἀπό τὰς δύο ἐκκλησίας.

12. Χειροτονίαι εἰς τούς βαθμούς τῆς ἱερωσύνης γίνονται ἀπό τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν τῶν ὑποψηφίων εἰς κάθε ἐκκλησίαν, κατὰ προτίμησιν μέ τὴν παρουσίαν ἀδελφῶν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν.

13. Ἀνάδοχοι καί μάρτυρες γάμου ἐπιτρέπεται νά ἐπιλέγωνται ἀπὸ τά μέλη καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν χωρὶς διάκρισιν.

14. Εἰς ὅλας τὰς κοινὰς ἐορτὰς θά προΐσταται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξει ἱερεὺς.

15. Ὅλοι οἱ ὀργανισμοὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θά συνεργάζονται εἰς ὅλα τὰ θέματα, μορφωτικά, παιδείαν καί κοινωνικά διά τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀδελφικοῦ πνεύματος.

Σὰς ὑποσχόμεθα, μέ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, ὅτι θά συνεχίσωμεν νά ἐνισχύωμεν τὴν σχέσιν μας μέ τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν καί ὅλας τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας μέ σκοπὸν νά γίνωμεν ὅλοι μία κοινότητα κάτω ἀπὸ ἕνα Ποιμένα".⁴¹

β'. Κατὰ τὸν π. Γεώργιο Μεταλληνό, ὁμότιμο νῦν καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἀθήνας, ἡ ἔνωση καί μέ τούς Λατίνους ἔχει γίνει πρό πολλοῦ, ὅπως εἶδαμε πῶς πάνω, ἂν μελετήσουμε μέ προσοχὴν τὰ ὅσα γράφει ἀναφορικά μέ τὴν προσλαλιὰ πρὸς κληρικούς τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Γερμανίας

⁴⁰ Ἄν βρεθοῦν οἱ Γρηγοριάτες, οἱ νέοι Ἐπιφάνιοι Θεοδωρόπουλοι, οἱ Ἱερεῖς Φοῦντες καί οἱ Νικόδημοι Μπιλάηδες (καί ὅλοι οἱ πολέμιοι τῶν Ἐσφιγμενιτῶν καί τῶν Ὀρθοδόξων πού ἀκολουθοῦν τό Ἐορτολόγιο τῶν Πατέρων) στό πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, δέν θά πρέπει νά ξεχάσουν νά κοινωνήσουν στή λειτουργία πού θά κάνει ὁ Μονοφυσίτης ἱερεὺς, γιὰ νά "ἀγιαστοῦν", ἀφοῦ εἶναι κοινωνικοὶ μέ τό Πατριαρχεῖο αὐτό καί ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀντορθόδοξη τακτικὴ τους δέν θά πρέπει νά κόψουν τὴν κοινωνία μαζί τους ... γιὰ νά μὴ βρεθοῦν ἐκτὸς ἐκκλησίας!

⁴¹ Γιὰ τό κείμενο τῆς ἐγκυκλίου τοῦ πεπτωκότος πατριαρχείου τῆς Ἀντιόχειας βλ. περιοδικόν "Ὀρθόδοξη Μαρτυρία", τεύχος 79ον, "Φιλήματα Ἰούδα", ἔκδοση Ε', 2000, σελ. 261 καί τὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων στὸν "Ὀρθόδοξο Τύπο", ἀναφορικά μέ τὴν προδοτικὴ συμφωνία τοῦ Σαμπεζῦ στὰ φύλλα 1160 καί 1329. Γιὰ τὴν συμφωνία στό Σαμπεζῦ βλ. τὰ τρία βιβλία τοῦ **Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως κυροῦ Καλλιοπίου**, "Ἡ ἔνωσις μέ τούς Μονοφυσίτες", Πειραιεύς, Δ' ἔκδ. 1991, "Ὀρθόδοξοι καί Μονοφυσίτες," Πειραιεύς, Α' ἔκδ. 1991, "Προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας," Πειραιεύς Α' ἔκδ. 1991 καί τό ἡμέτερον πόνημα, ἀπάντησις β' στήν Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου.

τοῦ καὶ σωματικὰ πλέον νεκροῦ, τυμπανιαίου μασώνου, πρώην ψευδοπατριάρχου Ἀθηναγόρα⁴²:

*"Πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθει (τὸ κοινὸν ποτήριον). Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἔλθει, διότι ἤδη ἔρχεται. Διότι ἤδη εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταλαμβάνετε πολλοὺς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ποτήριον καὶ καλὰ κάνετε. **Καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ὅταν ἔρχονται Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται καὶ ζητοῦν νὰ μεταλάβουν, τοὺς προσφέρω τὸ Ἅγιον Ποτήριον! Καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἴδιο γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν.**"*

Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός ἀναφερόμενος στό οὐνιτικό συλλεϊτουργο στήν Κωνσταντινούπολη τό Νοέμβριο τοῦ 2006 καί τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Χρυσοδούλου στή Ρώμη τό Δεκέμβριο τοῦ 2006, γράφει ὅτι ὑπάρχουν Μητροπολίτες πού δέχονται

"τὴν παπική "ἐκκλησία" ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μέ μυστήρια καὶ Χάρη. Γι' αὐτούς ἡ Ἐνωση ἔχει γίνει ἢ οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει".⁴³

Ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης σημειώνει ὅτι οἱ Λατινόφρονες τῆς Φεράρας-Φλωρεντίας ἦσαν λιγότερο ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς σημερινούς!

"Ἐκεῖνοι "ἐσχεδίαζαν καὶ ἐχάλκευαν μέ κρυφές συμφωνίες τὴν Ἐνωση, χωρὶς νὰ ἐνημερώνουν ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀντιδράσεις, ὅπως δὲν ἐνημερώνεται καὶ σήμερα ὁ πιστὸς λαὸς καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται γι' αὐτὸ ὅτι ἡ Ἐνωση γίνεται ἤδη σταδιακά, ἔχει προχωρήσει οὐσιαστικά μέ συμπροσενχές, συλλεϊτουργα καὶ ἀμοιβαία ἐκκλησιολογικὴ ἀναγνώριση, εἰς τρόπον ὥστε τὸ κοινὸ Ποτήριον, ὅταν ἔλθῃ ἐπισήμως νὰ ἀποτελεῖ ἀπλῶς μία ἐπισφράγιση καὶ ἐπικύρωση τῆς γενομένης ἤδη Ἐνώσεως".⁴⁴

Ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου π. Γεώργιος Καψάνης τονίζει:

"ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν θεωρεῖ πλέον τὸν Πάπαν καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς αἰρετικούς, σχισματικούς καὶ πλανωμένους, ἐφ' ὅσον δέχεται τὴν μὲν Παπικὴν ἐκκλησίαν ὡς "ἁγίαν", τὸν δέ ἐπικεφαλῆς αὐτῆς ὡς "ἅγιον", "μακαριστόν", ὑπὲρ οὗ τελεῖ καὶ ἐπιμνημόσυνον δέησιν.

"Πάντα τὰ ἀνωτέρω"... "σημαίνουν ἐπίσης ὅτι ἡ Ἐνωσις ἔχει γίνει καὶ ἀπομένει ἢ μεθόδευσις τῆς τελείας μυστηριακῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ὀλοταχῶς βαίνομεν, ἐφ' ὅσον ὁ Θεολογικὸς Διάλογος θὰ παρακάμψῃ τὰς δογματικὰς καὶ ἐκκλησιολογικὰς διαφορὰς καὶ θὰ ἀσχοληθῇ μέ τὸ κεφάλαιον

⁴² Βλ. σὲ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Διάλογοι χωρὶς προσωπεῖον", "Ο.Τ.", 12.07.02. Βλ. ἐκτενέστερα Ἀθανασίου Σακαρέλου, "Ἐγινε ἡ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀθήνα 2007.

⁴³ Πρωτ. π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Ἐάν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκράξονται", "Ὁρθόδοξος Τύπος" (1672), 12.01.2007, σελ. 5.

⁴⁴ "Θεοδρομία", Σεπτέμβριος 2006, σελ. 460.

περί μυστηρίων, προφανώς διά τήν ἐπιτάχυνσιν τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας".⁴⁵

Ὁ φλογερός κήρυκας μητροπολίτης Αὐγουστίνος Καντιώτης ἤδη ἀπό τό 1980 τόνιζε ἐπίσης τά ἑξῆς:

" Ἡ ἔνωσις, ἡ ψευδοένωσις ἔχει ἀποφασισθῆ. Ἔχει ἀποφασισθῆ εἰς μυστικά διαβούλια Ἀνατολῆς καί Δύσεως, διαβούλια πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καί θρησκευτικῆς φύσεως, ὧν ἐγκέφαλος ὁ πάπας.

Τό σχέδιον πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ ἐξελλίσσεται κατὰ φάσεις καί στάδια ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκπληκτος μίαν πρωίαν θά ἀκούσῃ ὅτι ἡ ἔνωσις ἐπετεύχθη! Προϊμίον δέ αὐτῆς εἶναι αἱ κοιναί προσευχαί Ὁρθοδόξων μετὰ δυτικῶν, τὰς ὁποίας κατὰ περιεργον τρόπον θέλουν τινές νά δικαιολογήσουν. Δέν εἶναι ὑπερβολή, ἐάν εἴπωμεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τό κύκλωμα φοβερῶν ἡμερῶν διά τήν Ὁρθόδοξον πίστιν. Συντελεῖται εἰς βάθος καί ἔκταση προδοσία, τήν ὁποίαν δέν δυνάμεθα νά φαντασθῶμεν!

Τεράρχης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως Νικόδημος (τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας) προέβη εἰς δηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας λέγει:

Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι εἰς τοὺς ἐνταῦθα καθολικούς κύκλους λέγεται ὅτι **τά πράγματα θά διευθετηθοῦν ἐν κρυπτῷ καί παραβύστῳ καί ἐρήμῳ τῶν ποιμνίων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.** Ὑπό τῶν κληρικῶν τούτων, τά ποιμνία θά εὐρεθοῦν πρὸ τετελεσμένων γεγονότων.

Καί ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τά ποιμνία τῶν Δυτικῶν, ἄγνωστον τί θά συμβῆ. Ὡς πρὸς δέ τήν παρ' ἡμῖν Ἐκκλησίαν, τρέμομεν παρά τῷ εὐσεβῇ λαῷ, ὅταν ἔλθουν εἰς φῶς αἱ νῦν ἐν τῷ σκότει ἐκτυλισσόμεναι μηχανορραφίαι καί θά ἀποκαλυφθῆ ὅτι οἱ τεταγμένοι διά νά προστατεύσουν τήν Ἐκκλησίαν κα' τό ποιμνιον ἐγένοντο συνένοχοι τῶν ἐπιβουλεωμένων αὐτοῦς"⁴⁶

Ἡ ἀποτείχιση ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς, ἐκπεπτωκότες ἀπὸ τήν Ὁρθοδοξία ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους καί γέροντες, **πού ἀποτελοῦν σεσηπὸτα μέλη,** ἐπειδὴ κοινωνοῦν μέ κεκριμένους αἰρετικούς, εἶναι ἀναντίρρητα αὐτονόητη.

Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ὄλων τῶν κανονολόγων τῆς Ἐκκλησίας μας, **Ζωναρᾶ, Ζυγαβινοῦ, Βαλσαμῶνα,** τοῦ γνωστοῦ κανονολόγου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας **Νικοδήμου Μίλας,** τοῦ Ἁγίου **Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου,** καί κατ' ἐξοχήν τῶν ἐπὶ Βέγκου τοῦ Λατινόφρονος **Μαρτυρησάντων Ἀγιορειτῶν Πατέρων** εἶναι ἀναμφισβήτητα ἐπιβεβλημένη ἡ ἀποτείχιση ἀπὸ τοὺς ἐνουμένους μέ καταδικασμένους αἰρετικούς, χωρὶς νά χρειάζεται ἐκ νέου συνοδικὴ καταδίκη τῆς ἀρξαμένης ἑτεροδιδασκαλίας καί πράξεως⁴⁷.

⁴⁵ "Ὁρόδοξος Τύπος" (333), 20.11.1978.

⁴⁶ "Σπίθα", Μάιος-Ἰούνιος 1980.

⁴⁷ Ἀναλυτικὰ περὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν σχετικῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ 31ου Ἀποστολικοῦ βλ. στό τεῦχος 28 "Ἁγίων Κολλυβάδων". **Κατὰ τὴν γνώμη μας, βέβαια, ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης, ὀφείλει νά στηρίζεται στὸν 31ο Ἀποστολικὸ Κανόνα πού ὁρίζει ὅτι ἐπιτρέπεται καί ἐπιβάλλεται πάντοτε, γιὰτὶ διαφορετικὰ πῶς θά φανεῖ ποιοὶ ἀγωνίσθησαν μέ σθένος καί ἔπαθαν γιὰ τὴν ἀλήθεια καί ποιοὶ, σιωπῶντας, πρόδοσαν τὴν ἀλήθεια ἢ συμβιβάσθησαν μέ τὴν αἵρεση, κατὰ τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη, ἐάν ὁ**

Ὁ ψευδοπατριάρχης, μασῶνος καί τυμπανιαῖος Ἀθηναγόρας, τοῦ ὁποῦ τήν στάση καί τό ἔργο συνέχισαν ὁ πατριάρχης Δημήτριος καί ὁ νῦν κ. Βαρθολομαῖος ἔγραφε τό 1968 ἐπὶ τῆ ἑορτῆ τῶν Χριστουγέννων πρὸς τόν νεκρόν Πάπαν Παῦλον τόν Στ΄:

*"Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ (τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ) ἱερουργοῦντες μετὰ τῆς χορείας τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καί ὑπερτίμων, μνησθησόμεθα ἀπὸ τῶν διπτύχων τῆς καρδίας ἡμῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός Σου, ἀδελφέ Ἀγιώτατε τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοπε, ἐνώπιον τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Σώματος καί αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτήρος ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ τοῦ Ἀγιωτάτου προκατόχου ἡμῶν, Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου. Καί ἐροῦμεν τῇ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων ἐνώπιον τοῦ ἀγίου θυσιαστηρίου καί λέγομεν Σοί: τῆς Ἀρχιερωσύνης Σου μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός, πάντοτε, νῦν καί ἀεί, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων"*⁴⁸

Μνημόνευε, λοιπόν, στήν Ἁγία Πρόθεση καί στό Ἅγιον Θυσιαστήριον τόν Παναριετικό, νεκρό καί ἀβάπτιστο Πάπα ὁ τυμπανιαῖος ψευδοπατριάρχης Ἀθηναγόρας. Τό ἴδιο ἔκανε καί ὁ διάδοχός του Δημήτριος καί κάνει σήμερα καί ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὅπως διεκήρυξαν στοὺς ἐνθρονιστήριους λόγους τους, ὅτι δηλ. θά ἀκολουθοῦσαν τοὺς προκατόχους τους.

ἀποτειχιζόμενος Πρεσβύτερος καί κατ' ἐπέκταση κάθε Ὁρθόδοξος, ἐπίσκοπος, διάκονος, μοναχός καί λαϊκός καταγνώσει κηρυττόμενη ἑτεροδιδασκαλία καί αἵρεση, **ὅταν ἡ αἵρεση δέν εἶναι προκαταδικασμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ τοὺς Ἁγίους Πατέρες.** Ἐάν εἶναι προκαταδικασμένη, τότε εἶναι δυνατή ἡ ἐπίκληση καί τοῦ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου. Γράφει καί ὁ Ἅγιος Νικόδημος στήν ἐρμηνεία τοῦ 31ου Ἱεροῦ Κανόνα "Εἰ τις Πρεσβύτερος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ... **μηδέν κατεγνωκῶς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ, καί δικαιοσύνῃ ...**":

"Ὅσοι δέ χωρίζονται ἀπὸ τόν Ἐπισκόπον τους πρὸ συνοδικῆς ἐξετάσεως, διατί αὐτός κηρύττει δημοσίᾳ καμμίαν κακοδοξίαν καί αἵρεσιν, οἱ τοιοῦτοι, ὄχι μόνον εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια δέν ὑπόκεινται, ἀλλά καί τήν πρόπευσαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τιμὴν ἀξιῶνται, κατὰ τόν ιε' τῆς ἀκαί β". **Ἱερὸν Πηδάλιον, Θεσσαλονίκη, 1982, σελ. 34.**

Διότι κατὰ τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου, τότε ἐπιτρέπεται ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου, τοῦ πατριάρχου, τοῦ μητροπολίτου καί τοῦ ἐπισκόπου, ὅταν αὐτός κηρύσσει αἵρεση **κατεγνωσμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ τοὺς Πατέρες,** πρὶν καταδικασθεῖ καί ὁ ἴδιος ὁ ἐπίσκοπος γιὰ τήν κηρυττόμενη προκαταδικασμένη ἤδη αἵρεση: **"Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην,** τῆς πρὸς τόν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοῦς διαστέλλοντες, **ἐκείνου δηλονότι τήν** (προκαταδικασμένην) **αἵρεσιν** δημοσίᾳ κηρύττοντος, καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως (ἀναφορικά μέ τόν καταγγελλόμενον γιὰ τήν κήρυξη τῆς ἤδη κατακεκρυμμένης αἱρέσεως), ἑαυτοῦς πρὸς τόν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχιζόντες, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς, τῆς ὀρθοδόξοις ἀξιωθῆσονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τήν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι."

⁴⁸ **Τόμος ἀγάπης,** σελ. 525-528 καί 530, Π. Γρηγορίου, Πορεία εἰρήνης, τόμ. α', σελ. 293.

Ὁ Μέγας Ἐκκλησιάρχης Σίλβεστρος Συρόπουλος, πιεζόμενος ἀπό τόν Λατινόφρονα Αὐτοκράτορα νά μνημονεύει τόν πάπα ἀπάντησε:

*"Εκεῖνοι γάρ μνημονεύονται ἐπ' ἐκκλησίαις, ὅσοι εἰσὶν ὁμόδοξοι καὶ κοινωνικοὶ πρὸς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ δέ ἀκοινώνητοι οὐδέ μνημονεύονται, οὐδέ ἔχει ἄδειάν τις τῶν ἱερωμένων εὐχεσθαι ἐπ' ἐκκλησίαις ὑπὲρ ἀκοινωνήτου. Ὁ δέ πάπας ἐστὶν ἀκοινώνητος. Πῶς οὖν μνημονευθήσεται ὁ ἀκοινώνητος μετὰ τῶν κοινωνικῶν;"*⁴⁹

Ὁ δέ μέγας Μάξιμος διδάσκει μεγάλη τῆ φωνῆ διὰ μέσου τῶν αἰώνων:

*"Εἰ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος γράψωσι πρὸς τόν Ρώμης ἔγγραφον συγκατάθεσιν τῆς πίστεως κατὰ τὸ εἶκος, ἐγὼ πάλιν οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Διπτύχοις μνημονεύετε Σεργίου, Πύρρου, Παύλου καὶ Κύρου, οἵτινες ἔξαρχοι κεχηματίκασι τῆς αἱρέσεως, καὶ οὐ μόνον ὑπὸ τοσοῦτων Συνόδων ἀνεθεματίσθησαν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Ἀφρικῇ, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανον ἐν τῇ αἱρέσει καὶ τῷ χωρισμῷ τῷ ἀπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, καὶ ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐκεῖνοις κοινωνεῖτε, εἰ καὶ Ὁρθόδοξοι γένησθε, οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδὴ κοινωνεῖτε τοῖς ἀκοινωνήτοις".*⁵⁰

Ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος στό γράμμα του πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς, διδάσκει ὅτι:

*"Ἡ πνευματικὴ κοινωνία τῶν ὁμοδόξων, καὶ ἡ τελεία ὑποταγὴ πρὸς τοὺς γνησίους ποιμένας ἐκφράζεται μέ τὸ μνημόσυνο. Οἱ Σύνοδοι καὶ οἱ ἄλλοι Πατέρες ὀρίζουν ὅτι αὐτῶν πού ἀποστρεφόμεθα τὸ φρόνημα, (αὐτῶν) πρέπει νά ἀποφεύγουμε καὶ τὴν κοινωνία"*⁵¹

*"Ὅσοι μὲ ταπεινώση δέχονται καὶ ὑποτάσσονται στὴν Ἱερὰ Παράδοση εἶναι ἄξια μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια τὴν ἀρνοῦνται ἢ θέλουν ἀνθρωποκεντρικὰ νά ἀλλοιώσουν τὸν Θεανθρωποκεντρικὸ χαρακτήρα τῆς, ἐξέρχονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πὺ εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ."*⁵²

Ἄραγε τί συμβαίνει, ὅταν οἱ Νεοημερολογίτες δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πὺ εἶχαν ἐνιαῖο ἐορτολόγιο, ὅταν δηλ. δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση 1600 χρόνων;

Κατὰ τὴν διακήρυξη καὶ τοῦ π. Γεωργίου Καψάνη ἔχουν ἐξέλθει τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Πολὺ περισσότερο εἶναι ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Σῶμα, καὶ κατὰ τὴν γνώμη τοῦ π. Γεωργίου Καψάνη, ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ:

1. ὅταν αἴρουν τὰ ἀναθέματα πὺ ἐπέβαλαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατὰ τῶν Παπικῶν, ὅπως ἔκανε μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς ὁ μασῶνος ψευδοπατριάρχης Ἀθηναγόρας το 1965, πὺ ἦρε τὸ αἰώνιο ἀνάθεμα πὺ ἐπεβλήθη ἀπὸ τίς Ἅγιες Συνόδους καὶ τοῦ Θεοφόρου Πατέρος, οἱ ὁποῖες καταδίκασαν τίς φρικτὲς αἱρέσεις τῶν Λατίνων, ὅπως τὸ

⁴⁹ Silv. Syropoulos, *Les Memoires XII*, 13, Paris 1971, p. 562-564.

⁵⁰ Λοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δωδεκάβιβλος, βιβλ. ζ', σελ. 116.

⁵¹ Γενναδίου Σχολαρίου, *Γράμμα πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς*, "Ὅσιος Γρηγόριος", 21, σελ. 23.

⁵² Γράφει καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης, ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, (!) στὴν "Χριστιανική", 07.06.2001, σελ. 5.

φιλιόκβε, τό ἀλάθητο τοῦ Πάπα, τό πρωτεῖο τήν ἄσπιλη σύλληψη καί τήν κακοδοξία γιά τήν κτιστή χάρη!

2. **ὅταν συναγελάζονται καί συμπροσεύχονται σέ κάθε εὐκαιρία μέ τούς κηρυχθέντες ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων αίρετικούς**, Προτεστάντες, Παπικούς καί Μονοφυσίτες, ἀλλά, τό καί φοβερώτερο, **καί μέ ἕτεροθρήσκους καί εἰδωλολάτρεις**, ὅπως γίνεται σήμερα ἀπό τήν παγκόσμια Νεο-ὀρθοδοξία κυρίως ἀπό τούς κακοδόξους Φαναριώτες καί τούς ἐπισκόπους τοῦ κλίματος τοῦ πεπτωκότος Πατριαρχείου,
3. **ὅταν συνάπτουν συμφωνίες μαζί τους καί ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήρια πανάρχαιων αίρετικῶν**, στό Μπαλαμάντ μέ τούς Οὐνίτες καί στό Σαμπεζῦ μέ τούς Μονοφυσίτες, καί κοινωνοῦν πλέον μαζί τους συμπροσευχητικά ἀλλά καί μυστηριακά, **ὅταν συλλειτουργοῦν οὐνιτικά μέ τὸν πάπα**, οἱ Ἀθηναγόρες, οἱ Δημήτριοι καί οἱ Βαρθολομαῖοι καί ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου καί μεταδίδουν συνεχῶς τὰ "μυστήριά" τους στοὺς αίρετικούς,
4. καί ὅταν συμμετέχουν, καί μάλιστα ὡς ὀργανικά καί ἐνεργά μέλη, στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν "Ἐκκλησιῶν" (γράφει τοῦ Σατανᾶ). Ἄφοῦ καί μόνον ἡ συμμετοχή σ' αὐτό αἴρει τήν ὑπόσταση μιᾶς ἐκκλησίας ὡς ἐκκλησίας, σύμφωνα μέ τό καταστατικό του.

10. Ἡ στάση καί ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου καί τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου γιά τήν ἀποτείχιση καί ἡ σύγκληση Συνόδων γιά τήν καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς αίρέσεως

Οἱ διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γράφουν:

*"Ἀρκετὰ παραδείγματα ἀπό τήν ἐκκλησιαστική Ἱστορία ἀποδεικνύουν, ὅτι ἀπό τήν ἐμφάνιση τῆς αίρετικῆς διδασκαλίας μέχρι τήν τελική καταδίκη της μεσολαβοῦσε ἓνα διάστημα, μικρὸ ἢ μεγάλο. Στὴν περίοδο αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία προσπαθοῦσε διὰ τῶν ἐκπροσώπων της νὰ φέρῃ σὲ μετάνοια τοὺς "καινοῦς" διδασκάλους, ἐφαρμόζοντας τήν ἀναγνωρισμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους Πατέρες γραμμὴ τῆς Οἰκονομίας. Ἔτσι π.χ. ἐνῶ ὁ Μονοθελητισμὸς ἄρχισε νὰ κηρύττεται τὸ 615, οἱ κύριοι πολέμιοί του, **ἄγιοι Σωφρόνιος καί Μάξιμος**, δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν διακόψει τήν ἐπικοινωνία μέ τούς αίρετικούς πρὸ τῶν συνόδων τῆς Δύσεως (640-649) ποὺ τοὺς ἀναθεμάτισαν."*

Ὡστόσο ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐντελῶς διαφορετική, ὅπως τό βλέπουμε στὸν βίο τοῦ Ἁγίου Μαξίμου καί στὸν διάλογο πού ἔγινε ἀνάμεσα στοὺς ἀποκρισάριους τοῦ αὐτοκράτορα καί τὸν **Μεγάλο Ὁμολογητὴ**:

"Οὐ κοινωνεῖς τῷ θρόνῳ Κωνσταντινουπόλεως; Καί εἶπεν· οὐ κοινωνῶ. Διὰ ποίαν οὐ κοινωνεῖς αἰτίαν, εἶπον;

Ἀπεκρίθη· ὅτι τὰς ἁγίας τέσσαρας συνόδους ἐξέβαλον διὰ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενομένων ἐννέα κεφαλαίων καί διὰ τῆς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γενομένης παρὰ Σεργίου Ἐκθέσεως, καί διὰ τοῦτο προσεχῶς ἐπὶ τῆς ἔκτης Ἰνδικτιῶνος ἐκτεθέντος Τύπου καί ὅτι ὅπερ ἐδογματίσαν διὰ τῶν Κεφαλαίων, διὰ τῆς Ἐκθέσεως κατέκριναν καί ὅπερ ἐδογματίσαν διὰ τῶν κεφαλαίων, διὰ

τοῦ Τύπου ἠκύρωσαν καὶ καθείλον ἑαυτοὺς τοσαυτάκις. **Οἱ τοίνυν ὑφ' ἑαυτῶν κατακριθέντες καὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ ὀγδῶς Ἰνδικτιῶνος γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποίαν ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν· ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς παρὰ τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;**"⁵³

Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ βγάλουμε ὡς συμπέρασμα, (αὐθαίρετο βέβαια), ὅπως ἔκαναν οἱ σύμμαχοι τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ὅτι τάχα οἱ Ἅγιοι δὲν διέκοπταν τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μόνον ἀπὸ μίαν προσφώνησιν σὲ ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου⁵⁴, **στὴν ὁποίαν πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ὁ**

⁵³ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, PG 90, 120.

⁵⁴ Σὲ ἐπιστολὴν τοῦ ἐπίσης ὁ πρῶην μοναχὸς Γρηγοριάτης καὶ νῦν Νεοημερολογίτης ἱερομόναχος π. Βασίλειος, μαζί μὲ τοὺς παραδελφούς του Γρηγοριάτες γράφει πρὸς ἡμᾶς, συνοψίζοντας τὰ ἐπιχειρήματά του:

"Σεβαστὲ π. Νικόλαε, εὐλογεῖτε.

Ἔλαβα τὴν ἀπὸ 26-7-2001 ἐπιστολήν σας καὶ σᾶς ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς:

Ἡ στοιχειώδης εἰλικρίνεια, τιμῆς καὶ εὐγένεια θὰ ἀπαιτοῦσε νὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησιν πού σᾶς ἔχω στείλει γιὰ ὅσα ἔχετε γράψει ἐναντίον μου στὰ τεύχη 27 καὶ 28 τοῦ περιοδικοῦ σας. Ἡ ἀπάντησίς μου ἄλλωστε εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὰ δικά σας κείμενα. Ἄν πράγματι πιστεύετε, ὅτι κατέχετε τὴν ἀλήθεια, τί σας ἐμποδίζει ἕως σήμερον νὰ τὴν δημοσιεύσετε, ὅπως ἔπραξε καὶ ὁ "Ὀρθόδοξος Τύπος" δυὸ φορὲς μάλιστα; Αὐτὸ θὰ σᾶς τιμήσει καὶ στοὺς ἀναγνώστας σας, οἱ ὁποῖοι σίγουρα θὰ ἀποροῦν γιὰ τὴν ὑποχρεώσετε ξένες ἐφημερίδες νὰ δημοσιεύσουν τὰ κείμενά σας, τὴν στιγμὴν πού ἐσεῖς ἀποφεύγετε νὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησίν μου στὰ δυὸ ἄρθρα σας. Μὴ ξεχνᾶτε ἄλλωστε τὴν ὑπόσχεσίν σας (ἐπιστολὴν σας Φεβρουαρίου), ὅτι θὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησίν μου.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς μας ἔτρεφαν μέχρι πρὸ τίνος κάποια συμπάθεια πρὸς τοὺς Ζηλωτάς. Δὲν πίστευαν μάλιστα ὅσα τοὺς ἔλεγα περὶ συνεχῶν ἀπὸ μέρους τους παραχαράξεων τῶν ἱερῶν κειμένων. Τὰ κείμενά σας ὅμως τοὺς ἀπογοήτευσαν τόσο πολὺ, πὺν ἔχασαν καὶ αὐτὴ τὴν λίγη καλὴ γνώμη πού εἶχαν γιὰ τοὺς Ζηλωτάς.

Πάτερ Νικόλαε, οἱ Ζηλωτὲς δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀφελεῖς, ὅσο νομίζετε. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, πὺν εἶναι σοβαροὶ ἄνθρωποι ἀπογοητεύθηκαν ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις σας καὶ τὶς ἐναντίον μου συκοφαντίες σας. Στὴν πρώτην σας ἀπάντησιν (τ. 27) - διαστρεβλώνοντας τὴν ἀλήθειαν- προσπαθοῦσατε νὰ ἀποδείξετε, ὅτι ἦταν ἀπολύτως φυσικὸν νὰ ἐπικοινωνοῦν οἱ ἅγιοι Μάξιμος καὶ Σωφρόνιος τὸ 634 μὲ τὸν Σέργιο, ἀφοῦ ἡ αἵρεσις κηρύχθηκε μόλις τὸ 638 (ἕως τότε δηλ. δὲν ὑπῆρχε αἵρεσις). Στὴν τρίτην ἀπάντησίν σας, -διαστρεβλώνοντας πάλιν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐρμηνεύοντας λανθασμένα τὸ σχετικὸν χωρίον τοῦ βιογράφου- ὑποστηρίζετε, ὅτι ὁ ἅγιος Μάξιμος δὲν ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν Σέργιον ἀπὸ τὸ 626, ἐπειδὴ ἦταν αἰρετικὸς! Ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ἢ ὁποῖα ὡς φαίνεται δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, κάθε ἀπλὸς καὶ εἰλικρινὴς ἀναγνώστης σας ἀναρωτιέται τὸ ἐξῆς: Γιὰ τί ὁ ἅγιος Μάξιμος νὰ μὴ κοινωνεῖ μὲ τὸν Σέργιον τὸ 626, ἐφόσον -πάλιν κατὰ τὰ λεγόμενά σας- ἡ αἵρεσις κηρύχθηκε μόλις τὸ 638; Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἐφάμαρτον νὰ ἐμπαίζετε τὸν ἀπλὸν λαὸν καὶ νὰ συκοφαντεῖτε καὶ Ἁγιορεῖτες Πατέρας;

Γιὰ τί ἐπίσης μὲ κατηγορεῖτε, ὅτι στὴν πρώτην μου ἀπάντησιν γράφω (δῆθεν), ὅτι ὁ ἅγιος Μάξιμος διέκοψε τὴν κοινωνίαν πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἐνῶ στὴν δευτέρῃ μου ἀπάντησιν ἔπειτα ἀπὸ τὶς συνόδους τοῦ 640-649; Στὴν πρώτην μου ἀπάντησιν ἔγραφα τὰ ἐξῆς: Ὁ ἅγιος Μάξιμος ἄρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιὰ τὴν σύγκλησιν συνόδων πὺν κατεδίκασαν τὸν Μονοθελητισμὸν (641, 646, 649). Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ὁ ἅγιος πρέπει νὰ διέκοψε καὶ τὴν κοινωνίαν μὲ τοὺς αἰρετικούς". Τὰ

λόγια αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ βρεῖτε εὐκόλα. Εἶναι σωστὸ ἔτσι πρόχειρα καὶ ἀβασάνιστα νὰ με κατηγορεῖτε δημοσίως, χωρὶς νὰ ζητᾶτε συγγνώμη δημοσίως!"

Τὰ ἴδια γράφουν οἱ Γρηγοριάτες καὶ στὸ "Οἱ ἔκκλησιολογικες κακοδοξίες τοῦ ξηλωτικοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ", Ἅγιον Ὅρος 2001, σελ. 46 ἐπ.

Ἡ Ὁρθόδοξος ἀπάντησις γιὰ τὴν στάση τῶν Μεγάλων Ἀγίων Σωφρονίου καὶ Μαξίμου κατὰ τὴν περίοδο τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς-Μονοενεργητικῆς αἵρέσεως τοῦ Σεργίου καὶ τῶν ἄλλων αἵρετικῶν

Οὐδέποτε γράψαμε ὅτι ἦταν ἀπολύτως φυσικὸ (!) νὰ ἐπικοινωνοῦν οἱ Ἅγιοι Σωφρόνιος καὶ Μαξίμος τὸ 634 μὲ τὸν Σέργιο, ἀφοῦ ἡ αἵρεσις κηρύχθηκε μόλις τὸ 638, ὅπως διαστρεβλώνει τὰ κείμενά μας ὁ π. Βασίλειος!

Ὅπως ἀντιθέτως, τότε γράψαμε (τ. 27 σελ. 6) ὅτι: "ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος τὸν ἀποκαλεῖ, (τὸν Σέργιον), ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν Συνοδικὴν ἐνθρονιστικὴν του ἐπιστολὴν "Δεσπότη πάντων ἀγιωτάτω καὶ μακαριωτάτω ἀδελφῶ καὶ συλλειτουργῶ Σεργίω..." (καὶ ὄχι καὶ ὁ Ἅγιος Μαξίμος, ὅπως προσθέτει ἀυθαίρετως ὁ π. Βασίλειος μὲ τοὺς Γρηγοριάτες!) "καὶ ἀπὸ τὴν προσφώνησιν αὐτὴν προσπαθοῦν νὰ συνάξουν τὸ συμπέρασμα (οἱ Γρηγοριάτες) ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες δὲν διέκοπτον τὸ μνημόσυνον τῶν αἵρετικῶν πρὶν γίνῃ συνοδικὴ διάγνωσις!"

Ἐπίσης στὸ τ. 27 σελ. 7 καὶ 8 γράψαμε τὰ ἑξῆς:

"Σαφέστατα, ὅπως εἶδαμε, καταδικάζει τὸν Μονοενεργητισμὸν τοῦ Σεργίου, στὴν συνοδικὴν του ἐνθρονιστικὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος. Εἶναι φυσικὸν ὅμως, ἐφ' ὅσον διαρκοῦν ἀκόμη οἱ συζητήσεις καὶ οἱ προσπάθειες γιὰ ἐπικράτησιν τῶν Ὁρθοδόξων θέσεων καὶ ἐφ' ὅσον προσπαθεῖ νὰ προσεταιρισθῇ τὸν Σέργιον στὸν ἀγῶνα του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ τὸν ἀποκαλῇ, δεσπότην μακαριώτατον, ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν καὶ ταυτοχρόνως νὰ τοῦ γνωστοποιῇ τὶς σαφέστατες Ὁρθόδοξες ἀπόψεις.

Πολὺ σύντομα, ὡστόσο, ἀπογοητευμένος καὶ ἀπὸ τὸν Σέργιον συγκαλεῖ καὶ Τοπικὴν Σύνοδον στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ καταδικάζει καὶ ἀναθεματίζει τὸν Μονοφυσιτισμὸν-Μονοθελητισμὸν (βλ. ΘΗΕ, Σωφρόνιος, Ἅγιος, τ. 11ος, σελ. 644).

Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν, μετὰ τὴν κατάληψίν της, στὸν Ἄραβα χαλίφην Ὀμάρ (τὸ 637) καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Ἅγιος πατριάρχης ἀποθνήσκει".

Ἐπίσης τονίσαμε στίς σελ. 5 καὶ 6 (τ. 27):

"Ἀποκρῦπτεται ἐπίσης (ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο καὶ τοὺς Γρηγοριάτες πατέρες) ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου στίς ἐξαγγελίες του γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου καὶ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς αἵρετικούς ποιμένες. Διδασκαλία ποὺ διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου (πολὺ πρὶν τὴν ΑΒ' Σύνοδον τοῦ 861).

Τὸ τί φρονεῖ ὁ Ἅγιος περὶ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημόσυνου τῶν αἵρετικῶς φρονούντων καταφαίνεται στίς ἐξαγγελίες τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου "Περὶ ἐξαγγελιῶν" (PG 87, 3, 3369-3371) στὴν ὁποῖαν γράφει: "Εἰ δὲ τινὲς ἀποσταταῖέν τινος οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν ὑπὸ συνόδου ἢ ἀγίων Πατέρων κατεγνωσμένην τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ ὀρθόδοξοι."

Καὶ μάλιστα λίγο πιὸ πάνω στίς ἐξαγγελίες του γράφει ἀκριβῶς τὰ ἴδια μὲ τὸν Ἅγιον Μ. Ἀθανάσιον: "Εἰ μὴ δυνατὸν ἐν ἐκκλησίᾳ προιέναι, κατ' οἶκον συνάξεις, ὧ ἐπίσκοπε, ἵνα μὴ εἰσέρχεται εὐσεβῆς εἰς ἐκκλησίαν ἀσεβῶν, οὐχ ὁ τόπος γὰρ τὸν ἄνθρωπον ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὸν τόπον· **φευκτέον σοὶ ἔστω διὰ τὸ βεβηλωσθαι ὑπ' αὐτῶν**· ὡς γὰρ ὅσοι **ἱερεῖς ἀγιάζουσιν**, οὕτως οἱ **ἐναγεῖς μαιίνουσιν**· εἰ δὲ μήτε ἐν οἴκῳ ἅμα μήτε ἐν ἐκκλησίᾳ δυνατὸν συναθροισθῆναι, ἕκαστος ἐαυτῷ ψαλλέτω,

Μονοθελητισμός, καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦσαν οἱ συζητήσεις καὶ οἱ προσπάθειες συνδιαλλαγῆς, ἀπευθύνθηκε ὁ Ἅγιος μίαν φορὰν πρὸς τὸν Μονοθελήτη Σέργιον⁵⁵ φιλοφρόνως, ὀνομάζοντάς τον ἀδελφόν καὶ συλλειτουργόν;

Τὰ πράγματα βέβαια δὲν εἶναι ἔτσι!

Μόνον γιὰ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα διατηροῦσαν οἱ Ἅγιοι τὴν κοινωνίαν, μέχρι νὰ γνωστοποιηθῇ ἐπισήμως ἡ αἵρεση.

ἀναγινωσκέτω, προσευχέσθω, ἢ ἅμα δύο ἢ τρεῖς. Ὅπου γὰρ ἔαν ὄσι, φησὶν ὁ Κύριος, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἑμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν."

"Τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποτειχίσεως καὶ διακοπῆς τῆς κοινωνίας τῶν αἵρετικῶν ποιμένων καὶ τοῦ ἀγῶνος μέχρι θανάτου διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν τὴν βλέπουμε νὰ πραγματώνεται ξεκάθαρα στὴν στάσιν ζωῆς τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, μαθητοῦ καὶ πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, τὸν ὁποῖον, ὄντως, ἀποκαλεῖ ὁ Ἅγιος Μάξιμος προϊστάμενον, πατέρα καὶ διδάσκαλον. Βλ. ΘΗΕ, Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, τ. 8ος, σελ. 614, καὶ Στεφανίδου, ὁ.π. σελ. 244.

Ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε νὰ ἀποδεχθῇ τὴν νέαν τακτικὴν τῶν αἵρετικῶν, ἐκφρασθεῖσαν διὰ τοῦ "Τύπου" τοῦ αὐτοκράτορος Κώνσταντος τοῦ Β', ἐγγονοῦ τοῦ Ἡρακλείου. Δία τοῦ "Τύπου" ἐπεβάλλετο ἡ σιωπὴ στὰ θέματα τῆς Πίστεως!

Τότε ὁ Ἅγιος Μάξιμος μετὰ τὴν ὁμολογιακὴν στάση του δίδασκε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ κοινωνοῦν μετὰ τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος δὲν κοινωνοῦσε."

Στὴν δὲ σελ. 8 (τ. 27) ἐπίσης ἐπανερχόμεσταν:

"Εἶδαμε ποῖα εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, ὁ ὁποῖος πολὺ πρὶν συγκληθεῖ ἡ ΑΒ' σύνοδος τὸ 861 ἐπὶ Μ. Φωτίου, καὶ πρὶν τεθεῖ ὁ ΙΕ' αὐτῆς Κανὼν, ὁ ἐπιβάλλων τὴν ἀπὸ τῶν αἵρετικῶν καὶ σχισματικῶν ἀποτειχίσειν, διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κανόνος: Εἰ δὲ τινες ἀποσταταίεν τινος, οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν (ὄχι μόνον) ὑπὸ συνόδου (ἀλλὰ καὶ) ἢ Ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὀρθόδοξοι".

Καὶ ὅπως εἶδαμε στὶς "ἐξαγγελίες" τοῦ Ἁγίου, ὁ Ἅγιος προτρέπει τοὺς ἐπισκόπους νὰ συνάγονται σὲ οἴκους καὶ νὰ ἐκτελοῦν τὰ τῆς λατρείας τους, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχονται οἱ εὐσεβεῖς Ὀρθόδοξοι σὲ οἴκους ποὺ μολύνουν οἱ ἀσεβεῖς (αἵρετικοί), καὶ ἂν οὔτε σὲ ἐκκλησίας οὔτε σὲ σπίτια μποροῦν νὰ συνάγονται, τότε ὁ καθ' ἕνα κατ' ἑαυτὸν ἄς ψάλλῃ, ἄς ἀναγινώσκῃ, ἄς προσεύχεται, γιὰτί ὅπου δυὸ ἢ τρεῖς -(Ὀρθόδοξοι, αὐτὸ ἐννοεῖ σαφέστατα ὁ Ἅγιος)-μαζεμένοι στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας, ἐκεῖ βρισκεται καὶ Ἐκεῖνος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Ποιά, λοιπόν, σύγκρισις ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν τότε κατάστασιν, ποὺ ὁ θεολογικὸς προσδιορισμὸς καὶ ἡ διασάφησις τῶν Ὁρῶν τῆς Χαλκηδόνος ἦταν, ὅπως ὁμολογοῦν ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ καθηγητὲς τῆς δογματικῆς ἀπὸ τὰ δυσκολότερα ἀνακύψαντα θεολογικὰ προβλήματα, καὶ τὴν σημερινήν; Καὶ μποροῦμε ἄραγε νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Ἅγιοι δὲν διέκοπταν τὸ μνημόσυνον τῶν αἵρετικῶν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μόνον ἀπὸ τὴν προσφώνησιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, στὴν ὁποίαν πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ὁ Μονοενεργητισμὸς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦν οἱ συζητήσεις ἀπευθύνεται φιλοφρόνως ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Σέργιον;

Μόνον γιὰ ἐλάχιστον διάστημα διατηροῦσαν οἱ Ἅγιοι τὴν κοινωνίαν, μέχρι νὰ γνωστοποιηθῇ ἐπισήμως ἡ αἵρεσις καὶ πρὸς καιρὸν, ὅσο δὴλ. διαρκοῦν οἱ προσπάθειες νὰ προσεταιρισθῇ ὁ Ἅγιος τὸν Σέργιον στὶς Ὀρθόδοξες θέσεις.

"Υπάρχει καμμία σύγκρισις τοῦ τότε καὶ τοῦ σήμερα;"

⁵⁵ Ἐπειδὴ παλινωδοῦσε συνεχῶς ὁ Σέργιος καὶ ὁ Πύρρος. Πρὸς καιρὸν μόνον μετέστρεψε τὸν Πύρρον ὁ Ἅγιος Μάξιμος στὶς Ὀρθόδοξες θέσεις, μετὰ τὸν διάλογο ποὺ εἶχε μαζί του στὴν Ἀφρική!

Ἐν προκειμένῳ διατηρήθηκε ἡ ἀβροφροσύνη τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, ὅσο διαρκοῦσαν οἱ προσπάθειες, μήπως μπορέσει νά προσεταιρισθῇ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος τὸν Μονοφυσίτη - Μονοθελήτη πατριάρχη Σέργιο στὶς Ὁρθόδοξες θέσεις.

Ἐπάρχει καμμία σύγκρισις τοῦ τότε καὶ τοῦ σήμερα πού ἔχουν καταλυθεῖ τὰ πάντα;

Ἄλλὰ καὶ τό ἐντελῶς ἀντίθετο μάλιστα συμπέρασμα ἐξάγεται ἀπό τίς πλήρους χάριτος καὶ δυνάμεως πνευματικῆς ἀπαντήσεις πού δίνει ὁ **Μέγας Μάξιμος, μαθητῆς καὶ συναθλητῆς τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου** πού διαβάζουμε στό ποιό πάνω κείμενο.

Τί γράφαμε στό τεῦχος 28 τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων", γιά τόν Ἅγιο Μάξιμο καὶ τόν Ἅγιο Σωφρόνιο, ἐγκύπτοντας λεπτομερέστερα στήν στάση τῶν **μεγάλων Ἁγίων** ἀπέναντι στήν αἵρεση καὶ ἀπαντῶντας τότε στήν Μονή Γρηγορίου;

"Ἐπειδὴ ὁμως καὶ ἡ στάση καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο σκόπελο γιά τοὺς Γρηγοριάτες, ὁ Ἅγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ὅτι δὲν διέκοψε κοινωνία πρὸς τοὺς Μονοθελήτες, παρὰ μόλις πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Πάντως καὶ ἔτσι νὰ εἶχαν τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ Ἱστορία ἄλλα μας διδάσκει, ἡ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάξιμο πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (680), "ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια," κατὰ τοὺς πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου, "νὰ κατακρίνει τὴν αἵρεση καὶ τότε μόνον" κατὰ τὴν καινοφανῆ διδασκαλία, "ὀφείλουμε νὰ διακόπτουμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς," ἀφοῦ ὁ Ἅγιος καὶ μέγας Θεολόγος καὶ Ὁμολογητῆς, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, τὸ 662 παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελήτες.

Τὸ ὅτι δὲν κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς Μονοθελήτες οἱ μεγάλοι Ἅγιοι καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης εἶναι ξεκάθαρο καὶ δὲν μένει θολὸ ὅπως τὸ παρουσιάζουν οἱ Γρηγοριάτες."

Ἐγραφαν οἱ Γρηγοριάτες ὅτι ὁ ἅγιος Μάξιμος ἄρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιά τὴν σύγκληση συνόδων πού κατεδίκαναν τὸν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649). "Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέπει νὰ διέκοψε καὶ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς."

Πρέπει νὰ διέκοψε! Πότε, τὸ ἀφήνουν ἀσαφές!

Καὶ δὲν τὸ λένε μὲ βεβαιότητα!

Τότε γιατί ὀνομάστηκε Ὁμολογητῆς ὁ Μέγας Μάξιμος;

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων:

Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἴδου πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθης, ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

"Πρὸς οὓς εἶπον: **Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὄλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφήνατο.**"⁵⁶

Οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν στὸν Ἅγιο Μάξιμο καὶ στοὺς μαθητές του:

⁵⁶ PG 90, 132

"Εἷσαστε τρελλοί. Πραγματικά θέλετε νὰ μᾶς πῆτε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ, οἱ Πατριάρχαι, ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ ὅλος ὁ λαὸς εἶναι στὴν αἵρεσιν καὶ μόνον ἐσεῖς εἷσατε Ὁρθόδοξοι, ἐσεῖς πού οὔτε κᾶν ἱερεῖς δὲν εἷσατε ἀλλὰ ἀπλοὶ μοναχοί;"

Καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος τοὺς ἀπαντοῦσε πολὺ σωστά:
"Πραγματικά ἔτσι εἶναι."

Καὶ ἔτσι ἦταν... Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πὺν καταδικάστηκαν ἀργότερα ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ὡς αἰρετικοὶ ἦσαν: Τέσσαρες Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, ἓνας Πάπας Ρώμης, ἓνας Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, δυὸ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας καὶ πλῆθος ἄλλοι. Γιὰ πολλὰ χρόνια, αὐτοὺς ὁ ἀπλὸς μοναχὸς καὶ οἱ δυὸ του μαθητὲς εἶχαν δίκαιο καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ φημισμένοι, δυνατοὶ καὶ σεβαστοὶ Πατριάρχες καὶ Πάπες ἦσαν σὲ θανάσιμο σφάλμα καὶ στὴν αἵρεση.⁵⁷

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος δὲν κοινωνοῦσε μὲ κανένα Ρωμαῖκο Πατριαρχεῖο. Γιὰ ἓνα διάστημα μάλιστα, ἐπὶ Πάπα Ὀνωρίου, συμμετεῖχε καὶ ἡ Δύση στὴν αἵρεση.⁵⁸

Ἀπευθύνθηκαν πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ τὸν ἐρώτησαν:
"... Δὲν κοινωνεῖς μετὰ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως;
Καὶ εἶπεν: " Δὲν κοινωνῶ."⁵⁹

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης, τὸ 649 στὸ Λατερανό,⁶⁰ ἔχων ἤδη πρὸ πολλοῦ διακόψει τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Μονοθελητικῶν θρόνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἰσχυρίζονταν, ἐπίσης, οἱ Γρηγοριάτες, ἀναφερόμενοι στὸ κείμενο πὺν γράψαμε καὶ σχετίζεται μὲ τὴν στάση τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, τὴν διακοπὴ δηλαδὴ τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν Σέργιο καὶ τοὺς Μονοφυσιτικούς θρόνους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὴν φυγὴ του τὸ 626 ἀπὸ τὴν Κύζικο, ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Κύζικο φεύγοντας τὴν κοινωνίαν πρὸς τοὺς Μονοθελητὲς, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους τάχα λόγους!⁶¹

Ἐγραφαν ἐπὶ λέξει:

"Ἀμέσως μετὰ λέγει⁶²: "Ἡ φυγὴ γίνεται ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιὰτὶ δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο". Πρόκειται γιὰ πρωτοφανῆ ψεῦδος. Κανεὶς βιογράφος δὲν ἀναφέρει ὅτι ἡ φυγὴ τοῦ 626 ἔγινε λόγῳ διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, οἱ

⁵⁷ Ἀ. Καλόμοιρον, "Τὸ Σύγκριμα", 1976, κείμενον π. Ἐφραίμ, (νῦν ἐπισκόπου), τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Βοστώνης, σελ. 86.

⁵⁸ Βλ. Βαφείδου, Ἱστορία, τόμ. Α', σελ. 251

⁵⁹ "Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ διήγησις τῆς κινήσεως γενομένης μεταξὺ τοῦ κυροῦ Ἀββά Μαξίμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τῶν ἀρχόντων ἐπὶ σεκρέτου. 2) Πρὸς Ἀναστάσιον μονάζοντα. 3) Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία, ἧτοι τὰ ἐν Βιζύῃ παρὰ τοῦ Θεοδοσίου ἐπισκόπου Καισαρείας Βιθυνίας καὶ αὐτοῦ διαλεχθέντα", ὑπὸ Εὐθυμίου Ἱερομόναχου, Ἱερὸν Κελλίον, Ἅγιος Γεώργιος, Κερασιά, Ἁγίου Ὁρους, 1997, σελ. 19, P.G. 109, 129.

⁶⁰ Βλ. Στεφανίδου, Ἱστορία, σελ. 245,

⁶¹ Στὸ "Οἱ ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίαι..." σελ. 47, 2, Τὸ κείμενο αὐτὸ τὸ ἐνέκρινε τότε, δυστυχῶς, καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης!

⁶² (γιὰ τὸν γράφοντα).

Άγιοι Μάξιμος και Σωφρόνιος είχαν εκκλησιαστική κοινωνία με τὸν Σέργιο Κωνσταντινουπόλεως ἕως τὸ 634."

Στὴ συνέχεια παραθέτουμε, τί ἀκριβῶς γράψαμε καὶ τὸ κείμενο τοῦ βιογράφου τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου** γιὰ νὰ δοῦμε, ἂν "πρόκειται γιὰ πρωτοφανῆ ψεῦδος":

"Ὁ βιογράφος τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου** ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος τὸ 626 ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τὴν Κύζικον στὴν Ἀφρική, λόγω κηρύξεως τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ ἀπὸ τὸν Σέργιον.⁶³ Ἡ φυγὴ γίνεται, ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο.

Τὸ 632 ἔρχεται στὴν Καρχηδόνα, στὴν Μονὴ Εὐκρατᾶ, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος καὶ ἄλλος φυγάς ἐκ Παλαιστίνης, αὐτὸς ὁ **Σωφρόνιος** καὶ προΐστατο μάλιστα τῆς μοναχικῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ἔλαβαν γνῶσιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρου, οἱ ὁποῖες ἀπέληξαν τὸ 633 στὴν ἐνωτικὴ συμφωνία, τὴν "ὑδροβαφῆ ἔνωσιν,"⁶⁴ με ὑποχωρήσεις, οἱ ὁποῖες διαμόρφωσαν τὸν Μονοενεργητισμό.

Καὶ οἱ δύο **Άγιοι** ἔρχονται στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ ὀργανώσουν ἀντίδραση.⁶⁵

Ἡ "ψῆφος" ἦταν ἡ αἰτία τῆς φυγῆς τῶν Ἁγίων στὴν Αἴγυπτο! Ἀπὸ ἐκεῖ γράφουν καὶ στηλιτεύουν τὴν κακοδοξία."

Αὐτὰ γράψαμε στὸ τεῦχος 28 τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων".

Οἱ Γρηγοριάτες διαστρέβλωσαν τὰ κείμενά μας, συκοφαντήσαν τοὺς **Άγίους**, καὶ μᾶς καταλόγισαν ἀδίκως ὅτι ψευδόμασταν, ὅταν ἀναφέραμε ὅτι ὁ "**Άγιος Μάξιμος** εἶχε διακόψει τὴν κοινωνία τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν πολὺ νωρίτερα"⁶⁶:

Ὁ βιογράφος τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου** γράφει ἐπὶ λέξει⁶⁷:

" Ἐπεὶ δ' ἐώρα, (ὁ Ἅγιος Μάξιμος), ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, **τὴν τῶν Μονοθελητῶν τηρικαῦτα αἵρεσιν εἰς τέλειον μᾶλλον ἐκτεινομένην, καὶ δεινῶς καθ' ἡμέραν ὑπὸ τῶν τῆς ἀσεβείας προστατῶν αὐξανομένην, ἔστεινε μὲν καὶ πένθει βαρυτάτῳ συνείχετο, οἰκτιζόμενος μάλιστα καὶ τοὺς τὰ παράνομα δρῶντας, οὐκ εἶχε δ' ὅ,τι καὶ πράξοιεν ἑαυτῷ, οὕτω τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος, καὶ Ἐὼν μικροῦ πᾶσαν καταλαβόντος καὶ Ἐσπέριον. Ὅθεν καὶ ἐν τοσοῦτοις δεινοῖς, τούθ' εὐρίσκει μόνον ἑαυτῷ τὸ λυσιτελοῦν, καὶ τοῖς πράγμασιν. Ἐπεὶ γὰρ ἐγίγνωσκε τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τοῦ τοιούτου καθαρεύουσας μύσους, καὶ ὅσον ἐν Ἀφρική, καὶ ὅσον ἐν ἄλλοις τόποις καὶ νήσοις ἐκείναις ταῖς περίξ, λιπῶν τὰ ἐνταῦθα, ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τῷ λόγῳ καὶ τοῖς ἐκεῖ συνεπόμενος ὀρθοδοξοῖς· οὐκ ἀμογητὶ μὲν, οὐδ' ἄνευ καμάτου καὶ ταλαιπωρίας, τὴν τοσαύτην ἠνυκῶς ὁδὸν, πάντα δ' ὁμῶς ἐλάττω τῆς καλῆς προθυμίας τιθέμενος· συμβούλοις τάχα καὶ τοῖς κάτ' αὐτὸν μονάζουσι χρησάμενος τῆς ἀφίξεως, ὧν εἰ καὶ τὴν διάζευξιν βαρεῖαν καὶ οὐδὲ φορητὴν εἶχεν, ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλο τι παρὰ τὰ βεβουλευμένα δρᾶσαι, τοῦ καιροῦ στενοχωροῦντος αὐτόν, καὶ τὴν ἀναχώρησιν ἐπιτρέποντος. Ἀλλὰ γὰρ ὁ λόγος προεκδραμῶν, παρήκε τὰ ἐν τῷ μέσῳ εἰπεῖν, καὶ ὅθεν **τὴν ἀρχὴν ἔσχεν****

⁶³ P.G. 90, 73 ἐπ.

⁶⁴ P.G. 90, 77.

⁶⁵ ΘΗΕ τ. 11ος, σελ. 616.

⁶⁶ P.G. 91, 589 ἐπ.

⁶⁷ P.G. 90, 73, 76. Τὸ κείμενο αὐτὸ παραθέσαμε αὐτοῦσιο στὴν τρίτη μας ἀπάντηση πρὸς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου.

ἡ πονηρὰ αὐτῆ δόξα καὶ ἀποτρόπαιος, οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν ταράξασα, καὶ πολλοὺς εἰς τὸν ὁμοῖον ὑποσύρασα ὄλισθον.⁶⁸

Ποῖος ἔλεγε, λοιπόν, πρωτοφανῆ ψεύδη ἡμεῖς ἢ οἱ Γρηγοριάτες;

Ἄναχώρησε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν Κύζικον τὸ 626 ναὶ ἡ ὄχι, λόγῳ τῆς ἐκτεινομένης αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ κάθε ἡμέρα αὐξανόταν ἀπὸ τοὺς προστάτες τῆς ἀσεβείας⁶⁹ καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ κακὸ τῆς αἰρέσεως ἐξεχύθη παντοῦ καὶ κατέλαβε καὶ τὴν Δύση καὶ τὴν Ἀνατολή;

⁶⁸ " Ἐπειδὴ ὁμως ἔβλεπε, ὅπως εἶπα πῶς πάνω, νὰ ἐπεκτείνεται τότε ὅλο καὶ περισσότερο ἡ αἵρεση τῶν Μονοθελητῶν καὶ νὰ μεγαλώνει μέρα μὲ τὴ μέρα ἀπὸ τίς προσπάθειες τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας, στέναζε καὶ βασανίζοταν ἀπὸ λύπη βαρύτερη, οἰκτιρόντας πάρα πολὺ καὶ τοὺς δράστες τῆς παρανομίας. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει ὁ ἴδιος, ἔχοντας τὸ κακὸ ἀπλωθεῖ τόσο πολὺ καὶ λίγο ἀκόμα ἤθελε νὰ καταλάβει ὅλη τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύση. Γιαυτό καὶ μέσα σὲ τόσα δεινά, βρῖσκει τὸ ὅτι αὐτὸ μονάχα ἦταν ὠφέλιμο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ πράγματα.

Ἐπειδὴ λοιπόν, ἤξερε ὅτι ἡ παλαιὰ Ρώμη ἦταν καθαρὴ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀκαθαρσία (τὸν μολυσμὸ), καθὼς καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλων τόπων καὶ νησιῶν ἐκεῖ γύρω, ἀφήνει τὰ ἐδῶ καὶ φθάνει ἐκεῖ γιὰ νὰ δώσει τὴν συνηγορία του μὲ τὸ λόγο καὶ νὰ στηρίξει τοὺς ἐκεῖ Ὀρθόδοξους συμβαδίζοντας μαζί τους. Καὶ δὲν διάνυσε τὸ ταξίδι αὐτὸ χωρὶς κόπο, οὔτε χωρὶς κούραση καὶ ταλαιπωρία, ἢ προθυμία του ὁμως τὰ νικοῦσε ὅλα. Γιὰ τὴν ἀφιξὴ του ἐκεῖ εἶχε χρησιμοποιήσει συμβούλους ἐκείνους πού μονάζαν μαζί του. Ὁ χωρισμὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἦταν βαρὺς καὶ ἀνυπόφορος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κάνει ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ πού εἶχε σκεφθεῖ, καθόσον τὸν πίεζε ἡ περίσταση καὶ τὸν καλοῦσε νὰ ἀναχωρήσει. Ὁ λόγος μου ὁμως προέτρεξε καὶ παρέλειψε νὰ ἀναφέρει τὰ ἐνδιάμεσα καὶ ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε αὐτὴ ἡ πονηρὴ καὶ ἀπαίσιος δοξασία, πού τόση ταραχὴ προκάλεσε στὴν Ἐκκλησία καὶ τόσους πολλοὺς παρέσυρε στὸν κοινὸ κατήφορο. Εἶναι, λοιπόν, ἀνάγκη νὰ ἐκθέσουμε λίγα γι' αὐτήν, κι ἔπειτα νὰ προσθέσουμε στὴν ἀφήγησή μας ὅσα ἀκολουθοῦν.

Τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας εἶχε ἀναλάβει τότε ὁ Ἡράκλειος καὶ ὁ Σέργιος εἶχε τὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Καὶ πρῶτα ὁ ἴδιος ὁ Ἡράκλειος καὶ ὅλοι οἱ παλατιανοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι τύχαιναν ν' ἀποδέχονται τὴν Ὀρθόδοξη πίστη. Ὁμολογοῦσαν καὶ κήρυτταν δύο φύσεις καὶ δύο ἐνέργειες καὶ θελήματα στοῦ Χριστοῦ μου, τὸ Θεϊκὸ καὶ τὸ ἀνθρώπινο. Ἀλλὰ ἀλοίμονο γι' αὐτόν, ἔπειτα ἀπὸ τὰ πολλὰ τρόπαια κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ τὰ περιφανῆ ἀνδραγαθήματα ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὅταν μεταβλήθηκε τὸ δόγμα ἀπ' τὸ ὀρθό, ἄρχισαν νὰ μεταβάλλονται καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, καὶ **σεβαστὸ μέρος τοῦ λαοῦ μεταστράφηκε στοῦ ἀντίθετο.** Αἴτιος γιὰ τὴν μεταστροφή τοῦ βασιλιᾶ ἦταν ἐκεῖνος ὁ Ἀθανάσιος, ὁ ἀποκαλούμενος ἔτσι, πατριάρχης τῶν Ἰακωβιτῶν, ἄνθρωπος πλάνος καὶ πῶς δεινός ἀπὸ ὅλους στοῦ νὰ συγχέει τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸς πῆγε στὸν Ἡράκλειο, ὅταν ἦταν στὴν Ἱεράπολη τῆς Συρίας, καὶ πλησιάζοντάς τον ὑποῦλα καὶ δόλια τὸν δελέαζε μὲ ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ δεχόταν καὶ τὴν Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνας, ἢ ὅτι πρέσβευε τίς δύο φύσεις ἐνωμένες σὲ ὑπόσταση, γιατί ὁ Ἡράκλειος, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐνώσει σ' ἐκείνη τὴν σύνοδο τὸν ἴδιο τὸν Ἀθανάσιο, στὸν ὁποῖο ὑποσχόταν τὸ θρόνο τῆς Ἀντιόχειας, καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσους ἔβλεπε ὅτι δὲν συμφωνοῦσαν, ἂν καὶ ἀπὸ ἀφέλεια καὶ κουφότητα νοῦ ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν προσήλκυσε κανένα, **ἐπέσυρε εἰς βᾶρος του καὶ τὴν κακοδοξία.**

⁶⁹ ἀπὸ τὸν Σέργιον καὶ τὸν Ἡράκλειο = " Ἡρακλείου τῶν τῆς βασιλείας σκῆπτρων ἐπειλημμένου, καὶ Σεργίου τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέποντος θρόνον", P.G. 90, 76 C.

Ἐφησε ὁ **Μέγας Ὁμολογητῆς** τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Κύζικον μὲ πόνον ψυχῆς καὶ ἦλθε στὴν Ἀφρική γιὰ νὰ ἐνωθῆ καὶ νὰ ἀγωνισθῆ μὲ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Ὁρθοδόξους = "**ἐκείσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τοῖς ὀρθοδόξοις**".

Οἱ Μονοθελητῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν ὁποίων προΐστατο ὁ Σέργιος, ὀνομάζονται προστάται τῆς ἀσεβείας ἀπὸ τὸν βιογράφο τοῦ Ἁγίου.

Τὴν κοινωνίαν τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας φεύγει ὁ ἅγιος **Μάξιμος**.

Θὰ χρειάζοταν μεγαλύτερος σεβασμὸς **στὸν Μεγάλον Ὁμολογητὴ Ἅγιον** τῆς Ἐκκλησίας μας **ἀπὸ τοὺς νεοφανεῖς ὑπερασπιστῆς τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου**.

Καὶ μόνον ἡ προσωνυμία **Ὁμολογητῆς** θὰ ἔπρεπε νὰ κάνει τοὺς διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρὸ προσεκτικούς.

Ἀγωνίσθηκε μὲ σθένος ὁ Ἅγιος ἐναντίον τῆς αἵρέσεως τοῦ **Μονοθελητισμοῦ, τῆς πονηρᾶς καὶ ἀποτρόπαιας δόξας, πὸν τόσο πολὺ τάραξε τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ σώσει τοὺς χριστιανούς, ἀπὸ τὸ "μύσος" = τὸν μολυσμὸν τῆς αἵρέσεως**, γιὰτί πολλοὶ παρασύρονταν στὴν ἀπώλεια καὶ στὴν καταστροφή.

Γι' αὐτὸ δίσταται τῆς κοινωνίας τῶν Μονοθελητῶν, διακόπτει τὴν κοινωνία, φεύγει καὶ ἐνώνεται μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀφρικής, τοὺς ὁποίους καὶ στηρίζει στὴν Πίστιν.

Στὴν Ἀφρική, ὅπου ἔρχεται εὐρίσκει καὶ τὸν ἄλλον μέγαν φυγά, τὸν Ἅγιον **Σωφρόνιον**, πὸν ἦταν ἀκόμη Μοναχός. Καὶ μαζὶ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γιατί ἔγινε φυγάς καὶ ὁ Ἅγιος **Σωφρόνιος**, ὅπως καὶ ὁ Ἅγιος **Μάξιμος**, μήπως γιὰτί κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητῆς;⁷⁰

Βλέπουμε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὅτι δὲν ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ παρουσίαζε στὸ παρελθόν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου, ἀναλαμβάνοντας νὰ δικαιολογήσει τὰ ἀπαράδεκτα τῶν προστατῶν τῆς σύγχρονης ἀσεβείας, ἀλλὰ διαστρέβλωνε διαρκῶς καὶ τὰ γραφόμενά μας.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς αἵρέσεως ἀντιστάθηκαν οἱ Ἅγιοι, ἔγιναν φυγάδες ὡς ἀληθεῖς Μοναχοί.

Διέκοψαν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Μονοθελητῆς καὶ κατόρθωσαν νὰ συγκληθοῦν Τοπικῆς Σύνοδοι, τὸ 634 στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ τὸν Ἅγιον **Σωφρόνιον**, πὸν ἦταν ἤδη Πατριάρχης, τὸ 641 ἐπὶ πάπα Ἰωάννου Δ' στὴ Ρώμη, τὸ 646 στὴν Καρχηδόνα καὶ τὸ 649 πάλι στὴ Ρώμη μὲ τὸν Ἅγιον **Μαρτίνον τὸν Μάρτυρα καὶ Ὁμολογητὴ**, πρὸ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ Τοπικῆς αὐτῆς Σύνοδοι καταδίκασαν τὸν Μονοθελητισμό. **Καὶ πρὶν ὅμως ἀπὸ αὐτῆς τῆς Συνόδου**, ὅπως ἀποδείξαμε, οἱ Ἅγιοι δὲν ἔχουν καμμία κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητῆς.

Θὰ ἦταν ἐξάλλου παράλογο νὰ ἀγωνίζονται νὰ συγκληθοῦν Σύνοδοι καὶ ταυτόχρονα νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ αὐτοὺς πὸν ἀγωνίζονται νὰ καταδικάσουν. **Μὲ αὐτοὺς οἱ ὅποιοι τοὺς δίωκαν, καὶ ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ ἔγιναν φυγάδες στὴν Αἴγυπτο!**

⁷⁰ Βλ. καὶ **Π. Τρεμπέλα**, "Δογματικὴ", Τὸμ Β', σελ. 368, "μόνοι δυὸ Μοναχοὶ ἀντέστησαν κατ' αὐτῆς (τῆς αἵρέσεως), ὁ **Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς** καὶ ὁ **Σωφρόνιος**, περὶ οὓς συνήχθησαν καὶ πᾶσα ἡ τὸ γνήσιον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάττουσα μερὶς τοῦ ποιμνίου".

Ἄφοῦ, λοιπόν, ἔτσι ἔχει ἡ ἱστορική ἀλήθεια, ἀνατρέπονται καί τὰ αἰόλα ἐπιχειρήματα τῆς Μονῆς Γρηγορίου, πού θέλαν τοὺς Ἁγίους κοινωνικούς πρὸς τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητές!

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ προσπάθεια, πάση θυσία νὰ διαβάλουν τὴν ἀξιοπιστία αὐτῶν πού τόλμησαν νὰ τοὺς ἐλέγξουν, παρουσιάζοντάς τους ὡς ψευδόμενους!...

Λέγοντας ὅτι ἐκεῖνοι πού τοὺς ἔλεγχαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἐλέγχουν γιὰ τὴν κοινωνία τους μὲ τὸν Οἰκουμενισμό κηρύσσουν τάχα κακοδοξίες καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ αἵρεσιν! Ἀκόμη καὶ μὲ διαστροφὴ τοῦ βίου **τῶν μεγάλων Ὁμολογητῶν Ἁγίων!...**

Ἐγραφαν ἐπίσης οἱ Γρηγοριάτες, θέλοντας νὰ παρουσιάσουν τίς σημερινές προδοσίες τῆς πίστεως ὡς κανονικά ἐγκλήματα καὶ ὄχι ὡς αἵρεση:

"Γιὰ ὅσους παρανομοῦν ἔναντι τῶν ἱερῶν κανόνων.

Ἡ ἀντιμετώπιση αὐτῶν πού παραβαίνουν (περισσότερο ἢ λιγότερο τοὺς ἱεροὺς κανόνες, χωρὶς νὰ θίγουν τὰ δόγματα, εἶναι τελείως διαφορετικὴ. Οἱ κανόνες ΙΓ', ΙΔ' καὶ ΙΕ' τῆς ΑΒ' συνόδου, (ἐπὶ ἀγίου Φωτίου), ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ἐπισκόπους, πού ὑπέπεσαν σὲ ὁποιοδήποτε "ἐγκλημα", πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ σποραδικές, ἀνεπίσημες καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συνοδικῆς ἀναγνωρίσεως κακόδοξες δηλώσεις, συμφωνίες ἢ θεωρίες μεμονωμένων Οἰκουμενιστῶν δὲν συνιστοῦν σὲ καμμία περίπτωσι ἐπίσημη διακήρυξι αἵρέσεως."

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων (κανονικά ἐγκλήματα) καὶ ἐμεῖς δὲν διαφωνοῦμε, τὸ ξεκαθαρίσαμε, ὅταν ἀναφέραμε τὴν διδασκαλία τῶν **ἁγίων Πατέρων** κατὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου.

Ὅταν γίνονται συνεχῶς οὐνιτικά συλλεῖτουργα ὄχι μόνον μὲ τοὺς καταδικασμένους ἑτεροδόξους, Λατίνους, Μονοφυσίτες καὶ Προτεστάντες, ὅταν ὑπογράφονται κοινές δηλώσεις καὶ συμφωνίες μὲ τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς Μονοφυσίτες ἀπὸ ὀλόκληρες τοπικές Ἐκκλησίες, ὅταν ἡ μυστηριακὴ διακοινωνία, κοινὸ Ποτήριο, κοινές ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες κάθε εἴδους, κοινοὶ γάμοι, βαπτίσεις καὶ κηδεῖες, μὲ τοὺς αἰρετικούς ἑτεροδόξους ἔχει γίνεῖ καθημερινὴ πρακτικὴ, **ὅταν τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, μὲ τὸ ὁποῖο κοινωνοῦν ὅλοι οἱ πεπτωκότες ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστές, ἔχει ἐπισήμως ἔνωθεῖ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, ἀλλὰ γίνονται συμπροσευχές ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ἄλλοθρήσκους, τότε τὸ κινδυνευόμενον καὶ τὸ μολυνόμενον εἶναι ἡ Πίστις στὸν Χριστόν.** Τότε φυσικά δὲν πρόκειται γιὰ κανονικά ἐγκλήματα, ὅπως αὐθαιρέτως τὰ χαρακτήριζε ἡ Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου, ἀλλὰ **πρόκειται γιὰ διδασκαλία καὶ ἔργα τῶν νεκροποιῶν αἵρέσεων, τῶν Λατίνων, τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.**

Καὶ τὴν κοινωνία τῶν σεσηπτότων καὶ τῶν νεκροποιουμένων μελῶν ὀφείλουμε νὰ φεύγουμε, γιὰ νὰ σωθοῦμε πρῶτα ἐμεῖς καὶ νὰ σώσουμε τὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σχίσμα, τὴν αἵρεση καὶ τὸν ἐπερχόμενο γιὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πνευματικὸ θάνατο, μένοντες ἐμεῖς ὑγιεῖς καὶ ζῶντες, ἀναπνέοντες καὶ τρεφόμενοι ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα στὰ ἀμόλυντα ἀπὸ τὴν αἵρεση θυσιαστήριά μας, μὴ σηπόμενοι καὶ συναποθνήσκοντες ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὰ μεμολυσμένα, σεσηπότα καὶ θνήσκοντα μέλη, τοὺς αἰρετικούς πεπτωκότες ὀρθοδόξους.

Ἐγκλήματα εἶναι οἱ προσωπικὲς ἁμαρτίες, (π.χ. ἠθικὲς πτώσεις, ἱεροσυλεῖες καὶ διοικητικὲς ἀτασθαλίες) τῶν ποιμένων, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ

διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄχι ἡ μυστηριακὴ καὶ συμπροσευχητικὴ διακοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἡ ἀναγνώριση πανάρχαιων αἰρετικῶν ἀπὸ ὅλες σχεδὸν τὶς τοπικὲς ἐκκλησίες, ὅπως συνέβη μὲ τὰ κείμενα τοῦ Μπαλαμάντ καὶ τοῦ Σαμεπεξύ.

Πρόκειται γιὰ ἐπίσημες συμφωνίες, ποὺ τὰ συμφωνηθέντα ἐφαρμόζονται ἔκτοτε στὴν πράξη μὲ τὴν καθημερινὴ διακοινωνία τῶν καλουμένων ἀκόμη "ὀρθοδόξων", ἀλλὰ αἰρετικῶν στὴν ἀλήθεια Νεοημερολογιτῶν-Οἰκουμενιστῶν, μετὰ τῶν Μονοφυσιτῶν τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν.

11. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι καταδικασμένη αἵρεση ἀπὸ τὴν ἁγίαν Ἐ' Οἰκουμενικὴν καὶ τοὺς θεοφόρους Πατέρες

Αἵρεση εἶναι "τὸ ἔν τινι παρεκκλίνει τῶν κειμένων ἡμῖν δογμάτων, περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως" κατὰ τὸν **Μ. Βασίλειον**.⁷¹

Ὁ κηρυσσόμενος Οἰκουμενισμὸς εἶναι μεγίστη αἵρεσις, ἐπειδὴ μὲ τὴν αἵρεση αὐτὴ ἀνατρέπεται ἡ Πίστις στὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Αὐτὸ δὲν κήρυξαν μὲ λόγους καὶ μὲ ἔργα οἱ ἀποστάτες Ἀθηναγορας, Δημήτριος καὶ Βαρθολομαῖος ἐπανειλημμένως καὶ συστηματικὰ καὶ ὄχι σποραδικὰ, ὅπως συσκοτίζαν τὴν ἀλήθεια οἱ Γρηγοριάτες μὲ παλαιότερα κείμενά τους;

Κατὰ πόσον εἶναι σποραδικὲς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας οἱ ἐπίσημες δηλώσεις, τὰ οὐνιτικὰ συλλείτουργα καὶ οἱ πανθηρησκιακὲς συμπροσευχὲς ὅλων τῶν πατριαρχικῶν, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ παρατίθενται συνεχῶς τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους ποὺ ἀγωνίζονται κατὰ τῆς φοβερῆς ἀθέου αἰρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ στὸ ἡμέτερον περιοδικόν, στοὺς "Ἁγίους Κολλυβάδες".

Τὸ οἰκουμενιστικὸ δόγμα τοῦ Ἀπελλῆ καταδικασμένο ἤδη ἀπὸ τὴν Ἐ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον!

Ὁ Ἀπελλῆς θέλησε νὰ εἰρηνεύσει καὶ νὰ ἐνώσει ὅλες τὶς παραφυάδες τῆς αἰρέσεως τοῦ Μαρκίωνος ὑπὸ μίαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἄσκησε ὅλη του τὴν ἐπιρροή, ἐρχόμενος σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἐπικεφαλῆς τῶν διαφόρων ομάδων. Δέν ἄργησε ὅμως νὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι ἦταν δύσκολο νὰ τοὺς πείσει νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ἀστήρικτες δογματικὲς διδασκαλίαι τους καὶ νὰ υἱοθετήσουν ἐκεῖνες τῶν ἄλλων. Σταμάτησε, λοιπόν, τὶς ἄκαρπες διαμεσολαβήσεις. **Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἦταν, ὅτι ἔπρεπε νὰ κτισθεῖ μίαν ἀνοχὴ τῆς ποικιλίας στὴν "πίστη".**

Ἐκινῶντας ἀπὸ τὴν ἰδέαν αὐτὴν, διατύπωνε ἕνα ἄθεο ἐνωτικὸ δόγμα, ποὺ ἀπὸ τὸ ὄνομά του ἀποκλήθηκε "**τὸ ἄθεο δόγμα τοῦ Ἀπελλῆ**", μὲ τὸ περιβόητο σύνθημα: "**Δέν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ φιλοκοσκινίζουμε τὰ πράγματα, ὁ**

⁷¹ Καὶ κατὰ τοὺς Γρηγοριάτες! Ἔνθ. ἄνωτ. "Οἱ ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίαι..." σελ. 16

καθένας μπορεί να εμμένει στην πίστη του, εκείνοι που ελπίζουν στον Έσταυρωμένο, ἐφ' ὅσον ἔχουν καλά ἔργα θά σωθοῦν." Ἡ πιό ἀπλά: "Δέν εἶναι καθόλου ἀπαραίτητο νά ἐξετάζουμε τίς μεταξύ μας διαφορές. Ὁ καθένας μπορεί νά διατηρεῖ τίς πεποιθήσεις του, διότι ὅλοι ὅσοι ελπίζουν στον Έσταυρωμένο καί ἔχουν καλά ἔργα, θά σωθοῦν."

Θά ἦταν περιττό νά ποῦμε ὅτι τό δόγμα αὐτό τοῦ Ἀπελλῆ, πρωτοδιατυπώθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Μαρκίωνα, πού ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος, μαθητής τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννη, ἀποκαλοῦσε "πρωτότοκο τοῦ Σατανᾶ", καί εἶναι παντελῶς ἀλλότριον γιά τούς Χριστιανούς.

Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, βέβαια, ἀγαπάμε τούς ἑτεροδόξους καί λαχταροῦμε γιά μιᾶ πραγματική καί ἅγια ἔνωση μαζί τους -ὅταν συνέλθουν καί πιστεύσουν ὀρθόδοξα **στόν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν**, ἐγκαταλείποντας τίς αἰρετικές καί πεπλανημένες δοξασίες τους, καί τήν "παραμορφωμένη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ".⁷²

Τό δόγμα τοῦ Ἀπελλῆ καταδικάσθηκε στήν Ε΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀλλά, ὅπως ὅλες οἱ ἀρχαῖες αἰρέσεις, ἐμφανίσθηκε καί πάλι μεταγενέστερα.

Ἔτσι τό 384, ὁ Σύμμαχος, ὁ εἰδωλολάτρης ἡγέτης τῆς Ρωμαϊκῆς Συγγλήτου, ἔγραψε στόν αὐτοκράτορα **Μεγάλο Θεοδόσιο**, κάνοντας ἐκκλήση νά εἶναι ἀνεκτικός μέ τούς εἰδωλολάτρεις, διότι, καθώς ἔλεγε, *ὑπάρχουν πολλοί δρόμοι πού ὁδηγοῦν στόν Θεό...*

Ἐπίσης, τόν 12ο αἰῶνα, ὁ Ἀραβας φιλόσοφος καί ἰατρός Ἀβερρόης, ἐκδηλώθηκε ὑπέρ μιᾶς ἑνώσεως Χριστιανῶν, Ἑβραίων, Μωαμεθανῶν καί εἰδωλολατρῶν, πρόταση πού συζητήθηκε μέ θέρημη στούς Δυτικούς σχολαστικούς κύκλους.

Παραλλαγές τοῦ Ἀπελλιανισμοῦ ἐπανεμφανίσθηκαν στήν Δ΄ Σύνοδο τοῦ Λατερανοῦ τό 1215. Τοῦτο προετοίμασε τό ἔδαφος γιά ἐνώσεις ἐπί βάσεως μή δογματικῆς, ὄχι μόνο μέ τούς Ὀρθοδόξους, ἀλλά καί μέ τούς Μονοφυσίτες καί τούς Νεστοριανούς. Ἔτσι, ὅταν ὁ Κόπτης Πατριάρχης Μακάριος ἐνώθηκε μέ τούς Λατίνους, ὄχι μόνο δέν τόν ὑποχρέωσαν νά ἀποδεχθεῖ τό filioque, ἀλλά καί τοῦ ἐπέτρεψαν νά ἀπαλείψει ὀλόκληρη τήν φράση "τό ἐκ τοῦ Πατρός καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορευόμενον" (βλάβσημία καί αἵρεση φοβερή!), ἀρκεῖ μόνο νά ἀναγνώριζε τήν ἐξουσία τοῦ Πάπα...

Ὅπως βλέπουμε στά πιό πάνω κείμενα ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι καταδικασμένη αἵρεση ἤδη ἀπό τήν Ε΄ Οἰκουμενική Σύνοδο. Ἡ κήρυξή της ἐκ νέου στίς ἡμέρες μας δικαιολογεῖ πέρα γιά πέρα τήν διακοπή τῆς κοινωνίας μέ τούς ψευδεπισκόπους πού τήν κηρύσσουν, **κατά τόν ΙΕ΄ τῆς ΑΒ΄ Συνόδου! Ψευδεπισκόπους πού μαζί τους κοινωνεῖ σήμερα παγκοσμίως ἡ Νέα Ἐκκλησία πού ἔχει κλίνει γόνυ στόν Βάαλ!**

Εἶναι δυνατόν οἱ ψευδεπίσκοποι τοῦ ιε΄ Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ΄ Ἱερᾶς Συνόδου νά εἶναι φορεῖς ἱερωσύνης καί θείων μυστηρίων;

Τήν στιγμή μάλιστα πού ὁ Μέγας Ἱεράρχης Βασίλειος Καισαρείας μέ τόν 47ον Ἱερόν του Κανόνα οὔτε πρό κρίσεως τούς δέχεται καί τούς βαπτίζει ὡς ἀνιέρους;

Αὐτοί πού ἐπιστρέφουν στήν Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον μετανοοῦν, διδάσκει ὁ **Μέγας Βασίλειος**, ὅτι πρέπει νά γίνονται δεκτοί, **ὄχι ὅμως ἀκρίτως, ἀλλά νά**

⁷² Βλ. **Εὐσεβίου**, Ἱστορία, βιβλίον 5, 13-1-15 καί **Δοσιθέου Ἱεροσολύμων**, **Δωδεκάβιβλος**, βιβλίον 2, κεφ. 13, παρ. 3.

δοκιμάζονται, εάν επιδεικνύουν αληθινή μετάνοια και εάν έχουν ως συμμαρτυρία τους τήν σπουδή για τήν σωτηρία τους (5ος Κανόνας).

Γι' αυτό ο Μέγας Ιερόρχης δέν δέχεται ούτε τούς Έγκρατίτες, ούτε τούς Σακκοφόρους, ούτε τούς Άποτακτίτες, όπως τούς Ναυατιανούς· γιατί για εκείνους εκφωνήθηκε κανόνας, αν και διαφορετικός, για αυτούς όμως επικράτησε σιωπή. Αυτούς, λοιπόν, εμείς τούς αναβαπτίζουμε, διδάσκει ο Άγιος, έστω και εάν αυτό απαγορεύτηκε σε σας, ο αναβαπτισμός δηλαδή, όπως ακριβώς ισχύουν τά ίδια και στην Ρωμαϊκή Έκκλησία, λόγω κάποιας οικονομίας, αλλά ο λόγος μας νά έχει ισχύν, επειδή ή αίρεσή τους είναι αποβλάστημα τών Μαρκιωνιστών, επειδή βδελύσσονται τόν γάμον και αποστρέφονται τόν οϊνον και θεωροϋν τήν κτίση του Θεοϋ μολυσμένη, δέν τούς δεχόμεθα στην Έκκλησία, εάν δέν βαπτισθοϋν στο βάπτισμά μας.

Παρά τό γεγονός, λοιπόν, ότι δέν έχει προηγηθεί απόφαση και κανόνας ή καταδίκη για τούς αίρετικούς αυτούς (τούς Ναυατιανούς) ο Μέγας Ιερόρχης δέν τούς δέχεται.

Τούς θεωρεί ότι είναι εκτός Έκκλησίας και πρέπει νά βαπτισθοϋν και ορίζει ότι πρέπει νά ισχύσει ο λόγος του. (47ος Κανόνας Μεγάλου Βασιλείου)⁷³.

Οί Κανόνες του Ούρανοφάντορος έχουν Οικουμενικόν κϋρος:

Έχουν επικυρωθεί ορισμένως από τόν β' της Στ' Οικουμενικής Συνόδου αλλά και άορίστως από τόν α' της Δ' και τόν α' της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου!⁷⁴

Ε'. 12. Η δικαιοσύνη του Θεοϋ

**ώς μέτρον έπεικειάς και όδηγός φιλανθρωπίας για τήν
διαφύλαξη τής κανονικής εϋταξίας τής Έκκλησίας.**

Ός ορθόδοξοι ιερείς, ώστόσο, οφείλουμε νά έναρμονίσουμε τήν διδασκαλία μας και τήν ποιμαντική μας διακονία μέ τήν έρμηνεία τών Πατέρων, αναφορικά μέ τό τί σημαίνει ή δικαιοσύνη του Θεοϋ, για νά αποδώσουμε αληθινή δικαιοσύνη στους παρεκτρεπομένους και νά εφαρμόσουμε μέ κάθε έπεικεια τόν νόμο του Θεοϋ και τούς ιερούς κανόνες εν Πνεύματι Άγίω!

Διαπιστώνουμε, μελετώντας τούς θεοφόρους Πατέρες μας, ότι απέχει όσο ή δύση από τήν ανατολή τό ανθρώπινο περιεχόμενο που δίνουμε ως έμπαθείς και μή φωτισμένοι ή τουλάχιστον κεκαθαμένοι από τά πάθη άνθρωποι στην δικαιοσύνη, ενω αυτή ορίζεται κατά τούς Πατέρες:

***"ώς ή του Θεοϋ περί τό γένος ήμωv έσχάτη φιλανθρωπία
και αγαθότης... τό πᾶσιν αφθόνως τών αγαθών τών έαυτοϋ
μεταδοϋναι και ή τής μακαριότητος κοινωνία".***

⁷³ Ιερών Πηδάλιον, Κανών 47ος του Μεγάλου Βασιλείου σελ. 617-618 και ύποσ. 1.

⁷⁴ Ένθ. άνωτ. Ιερών Πηδάλιον, σελ. 586.

Ὁ κόσμος ὡς τάξη καὶ ἁρμονία ἀποτελεῖ τὴν δικαιοσύνη τῆς κτίσεως.

Ἀνάμεσα στὴν δικαιοσύνη καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνη - τάξη καὶ ἁρμονία τῆς δημιουργίας, ὑπάρχει μίᾶ πραγματικὴ ἐσωτερικὴ σχέση.

Ἔτσι ἢ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐξέγερση ἢ ὕβρις τοῦ ἀνθρώπου, μὴ μπορῶντας νὰ θίξει τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ **-πῶς εἶναι δυνατόν τό ἄπειρο νὰ πληγεῖ ἢ κατὰ ὅποιονδήποτε τρόπο νὰ θιγεῖ ἀπὸ τό πεπερασμένο;-** πλήττει πραγματικά τὴν εἰκόνα τῆς θείας δικαιοσύνης μέσα στὴν κτίση, συντριβεῖ καὶ ἀποδιοργανώνει τὴν εἰκονικὴ ψυχο - σωματικὴ συγκρότηση καὶ λειτουργικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τάξη καὶ ἁρμονία τῆς κτίσεως!

Γιαυτό ὑποφέρει ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴν ἁμαρτία!

Ἀποδιοργανώνεται!

Ἀποσυντονίζεται!

Ἀπορρυθμίζεται!⁷⁵

Ὁ κόσμος γύρω του τὸν συνθλίβει καὶ δέν μπορεῖ νὰ λυτρωθεῖ, **"οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος"**.

Ἡ ψυχὴ του πνίγεται, κατὰ τὸν ὅσιο Πέτρο τὸν Δαμασκηνό τὸν Ἱερομάρτυρα.⁷⁶

Μαζί του ἡ κτίση συσστενάζει καὶ συνοδώνει στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, ἀποκαραδοκοῦσα τὴν ἐλευθερίαν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ συνελευθερωθεῖ κι αὐτὴ.

Καθῆκον τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως εἶναι νὰ ὀδηγήσει μέ "μαεστρία" τὸν ἀπελπισμένο καὶ ἀπογοητευμένο σήμερα ἄνθρωπο στὴ σωτηρία, στὴν ἐπανένταξη στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τὸν ὀδηγήσει στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν πραγματικὴ μετάνοια, χρησιμοποιῶντας τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τό Ἱερόν Πηδάλιόν της, ὄχι ὅμως γιὰ καταδίκη γιὰ τίς τυχόν παραβάσεις, ὅπως χρησιμοποιεῖται ὁ Ποινικὸς Κώδικας ἀπὸ τὰ κοσμικὰ δικαστήρια γιὰ τὴν καταδίκη τῶν ἐγκληματιῶν ἀλλὰ γιὰ "φωτισμόν γνώσεως αἰωνίου" κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον.

"Καὶ τὴν σωτηρίαν σας διὰ ταύτης (τῆς Βίβλου) πραγματευόμενοι (αἱ Ἐκκλησίαι)" καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ ἱερεῖς πραγματευόμενοι, "εὐχαριστεῖτε διὰ παντός καὶ δοξάζετε τὸν Θεόν,

⁷⁵ Γιαυτό στὴν ἀκολουθία τῆς Εὐχαριστίας τοῦ Ἁγίου Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ, μετὰ τὴν Θεία Μετάληψη, παρακαλοῦμε προσευχόμενοι λέγοντας, **"Ἄγνιξε, καὶ κάθαρε, καὶ ρύθμιζε με"**

⁷⁶ **Φιλοκαλία τῶν Ἱερῶν Νηπτικῶν**, Τόμ. Γ', 1976, Προίμιον, σελ. 6.

τόν διά τῆς χάριτός του πρόξενον γενόμενον τοῦ τοιούτου καλοῦ".⁷⁷

"Πῶς πάλιν, ἐρεῖς τό ἀδελφῶ σου, ἄφες ἐκβάλω τό κάρφος ἀπό τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καί ἰδού ἡ δοκός ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; (Ματθ. ζ, 4).

"Ναί Κύριε βασιλεῦ, δώρησαί μοι τό ὄραν τά ἐμά πταίσματα, καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου" (Εὐχή τοῦ Ὁσίου Εφραίμ τοῦ Σύρου).

"Μάλιστα δέ σπούδαξε δι' ἀγάπην Χριστοῦ νά μή καταρᾶσαι καί νά ἀφορίζεις ἀπλῶς καί ὡς ἔτυχε βαρβάρων γάρ τοῦτο καί ἀπαιδευτῶν ἀνθρώπων ἴδιον" διδάσκει ὁ Ἅγιος Νικόδημος στό **Συμβουλευτικόν τοῦ Ἐγχειρίδιον**.

Προτρέποντας τούς πιστούς νά τηροῦν μέ ἀκρίβεια τούς ἱερούς Κανόνες, γνωρίζουμε, πόσο δύσκολο εἶναι αὐτό, ἐξαιτίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Γιαυτό καί ὁ Ἅγιος σημειώνει ὅτι "δύω εἶδη κυβερνήσεως εὐρίσκονται ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἁγία Ἐκκλησίᾳ· καί τό μέν πρῶτον εἶδος ὀνομάζεται **Ἀκρίβεια**, τό δέ ἄλλο ὀνομάζεται **Οἰκονομία καί συγκατάβασις**".⁷⁸

Ὅπως καί ὁ Κύριος καί Θεός μας δέν δημιουργεῖ κόλαση καί δέν μᾶς ἀπειλεῖ, ἐκφοβίζοντάς μας μέ τήν αἰώνια τιμωρία ἀλλά **μᾶλλον μᾶς παιδαγωγεῖ**, ἔτσι καί ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς ὀφείλουμε νά ἐφαρμόζουμε τούς Ἱερούς κανόνες ὄχι τιμωρητικά καί ἐκδικητικά, ἀλλά μᾶλλον παιδαγωγικά, δεικνύοντας ἔλεος καί ἀγάπη, τήν ὁποία δεικνύει πάντοτε πρός ἡμᾶς ὁ Θεός!

Ὅφείλουμε νά διακηρύξουμε πανταχοῦ τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, πού καί κατά τόν **ἄββᾶ Ἰσαάκ**, ὁ Δαβίδ τόν ὀνόμασε δίκαιον, ἀλλά **στά ἔργα μας φαίνεται μᾶλλον φιλόανθρωπος**. Ἡ δικαιοσύνη Του ταυτίζεται μέ τήν ἐπιείκεια, τό ἄπειρο ἔλεος καί τήν φιλανθρωπία!

ΣΤ'

13. Ἡ πλάνη περὶ δημιουργίας τῆς κολάσεως ἀπό τόν Θεόν

α. Ὁ Θεός δέν δημιουργεῖ κόλαση

⁷⁷ Ἱερὸν Πηδάλιον, Θεσσαλονίκη 1982, σελ. ιε'.

⁷⁸ Ὁμολογία Πίστεως, ἥτοι ἀπολογία δικαιοσύνης, ἐν Βενετία 1819. Ὡστόσο "οἰκονομητέον ἀλλ' οὐ παρανομητέον", κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον!

Στήν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθεια ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας, μᾶς φανέρωσε τόν μοναδικό τρόπο μέ τόν ὁποῖο μπορούμε νά ζοῦμε καί νά βλέπουμε⁷⁹ τόν Θεό, νά μετέχουμε δηλ. τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν Του, χωρίς νά προσλαμβάνουμε τήν παρουσία του ὡς κόλαση, ὡς πῦρ καταναλίσκον καί ὡς σκότος τό ἐξώτερον. Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἀρχίζει ἀπό ἐδῶ καί συνεχίζεται στήν αἰωνιότητα.

Τό θεμέλιον τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Πατέρων, εἶναι τό ὅτι **ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά δοῦν τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, ἀλλά δέν θά μετάσχουν ὅλοι.**

Ὁ Κύριος, βέβαια, ὅλους τούς καλεῖ νά μετάσχουν τῆς Θείας δόξης, ἀλλά δέν ἀνταποκρίνονται ὅλοι καί στόν ἴδιο βαθμό. Ἄλλοι ἀνταποκρίνονται περισσότερο, ἄλλοι λιγότερο καί ἄλλοι καθόλου.

Δέν ἀποκαλύπτει, ὡστόσο, ὁ Θεός στόν καθένα τήν δόξα Του, γιατί δέν θέλει νά κολάσει τούς μή καταλλήλως προετοιμασμένους μέ τό βάπτισμα, καί στήν συνέχεια μέ τήν ἄσκηση καί τήν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη καί τήν ἐν γένει μυστηριακή καί πνευματική ζωὴ καί τήν ἄσκηση τῶν ἀρετῶν.

Ἀκόμη καί αὐτός ὁ **Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος**, τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ μας, **τυφλώνεται, ὅταν τοῦ παρουσιάζεται ὁ Κύριος** στόν δρόμο γιά τήν Δαμασκό, **πρό τοῦ βαπτίσματός του.**

Ἀκόμη καί οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐκπλήσσονται ὅτι μπορούν ἀκόμη νά ζοῦν **παρ' ὅ,τι εἶδαν τόν Θεό.**

Ὁ δέ ἰσραηλιτικός λαός παρακαλεῖ τόν Μωϋσῆ νά ζητήσῃ ἀπό τόν Θεό νά σταματήσῃ νά δείχνει τήν δόξα Του, τήν ὁποία δέν μπορούσαν νά ὑποφέρουν πλέον.⁸⁰

Ἔτσι καί ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία προστατεύει τά τέκνα της ἀπό τήν κολαστική-καυστική ἐνέργεια τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν ἐπιβάλλει στέρηση τῆς Θείας Μεταλήψεως μέ τούς πνευματικούς πατέρες γιά συγκεκριμένους λόγους, τηρῶντας τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας⁸¹.

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες διδάσκουν ὅτι ὁ Παράδεισος καί ἡ Κόλαση δέν ὑπάρχουν ἐξ ἐπόψεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐξ ἐπόψεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Παράδεισος καί ἡ Κόλαση ὑπάρχουν σάν δύο τρόποι ζωῆς, ἀλλά δέν εἶναι ὁ Θεός πού τούς δημιούργησε.

⁷⁹ Ἀλλά καί νά ἀκοῦμε νά γευόμαστε καί νά αἰσθανόμαστε τόν Θεόν, παίρνοντας δηλ. τήν ἀκτιστή Χάρη, μέ τήν προσευχή, τήν πνευματική ζωὴ καί τά ἄχραντα μυστήρια!

⁸⁰ Σύγκρινε, **Ἰωάννου Ρωμανίδου, Δογματική**, Τεύχος Α', δ' ἔκδ., 1999, σελ. 13 ἐπ.

⁸¹ **"Ὁ πῦρ ὑπάρχων καί φλέγων ἀναξίους, μὴ δὴ καταφλέξης με, μὴ πλαστοργέ μου", Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ** ἀπό τήν ἀκολουθίαν τῆς Εὐχαριστίας, μετὰ τήν Θεία Λειτουργία.

Στους Άγιους Πατέρες γίνεται σαφές ότι δέν υπάρχουν δύο τόποι, αλλά:

-ό Ίδιος ό Θεός εΐναι Παράδεισος γιά τούς Άγιους καί

-ό Ίδιος ό Θεός εΐναι Κόλαση γιά τούς άμαρτωλούς.

Οί Λατΐνοι, άκολουθήσαν τόν Αύγουστΐνο, καί γιαντό πίστευαν ότι οί κολαζόμενοι δέν θά βλέπουν τόν Θεό, καί κατά συνέπεια ήσαν άναγκασμένοι νά θεωρήσουν τό πϋρ τής Κολάσεως ως κτιστό!

Ύτσι ό Δάντης δημιουργεί τόν κόσμο τριόροφο!

-Κάτω ή μεταβλητή Κόλαση γιά τούς κολαζόμενους καί τούς καθαριζόμενους (!),

-στή μέση ή μεταβλητή γή γιά νά δοκιμάζονται οί άνθρωποι,

-καί πάνω ό Παράδεισος, ό άμετάβλητος ούρανός γιά τούς μακάριους!

Αυτή ή άποψη θεμελιώνει τήν πλάνη τών Παπικων περι καθαρηρίου πυρός.⁸²

Σίγουρο εΐναι ότι κατά τούς Έλληνες Θεοφόρους Πατέρες ή ύπαρξη τής Κολάσεως δέν έξαρτάται από τήν Θεϊκή άπόφαση.

Η κόλαση δημιουργείται από τά ΐδια τά δημιουργήματα. Εΐναι ανθρώπινο δημιούργημα, έξω τρόπον τινά, από "τήν τάξη τής δημιουργίας".⁸³

Ό Παράδεισος καί ή Κόλαση ύπάρχουν μέ τήν μορφή ασθένειας καί θεραπείας καί όχι μέ τήν μορφή τής άπειλης καί τής τιμωρίας εκ μέρους του Θεου.

Οί θεραπευμένοι καί κεκαθαρμένοι βιώνουν τήν φωτιστική ένέργεια τής Θείας Χάριτος, ένω οί άθεράπευτοι καί άσθενείς τήν καυστική ένέργεια του Θεου.

Ό μεγάλος νηπτικός Πατέρας τής Έκκλησίας μας Άγιος Ίσαάκ ό Σϋρος διδάσκει ότι:

-Παράδεισος εΐναι ή άγάπη του Θεου.

Μέ τήν άγάπη του Θεου έννοοϋμε τήν άκτιστη ένέργεια του Θεου, στήν όποία ύπάρχει ή τρυφή πάντων τών μακαρισμων.⁸⁴

Άλλά άναφερόμενος στήν Κόλαση λέγει σχεδόν τά ΐδια πράγματα, ότι δηλ. καί **-ή Κόλαση εΐναι ή μάστιγα τής άγάπης.**

⁸² Ιωάννου Ρωμανΐδου, Ρωμηοσύνη, 1975, σελ. 96

⁸³ π. Γεώργιος Φλορόφσκι, Δημιουργία καί άπολύτρωση, Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 306.

⁸⁴ Αγίου Ίσαάκ του Σϋρου, Άσκητικά, 1977, σελ. 282

Γράφει: " Ἐγὼ δὲ λέγω, ὅτι οἱ τῆ γεέννη κολαζόμενοι, τῆ μάστιγι τῆς ἀγάπης μαστίζονται. Καί τί πικρόν καί σφοδρόν τό τῆς ἀγάπης κολαστήριον".⁸⁵

Διδάσκει ὁ Ἅγιος:

"Ἐνεργεῖ δέ ἡ ἀγάπη ἐν τῆ δυνάμει αὐτῆς **κατά διπλοῦν τρόπον,**

-τούς μὲν ἁμαρτωλοὺς κολάζουσα, ὡς καί ἐνταῦθα συμβαίνει πρὸς φίλον ἀπὸ φίλου,

-τούς δέ τετηρηκότας τὰ δέοντα, εὐφραίνουσα ἐν αὐτῇ"⁸⁶

Ἐπομένως, ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἴδια ἐνέργεια θά ἐπιπίπτει σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά θά ἐνεργεῖ διαφορετικά.

Ὁ Κύριος εἶπε στόν Μωϋσῆ:

" Ἐλεῆσω ὃν ἄν ἐλεῶ, καί οἰκτειρήσω ὃν ἄν οἰκτείρω". (Ἐξ. λγ, 19). Καί τό στόμα τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ **Ἀπόστολος Παῦλος**, ἐρμηνεύει: "ἄρα, οὖν,

ὃν θέλει ἐλεεῖ,

ὃν δέ θέλει σκληρύνει"

(Ρωμ. θ', 18).

Ἐπάρχει δηλ. προσωποληψία στόν Θεό; Τόν ἕναν τόν ἐλεεῖ καί τόν ἄλλον τόν σκληρύνει;

Αὐτό, σαφῶς, συνδέεται μέ τήν φύση τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι μέ τήν τήν φύση καί τήν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ.

Τό ἐπιβεβαιώνει καί ὁ **Ἅγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας:**

"Καθὼς ὁ ἥλιος τό μὲν κερὶ ἀπαλύνει, τόν δέ πηλό σκληρύνει, ὄχι καθ' ἑαυτόν, ἀλλά λόγῳ τῆς διαφορετικῆς ὕλης τοῦ κεριοῦ καί τοῦ πηλοῦ. Ἔτσι καί ὁ Θεός τήν πήλινη καρδιά τοῦ Φαραώ τήν σκληρύνει".⁸⁷

Καί ὁ **Μέγας Βασίλειος**, ὅταν ἐρμηνεύει τό ψαλμικό χωρίο "φωνή Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός", λέγει ὅτι αὐτό τό θαῦμα πραγματοποιεῖται στοὺς τρεῖς Παῖδες στήν κάμινο τοῦ πυρός.

Ἡ φωτιά στήν περίπτωση αὐτή διακόπηκε στά δύο, καί γι'αὐτό "ἐνεπύριξε τούς κύκλω πάντας", ἐνῶ "πνεῦμα ἐδέξατο ἐν ἑαυτῇ, ἡδίστην ἀναπνοήν καί ἀνάψυξιν, ὥσπερ ἐν σκιᾷ τινι φυτῶν, ἐν εἰρηνικῇ καταστάσει παρεχομένη τοῖς παισίν".

Ταυτόχρονα, λοιπόν,

ἡ φοβερή αὐτή φωτιά κατέκαιε τούς ἔξω ἀπὸ αὐτήν

καί τούς τρεῖς παῖδες δρόσιζε, σάν νά βρῖσκονταν κάτω ἀπὸ τήν σκιά ἑνός δένδρου.

⁸⁵ ὁ.π. σελ. 326.

⁸⁶ ὁ. π. σελ. 326-327

⁸⁷ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, Ἐρμηνεῖα εἰς τὰς ΙΔ' Ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἀθήνα 1971, τόμος Α', σελ. 110.

Στήν συνέχεια τονίζει ὁ Μέγας Φωστήρ τῆς Καισαρείας ὅτι **τό πῦρ πού ἐτοιμάσθηκε ἀπό τόν διάβολο καί τούς ἀγγέλους του**⁸⁸ "διακόπτεται τῇ φωνῇ τοῦ Κυρίου".

Τό πῦρ ἔχει δύο δυνάμεις:

τήν καυστική καί

τήν φωτιστική

δύναμη καί ἐνέργεια καί γιά τόν λόγο αὐτό

καί καίει

καί φωτίζει.

Μέ αὐτόν τόν τρόπο

-οἱ ἄξιοι τῆς φωτιᾶς θά αισθανθοῦν τήν καυστική ιδιότητά της

-καί οἱ ἄξιοι τοῦ φωτισμοῦ θά αισθανθοῦν τήν φωτιστική ιδιότητα τοῦ πυρός.

Γιαυτό ὀλοκληρώνει μέ σαφήνεια: "Φωνή οὖν Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός καί μερίζοντος,

ὡς ἀλαμπές μέν εἶναι τό πῦρ τῆς κολάσεως,

ἄκαυστον δέ τό φῶς τῆς ἀναπαύσεως ἀπομεῖναι".⁸⁹

Κατά δέ τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Θεοῦ θά εἶναι:

"φῶς τοῖς κεκαθαρμένοις τήν διάνοιαν",

κατά τήν ἀναλογίαν τῆς καθαρότητος,

αὐτό εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ,

καί σκότος "τοῖς τυφλώττουσι τό ἡγεμονικόν",

πού εἶναι ἡ κόλαση

"κατά τήν ἀναλογίαν τῆς ἐντεῦθεν ἀμβλυωπίας".

Ἡ αἰώνια ζωή εἶναι φῶς γι'αὐτούς πού καθάρισαν τό νοῦ τους, καί μάλιστα κατά τόν βαθμό τῆς καθάρσεως, καί σκότος γι' αὐτούς πού εἶναι τυφλοί στόν νοῦ, δηλ. γι' αὐτούς πού δέν φωτίσθηκαν ἀπό τήν ζωή αὐτή καί δέν ἔφθασαν στόν φωτισμό καί στήν θέωση.

⁸⁸ μέ τήν διαφθορά καί τήν ἀσθένεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης ἀπό τήν ὑποταγή στήν ἁμαρτία, πού πρότεινε καί προτείνει συνεχῶς ὁ ἀντίδικος καί οἱ ἄνθρωποι τήν ἀποδέχονται, μέ ἀποτέλεσμα νά καταφλεγοῦν ἀπό τό πῦρ τῆς Θεότητος κατά τήν Παρουσία ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ μας, μή ὄντες δεκτικοί τοῦ φωτός Του ὡς ζωοποιοῦ ἀλλά ὡς κολαστικοῦ, ὡς πυρός καταναλίσκοντος.

⁸⁹ **Μ. Βασιλείου**, ἔργα, 5, ΕΠΕ, σελ. 120-122. Ἡ ἐρμηνεία αὐτή περὶ τοῦ Παραδείσου καί τῆς Κολάσεως δέν εἶναι μόνον τοῦ Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου καί τοῦ **Μ. Βασιλείου**, ἀλλά εἶναι **γενική διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας**, οἱ ὅποιοι ἐρμηνεύουν ἀποφατικά τά περὶ τοῦ αἰωνίου πυρός καί τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ὅταν μιᾶμε γιά ἀποφατισμό δέν ἐννοοῦμε ὅτι οἱ Πατέρες ἀλλοιώνουν τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι δῆθεν μιλοῦν ἀφηρημένα καί στοχαστικά, ἀλλά ὅτι ἐρμηνεύουν τά θέματα αὐτά προσπαθώντας νά τά ἀποδεσμεύσουν ἀπό κατηγορίες τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως καί ἀπό εἰκόνες τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων. **Ρωμανίδου**, *Ρωμηωσύνη*, σελ. 99.

Αυτό φαίνεται και από τις αισθητές πραγματικότητες. Ὁ ἕνας και ὁ αὐτός ἥλιος "φωτίζει μὲν τὴν ὑγιαίνουσαν ὄψιν, ἀμαυροῖ δὲ τὴν ἀσθενοῦσαν".

Ὅποτε, δὲν εὐθύνεται ὁ ἥλιος ἀλλὰ ἡ κατάσταση τοῦ ὀφθαλμοῦ. Τό ἴδιο ἀκριβῶς ἀναλογικά θά γίνει και κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ μας:

Ἔνας εἶναι ὁ Χριστος "ἀλλ' (οὗτος κείται)

**εἰς πῶσιν μὲν τοῖς ἀπίστοις,
ἀνάστασιν δὲ τοῖς πιστεύουσιν".⁹⁰**

Ὁ ἴδιος και ὁ Αὐτός Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀκόμη και τώρα, πολὺ περισσότερο τότε,

**"και φοβερός τοῖς οὐκ ἀξίοις διὰ τὴν φύσιν,
και χωρητός διὰ φιλανθρωπίαν τοῖς οὕτως ἠντρεπισμένοις".⁹¹**

Γιαυτό δὲν ἀξιῶνται ὅλοι νά βρίσκονται στήν ἴδια τάξη και στάση, ἀλλ' ὁ μὲν εἶναι ἄξιος γιά τὴν μία, ὁ ἄλλος γιά τὴν ἄλλη, "πρός μέτρον, οἶμαι, τῆς ἐαυτοῦ καθάρσεως".⁹² Ἀνάλογα μέ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς και τοῦ νοῦ, ὁ ἄνθρωπος θά γεύεται τῆς μιᾶς και τῆς αὐτῆς ἀκτίστοῦ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ διαφοροτρόπως.

Και γιά τόν **Ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο**, ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἶναι Παράδεισος και Κόλαση γιά τόν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ὁ καθένας προσλαμβάνει τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ἀνάλογα μέ τὴν ψυχική του κατάσταση. Αὐτό φαίνεται καθαρά ὅταν ὁ Ἅγιος δοξολογεῖ τὴν Ἁγία Τριάδα λέγοντας: **"Ὡ Τριάς, ἧς ἐγὼ κατηξιώθην, και λάτρης εἶναι, και κήρυξ ἐκ πλείονος ἀνυπόκριτος! Ὡ Τριάς ἡ πᾶσί ποτε γνωσθησομένη,**

**τοῖς μὲν τῇ ἐλλάμψει,
τοῖς δὲ τῇ κολάσει"⁹³**

Ὁ ἴδιος ὁ Τριαδικός Θεός εἶναι και ἔλλαμψη και κόλαση γιά τούς ἀνθρώπους. Ὁ λόγος τοῦ ἀγίου εἶναι ξεκάθαρος και ἀποκαλυπτικός.

Στὴν ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ στόν λόγο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου περὶ Χριστοῦ,

"οὗτος βαπτίσει ὑμᾶς ἐν πνεύματι ἀγίῳ και πυρὶ", λέγει ὅτι θέλει νά φανερώσει αὐτὴν τὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλ. οἱ ἄνθρωποι θά δεχθοῦν ἀνάλογα

**ἢ τὴν κολαστική
ἢ τὴν φωτιστική
ιδιότητα τῆς Χάριτος.**

⁹⁰ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἔργα, 5, ΕΠΕ, σελ. 382.

⁹¹ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἔργα, 5, ΕΠΕ, σελ. 88.

⁹² Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἔργα, 5, ΕΠΕ, σελ. 174.

⁹³ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἔργα, 5, ΕΠΕ, σελ. 380.

Ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος: "Οὗτος", φησί, "βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρὶ",
"τῷ φωτιστικῷ δηλονότι
καὶ κολαστικῷ,
κατ' ἀξίαν ἐκάστου τῆς ἐαυτοῦ διαθέσεως κομιζομένου τό κατάλληλον".⁹⁴

Ὡς ὅλη ἡ κτίσις μετέχει κατὰ τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν τῆς ἀκτίστου Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὅχι ὅμως κατὰ τόν ἴδιον τρόπον καὶ στόν ἴδιο βαθμό. Διαφορετική εἶναι ἡ μέθεξις τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀπό τούς Ἁγίους ἀπό τήν ἄλλη κτίσις.

Διδάσκει ὁ Θεοφόρος Πατήρ:

"Εἰ δ' ἐν ὄν τοῖς πᾶσι μεθεκτόν, οὐχ ἐνιαίως, ἀλλά διαφόρως μετέχεται..., εἰ καὶ μετέχει πάντα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τῆς τῶν ἁγίων μεθέξεως πολλήν καὶ μεγίστην ὁρῶμεν τήν διαφοράν".

Ὅταν λέμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ πρέπει νά γνωρίζουμε, ποιά εἶναι ἡ ἀντίληψη τῶν Πατέρων γιά τόν Θεό. Διαφορετικά ἐκλαμβάνουν τόν Θεόν οἱ Λατῖνοι μετὰ τόν Αὐγουστῖνον καὶ διαφορετικά οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου προκύπτουν διαφορές ἀντιλήψεων περὶ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ, πτώσεως καὶ σωτηρίας.⁹⁵

Κατὰ τούς Ἑλληνας Πατέρες δίκαιος στήν γλῶσσα τῆς Ἁγίας Γραφῆς σημαίνει καλός καὶ στοργικός.

Ὅταν μιλάμε γιά τούς δίκαιους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἦταν καλοί κριτές ἀλλά ὅτι ἦταν καλοί καὶ φιλόθεοι.

Ὅταν λέμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι δίκαιος δέν ἐννοοῦμε ὅτι εἶναι καλός κριτής, πού γνωρίζει νά τιμωρεῖ τούς ἀνθρώπους δίκαια, ἀνάλογα μέ τήν βαρύτητα τῶν ἐγκλημάτων τους, ἀλλά ἀντίθετα, ἐννοοῦμε ὅτι εἶναι καλός καὶ στοργικός, συγχωρεῖ ὅλες τίς ἀνομίες καὶ παρακοές μας καὶ ἐπιθυμεῖ μέ κάθε μέσο νά μᾶς σώσει καὶ ποτέ δέν ἀνταποδίδει κακό ἀντί κακοῦ.

Στόν πρῶτο τόμο τῆς Φιλοκαλίας ὑπάρχει ἡ ἐξῆς θαυμάσια ἐξηγήσις τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ:

"Ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός καὶ ἀπαθής καὶ ἀμετάβλητος. Ἄν δέ κανεῖς αὐτό τό θεωρεῖ εὐλόγο καὶ ἀληθές, ἀλλ' ἀπορεῖ πῶς ὁ Θεός χαίρεται μέν γιά τούς ἀγαθούς ἐνῶ ἀποστρέφεται τούς κακοὺς καὶ πῶς ὀργίζεται ἐναντίον ἐκείνων πού ἁμαρτάνουν, ἐνῶ γίνεται ἰλεως σέ κείνους πού τόν ὑπηρετοῦν καὶ τόν λατρεύουν, πρέπει νά ποῦμε ὅτι ὁ Θεός οὔτε χαίρεται οὔτε ὀργίζεται, γιατί ἡ λύπη καὶ ἡ

⁹⁴ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ἔργα, ΕΠΕ 11, σελ. 498.

⁹⁵ Ἰωάννου Ρωμανίδου, *Τό προπατορικόν ἀμάρτημα*, σελ. 26.

χαρά είναι πάθη. Ούτε μέ δώρα θεραπεύεται, γιατί αυτό θά σήμαινε ότι ήττάται μέ τήν ήδονή. Δέν πρέπει νά κρίνουμε τόν Θεό μέ ανθρώπινα μέτρα. Εκείνος είναι αγαθός και ὠφελει μόνον, ποτέ δέν βλάπτει, παραμένει πάντα ἀπαθής. Ἐνῶ ἐμεῖς, ἐφ' ὅσον παραμένουμε ἀγαθοί ὁμοιάζοντες τοῦ Θεοῦ, ἐνωνόμαστε μαζί Του· καί ὅταν γινόμεστε κακοί, χωριζόμεστε ἀπό τόν Θεό, σάν ἀνόμοιοί Του. Ὅταν ζοῦμε μέ ἀρετή ἀκολουθοῦμε τόν Θεό, ἐνῶ ὅταν γινόμεστε κακοί -(μόνοι μας ἐμεῖς)- τόν κάνουμε ἐχθρόν μας· καί βέβαια δέν ὀργίζεται -(στήν πραγματικότητα ἐμεῖς τόν βλέπουμε ὀργιζόμενο)- χωρίς λόγο, γιατί τά ἀμαρτήματα δέν ἀφήνουν τόν Θεό νά μᾶς φωτίζει ἐσωτερικά, ἀλλά μᾶς ἐνώνουν μέ τούς τιμωρούς δαίμονες. Ἄν δέ μέ προσευχές καί ἐλεημοσύνες κερδίζουμε τήν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν μας, δέν σημαίνει ὅτι ἐξευμενίζουμε τόν Θεό, ἀλλά ὅτι μέ τά καλά μας ἔργα καί τήν ἐπιστροφή μας σ' Αὐτόν γιαιτρεύουμε τήν κακία μας καί ἀπολαμβάνουμε πάλι τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Ὡστε τό νά λέμε ὅτι ὁ Θεός ἀποστρέφεται τούς κακούς εἶναι σάν νά λέμε ὅτι ὁ ἥλιος κρύβει τό φῶς του ἀπό τούς τυφλούς."⁹⁶

Ὅταν ὁ Θεῖος Ἀπόστολος λέγει "εἰ γάρ ἐχθροί ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διά τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ", δέν πρέπει νά νομίσουμε ὅτι πρό τῆς σταυρικής θυσίας ὁ Θεός κρατοῦσε ἐχθρική στάση πρός τόν κόσμο.

"Οὐκ ἐκεῖνος (ὁ Θεός) ἐστίν ὁ ἐχθραίνων, ἀλλ' ἡμεῖς· Θεός γάρ οὐδέποτε ἐχθραίνει".⁹⁷ Ὁ σταυρός προὑποθέτει ὄχι τήν ἐχθρα ἀλλά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. "Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον..."⁹⁸ Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρός τόν κόσμον πρό τῆς σταυρικής του θυσίας καί μετά τήν σταύρωση εἶναι ἡ αὐτή. "Καθώς ἠγάπησέ με ὁ Πατήρ, καὶ γώ ἠγάπησα ὑμᾶς".⁹⁹

β. Οὔτε τόν θάνατον δημιούργησε ὁ Θεός

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στήν Ἔφεσο (431) κατεδίκασαν τόν Πελαγιανισμό καί τόνισαν τό ἀφύσικο τοῦ θανάτου καί τήν ἀπόλυτη γιά τήν σωτηρία ἀναγκαιότητα τῆς θείας Χάριτος.

Οἱ Λατῖνοι τῆς ἐσκοτισμένης Δύσεως καί οἱ ἐκφραγευμένοι ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων διδάσκουν ἀδικαιολογήτως μετά τοῦ

⁹⁶ Φιλοκαλία κεφ. 120

⁹⁷ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ια' στήν Β' Κορινθίους, γ', PG, 61, 478.

⁹⁸ Ἰωάν. 3, 16.

⁹⁹ Ἰωάν. 3, 16.

Αὐγουστίνου ὅτι ἡ μετάδοση τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἀδάμ σέ ὄλη τήν ἀνθρωπότητα δύναται νά θεωρεῖται ὡς προπατορικόν ἀμάρτημα. Οἱ ἐσκοτισμένοι καί ἐκπεσόντες τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας οὐδὲν ὑποψιάζονται ὅτι ἡ φθορά καί ὁ θάνατος δέν εἶναι ἐκ Θεοῦ.

Συκοφαντοῦν τόν Θεόν οἱ Λατῖνοι καί βλασφημοῦν εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅταν δογματίζουσιν αἰρετικῶς στήν Σύνοδο τοῦ Τριδέντου τό 1546 καί στόν πρῶτο Κανόνα της ὅτι "ὁποῖος δέν ὁμολογήσει ὅτι ὁ πρῶτος ἀνθρωπος, ὁ Ἀδάμ ... ἐπέφερε μέ τήν παράβασή του **τήν ὀργή καί τήν ἀγανάκτηση τοῦ Θεοῦ(!)**, καί γι'αὐτό τό λόγο τόν θάνατο, μέ τόν ὁποῖο προηγουμένως τόν ἀπείλησε ὁ Θεός, νά εἶναι ἀναθεματισμένος!"

Ὁ Θεοφώτιστος ὁμῶς Μέγας Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος κατήσχυε μέ τήν διδασκαλία του τοῦς ἐσκοτισμένους Λατίνους, δίδαξε ὀρθοδόξως ὅτι "ἡ μέν τοῦ κατὰ ψυχὴν θανάτου ἀπόφασις, ἦν εἰς ἔργον ἠγαγεν ἡμᾶς ἡ παράβασις κατὰ δικαιοσύνην τοῦ κτίσαντος, ἐγκαταλιπόντας γάρ κατέλιπεν ὡς αὐτοβούλως γεγονότας μή βιασάμενος. Ἡ μέν οὖν ἀπόφασις ἐκείνη προαναπεφώνηται παρά τοῦ Θεοῦ φιλανθρώπως, καθ' ἧς αἰτίας εἰρήκαμεν. Ἀνέσχε δέ καί ὑπερέθετο τήν ἀπόφασιν τοῦ κατὰ σῶμα θανάτου πρότερον, καί ἠνίκα ταύτην ἐξήνεγκε βάθει σοφίας καί φιλανθρωπίας ὑπερβολῇ πρός τό μέλλον τήν εἰς ἔργον ἔκβασιν ταύτην ἐταμιεύσατο, **μή πρός τόν Ἀδάμ εἰπών: ἐπιστρέφῃθι ὅθεν ἐλήφθη, ἀλλά γῆ εἶ, καί εἰς γῆν ὑποστρέψεις.** Ἐνι δέ τοῖς συνετῶς ἀκούουσι καί τῶν τοιούτων λόγων ἰδεῖν, **ὡς ὁ Θεός, οὐ ψυχῆς οὐδέ σώματος ἐποίησε θάνατον.**

Οὐτε γάρ πρότερον εἶπε προτάσων, **θάνετε ἢν ἄν ἡμέραν φάγητε, ἀλλ' ἀποθανεῖσθε ἢν ἄν ἡμέραν φάγητε.** Οὐτε νῦν, **εἰς γῆν ἐπίστρεψον εἶπε, ἀλλ' ὑποστρέψεις,** προαναγγέλων καί ἐφιεῖς καί μή κωλύων σύν δίκη τό ἐκβησόμενον".¹⁰⁰

Ἔτσι καί ὁ Μέγας Βασίλειος διδάσκει:

" Ὅσον γάρ ἀφίστατο τῆς ζωῆς, τόσον προσήγγιξε τῷ θανάτῳ. **Ζωή γάρ ὁ Θεός,** στέρησις δέ τῆς ζωῆς θάνατος. **Ὡστε ἑαυτῷ τόν θάνατον ὁ Ἀδάμ διά τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Θεοῦ κατεσκεύασε,** κατὰ τό γεγραμμένον, ὅτι ἰδοὺ οἱ μακρύνοντες ἀπό σοῦ ἀπολοῦνται. Οὕτως οὐχί Θεός **ἔκτισε θάνατον**¹⁰¹, ἀλλ' **ἡμεῖς ἑαυτοῖς ἐκ πονηρᾶς γνώμης ἐπεσπασάμεθα.** Οὐ μὴν οὐδέ ἐκώλυε τήν διάλυσιν διά τάς προειρημένας αἰτίας, ἵνα μή ἀθάνατον ἡμῖν τήν ἀρρωστίαν διατηρήσῃ".¹⁰²

¹⁰⁰ Κεφάλαια Φυσικά, Θεολογικά, Ἠθικά τε καί Πρακτικά ρν, PG 150, 1157-1160.

¹⁰¹ Ἰερ. 2, 12-13.

¹⁰² Ὁμιλία ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός, PG 31, 345.

Ὁ δέ Μέγας Ἀθανάσιος διδάσκει:

"Οἱ δέ ἄνθρωποι ἀποστραφέντες τὰ αἰώνια καὶ συμβουλία τοῦ διαβόλου εἰς τὰ τῆς φθορᾶς ἐπιστραφέντες, ἐαυτοῖς αἴτιοι τῆς ἐν τῷ θανάτῳ φθορᾶς γεγόνασιν". ¹⁰³

Οὔτε βεβαίως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει πουθενά ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἐκ Θεοῦ τιμωρία ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεός δέν τιμωρεῖ, ἐπιτρέπει ὁμως στόν ἄνθρωπο, ἐάν τό θελήσει, νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπ' Αὐτόν καί ἔτσι νά στερηθεῖ τήν ζωή.

Ἀπό τὰ ἀναφερθέντα χωρία συνάγεται ὅτι, **κατά τούς Ἑλληνες Πατέρες, ὁ Θεός ἐπέτρεψε τήν διά τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς "τιμωρία" καί ταλαιπωρία τοῦ ἀνθρώπου ἔνεκα εὐσπλαχνίας,** γιά νά μή γίνει τό κακόν ἀθάνατον, καί μέ τήν θέα καί μελέτη τοῦ θανάτου νά ἐννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος τήν ἀσθένειάν του καί τήν ἐξάρτησή του ἀπό τόν Θεόν, γιά τήν σωτηρία του καί ἔτσι νά ταπεινωθεῖ καί νά μετανοήσῃ καί μέσα ἀπό δοκιμασίες καί πειρασμούς νά τελειοποιηθεῖ.

Ἔτσι, λοιπόν, ὁ Θεός δέν ἐπέβαλε τόν θάνατο, τήν φθορά καί τίς ἀσθένειες ἔνεκα κάποιας προσβολῆς τῆς Θείας φύσεως, ὅπως διδάσκουν οἱ Λατῖνοι, **ἀλλά τὰ ἐπέτρεψε, ἔνεκα τῆς εὐσπλαχνίας Του, μέ σκοπό τήν σωτηρία καί τήν θέωση τῶν ἀνθρώπων.** ¹⁰⁴

Ὁ σωματικός θάνατος δέν ἐπικράτησε ἀμέσως μετά τήν παράβαση. Τοῦναντίον, κατά τήν Ἁγία Γραφή, οἱ πρωτόπλαστοι ἔζησαν πολλά χρόνια μετά τήν παρακοή. ¹⁰⁵

Πρῶτα "ἡ ἁμαρτία δι' ἑνός ἀνθρώπου εἰς τόν κόσμον εἰσῆλθε καί διά τῆς ἁμαρτίας" ὁ πνευματικός θάνατος, (στέρηση τῆς Θείας Χάριτος), καί μετά ἀπό χρονικό διάστημα καί ὁ σωματικός.

Ὁ ἀπολογητής Θεόφιλος Ἀντιοχείας γράφει γιά τούς πρωτοπλάστους μετά τήν παρακοή:

"Ὅποτε οὖν ἐθεάσατο ὁ σατανᾶς οὐ μόνον τόν Ἀδάμ καί τήν γυναῖκα αὐτοῦ ζῶντας, ἀλλά καί τέκνα πεποιηκότας, ἐφ' ὧν οὐκ ἴσχυσεν θανατῶσαι αὐτούς φθόνῳ φερόμενος, ἠνίκα ἑώρα τόν Ἄβελ εὐαρεστοῦντα τῷ Θεῷ, ἐνεργήσας εἰς τόν ἀδελφόν αὐτοῦ τόν καλούμενον Κάϊν ἐποίησεν ἀποκτεῖναι τόν ἀδελφόν αὐτοῦ

¹⁰³ Λόγος περί τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου, 5, PG 25, 104-105.

¹⁰⁴ Ρωμανίδη, *Τό προπατορικόν ἁμάρτημα*, σελ. 19.

¹⁰⁵ Γεν. 5, 1 ἔξ.

τόν Ἄβελ. Καί οὕτως ἀρχή θανάτου ἐγένετο εἰς τόνδε τόν κόσμον ὁδοιπορεῖν ἕως τοῦ δεῦρο ἐπὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων'.¹⁰⁶

Ὁ σατανᾶς θά ἤθελε πολύ νά θανατώσει διά μιᾶς ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα, ἀλλά δέν μπορεῖ, γιατί ὁ Θεός εἶναι Αὐτός πού ζωοποιεῖ τά πάντα. Τόν θάνατο ὁ διάβολος τόν ἐπιφέρει ἐμμέσως μόνον, μέ τήν ἁμαρτία καί μέ τήν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεόν. Ἡ ἁμαρτία φέρνει τόν θάνατο.

"Ὁ μὲν κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ γεγονός χωρισθέντος ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τοῦ δυνατωτέρου, (δηλ. τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), θνητός γίνεται" κατά τόν **Τατιανόν**.¹⁰⁷

Ὁ κύριος κατά τῶν αἱρέσεων πολέμιος καί πρόεδρος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος στούς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ διδάσκει τά ἑξῆς:

" Ἄλλ' εἶποι τις ἄν, ναί παρώλισθεν ὁ Ἀδάμ, καί τῆς θείας ἀλογήσας ἐντολῆς φθορᾶ καί θανάτῳ κατεδικάζετο· εἶτα πῶς ἁμαρτωλοὶ δι' αὐτόν κατεστάθησαν οἱ πολλοί; Τί πρὸς ἡμᾶς τά ἐκείνου πταίσματα; πῶς δέ ὅλως οἱ μήπω γεγεννημένοι καταδικάσαμεθα σὺν αὐτῷ, καίτοι Θεοῦ λέγοντος:

- οὐκ ἀποθανοῦνται πατέρες ὑπὲρ τέκνων,

- οὔτε τέκνα ὑπὲρ πατέρων,

ψυχὴ ἢ ἁμαρτάνουσα αὐτὴ ἀποθανεῖται; Οὐκοῦν ψυχὴ ἢ ἁμαρτάνουσα αὐτὴ ἀποθανεῖται."

Κηρύσσει συμπερασματικά ὁ **Μέγας Φωστήρ τῆς Καισαρείας:**

"**Ἄφρων** οὖν ὡς ἀληθῶς ἐστερημένος νοῦ καί φρονήσεως, ὁ λέγων, οὐκ ἔστι Θεός. Παραπλήσιος δέ τούτῳ, καί οὐδέν κατά τήν ἀφροσύνην ἀπολειπόμενος, καί ὁ λέγων τῶν κακῶν αἴτιον εἶναι τόν Θεόν..." **"Πάλιν δέ τά ἐν Ἄδου κακά οὐ Θεόν ἔχει τόν αἴτιον, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτούς."**¹⁰⁸

Ζ'. 14. Συμπεράσματα

Ὅποιος ἀκολουθεῖ τήν αἵρεση δέν ἔχει τήν δυνατότητα τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως καί σωτηρίας ἐφ' ὅσον **"τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως"** (ΞΘ' τῆς

¹⁰⁶ Θεοφίλου, Β' 29

¹⁰⁷ Γιά τά ἀνωτέρω καί τίς παραπομπές βλ. **Ρωμανίδη**, ὁ. π. σελ 72.

¹⁰⁸ **Μ. Βασιλείου**, Ὁμιλία, Ὅτι οὐκ ἔστιν τῶν κακῶν αἴτιος ὁ Θεός, PG 31, 332

Καρθαγένης) ἢ *"ἐκ τῆς τοῦ Κυριακοῦ σώματος ἐνώσεως ἀνησυχάστω διχονοία"* ἀποσχίζεται (ΞΣΤ' τῆς Καρθαγένης), γιά νά μεταβεῖ ἐκεῖ *"ὅπου ἐκκλησία οὐκ ἔστιν"* (Κανών Καρχηδόνας), *"τῷ τῆς ἀποστασίας συνεδρίῳ"*. Οἱ αἰρετικοί ὑπάρχουν *"πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐκβεβλημένοι καί ἀνενέργητοι"* (ἀ' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς), τελοῦντες ὑπό τήν κυριαρχίαν τοῦ διαβόλου· *"δώσει αὐτοῖς ὁ Θεός μετάνοιαν πρὸς τό ἐπιγνῶναι τήν ἀλήθειαν, καί ἵνα ἀνασφῆλωσιν οἱ ἐκ τῶν τοῦ διαβόλου βρόχων αἰχμαλωτισθέντες αὐτῷ εἰς τῷ αὐτοῦ θέλημα"* (ΞΣΤ' Καρθαγένης).

Ἡ αὐστηρή αὐτή στάση τῶν ἁγίων Πατέρων εἶναι συνέπεια τῆς Ἐκκλησιολογίας τους. Ἐφ' ὅσον μία μόνον Ἐκκλησία ὑπάρχει, (ἐν σῶμα μόνον ἀντιστοιχεῖ εἰς μίαν κεφαλήν), εἶναι φυσικό, ὅτι οἱ ἀποκόπτοντες ἑαυτούς διά τῆς αἰρέσεως ἢ τοῦ σχίσματος ἀπό τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, παύουν νά εἶναι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί νά ἔχουν τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ *"οἶκος αὐτῶν ἀφίεται ἔρημος"* καί ἐκπίπτει εἰς *"ἐκκλησίαν πονηρευομένων"* (Νικηφόρου Ὁμολογητοῦ ἐπιστολή γ').

Γιαυτό τό λόγο καί τά μυστήρια τῶν αἰρετικῶν θεωροῦνται ὡς ἄκυρα, ἐπειδή ἀκριβῶς οἱ αἰρετικοί στεροῦνται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στούς αἰρετικούς δέν ὑφίσταται κἄν ἀληθές βάπτισμα ἢ χρίσμα (*"ἀσφαλῶς κρατοῦμεν, μηδένα βαπτίζεσθαι δύνασθαι ἔξω τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνός ὄντος βαπτίσματος, καί ἐν μόνῃ τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ὑπάρχοντος ... ὅθεν οὐ δύναται χρίσμα τοῖς αἰρετικοῖς εἶναι"*).

Ὁ λόγος εἶναι προφανής·

"παρά δέ τοῖς αἰρετικοῖς, ὅπου ἐκκλησία οὐκ ἔστιν, ἀδύνατον ἁμαρτημάτων ἄφεσιν λαβεῖν" καί

"οὐ γάρ δύναται ἐν μέρει ὑπερισχύειν εἰ ἠδυνήθη βαπτίσει, ἴσχυσε καί Ἅγιον Πνεῦμα δοῦναι εἰ οὐκ ἠδυνήθη, ὅτι ἔξω ὧν, Πνεῦμα ἅγιον οὐκ ἔχει, οὐ δύναται τόν ἐρχόμενον βαπτίσει, ἐνός ὄντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί μιᾶς ἐκκλησίας ὑπό Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐπάνω Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ἀρχῆθεν λέγοντος, τῆς ἐνότητος τεθεμελιωμένης καί διά τοῦτο τά ὑπ' αὐτῶν γινόμενα ψευδῆ καί κενά ὑπάρχοντα, πάντα ἐστίν ἀδόκιμα" (Κανών Καρχηδόνας).

Αὐτός ὁ Κανών δέν ἀποτελεῖ κάτι τό καινοφανές στήν Ἐκκλησία. Εἶναι ἀπήχηση τῆς ἐκκλησιολογίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· *"ἐν σῶμα καί ἐν Πνεῦμα, καθὼς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα"* (Ἐφ. δ' 4-5).

Κάθε ἄλλη θεώρηση τῶν αἰρέσεων θά ἀνέτρεπε τήν ἐκκλησιολογική αὐτή βάση τοῦ παμμεγίστου Ἀποστόλου καί τοῦ Καθολικοῦ Κανόνος τῆς Καρχηδόνας.

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ πού ὀρίζεται *"ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ περί τό γένος ἡμῶν ἐσχάτη φιλανθρωπία καί ἀγαθότης...* τό πᾶσιν ἀφθόνως τῶν ἀγαθῶν τῶν ἑαυτοῦ μεταδοῦναι καί ἡ τῆς μακαριότητος κοινωνία", πρέπει νά εἶναι ὁ ὁδηγός στήν ἐξατομίκευση τῆς ποιμαντικῆς μας ὡς ἱερέων καί ἀρχιερέων. Μέ πολλή συγκατάβαση, ἀγάπη καί ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ὀφείλουμε νά ἐνσκήπτουμε στά πολυποίκιλα προβλήματα τῶν πιστῶν μας, πού πολλές φορές εἶναι ζητήματα ζωῆς καί θανάτου, νά τοὺς ἀγκαλιάζουμε, νά τοὺς καθοδηγοῦμε μέ ἐπιείκεια, δεικνύοντας ἔλεος καί φιλανθρωπία, ὅμοια μέ ἐκείνην τοῦ Θεοῦ καί δημιουργοῦ μας.

Μέσα, λοιπόν, στό φῶς τῆς Ἀναστάσεως, νῦν, ὅτε, πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια, ἐλεημένοι πρῶτοι ἐμεῖς ἀπό τήν πανυπεραγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ὀφείλουμε νά ἐλεοῦμε καί νά οἰκονοῦμε μέ ἀμέριστη ἀγάπη αὐτούς πού ζητοῦν παρηγοριά καί στήριξη, καταφεύγοντας στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας, στήν ἀγία μας Ἐκκλησία.¹⁰⁹

Σ' αὐτό τό πνεῦμα θά ἀντιμετωπίζονται μέ συγκατάβαση, οἰκονομώντας τούς πιστούς μας μέ τό ἴδιο πνεῦμα τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους καί τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Χριστοῦ μας, τά θέματα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς τελέσεως τῶν μνημοσύνων τήν ἀναστάσιμη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, τῆς ἀπαράδεκτης, κατά τούς Πατέρες μας, τελέσεως τῶν γάμων τό Σάββατο, τῶν γνουκλισιῶν τίς ἀναστάσιμες ἡμέρες καί τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, κατά τόν ἐσπερινόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά καί τῆς ἀπαγόρευσης ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες τῶν παρ' ἐνορίαν ἱεροπραξιῶν, Θεῶν Λειτουργιῶν καί κουρᾶς μοναχῶν, ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, καθ' ὅτι ὁ ἐνεργῶν λάθρα τοῦ ἐπισκόπου, τῷ διαβόλῳ δουλεύει. **Ὁ ἴδιος ὁ Θεός δέν κολάζει ἀλλά μᾶλλον παιδαγωγεῖ παραχωρῶν¹¹⁰ τίς κολάσεις.** Δέν μᾶς ἀπειλεῖ μέ αἰώνια κόλαση, πού κατά τόν **Μέγα Βασίλειο** καί ὄλους τούς Πατέρες, εἶναι δημιουργήμα τοῦ διαβόλου καί τῶν ἀμετανοήτων ἐν ἀσθενεία ψυχῆς κεκοιμημένων καί χωρισμένων ἐν ζωῇ ἀπό τόν φιλόανθρωπο Θεό ἀνθρώπων, **οἱ ὅποιοι, ἀλοίμονο, θά Τόν δοῦν στήν Δευτέρα παρουσία ὡς πῦρ κολαστικόν καί αἰώνιον,¹¹¹ ἐάν δέν εἶδαν Αὐτόν ὡς φῶς ἀναστάσιμον, ἄκτιστον καί ζωοποιῶν στήν ζωή αὐτή καί κατά τόν Μέγαν Θεολόγον Γρηγόριον.**

¹⁰⁹ *Δίκαιός ἐστιν ὁ ἐλεῶν ὅλην τήν ἡμέραν.*

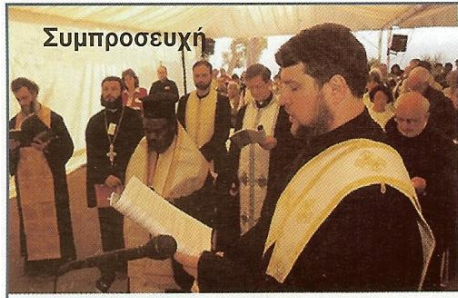
¹¹⁰ *"Καί πῶς ἀγαθός ὢν ὁ ὑπεράγαθος Θεός καί πολυεύσπλαχνος, τούς τοῦ κόσμου πολλούς καί ποικίλους πειρασμούς καί θλίψεις παρεχώρησε γενέσθαι. Τούς μέν θέλων κατά παραχώρησιν, ἤ ὡς τούς κόπους τῆς μετανοίας λέγω δῆ, πείνης δίψης, πένθους, στερήσεως τῶν ἀναγκαίων, ἐγκρατείας τῶν ἡδέων, τήξεις τοῦ σώματος ἐν ἀσκήσει, ἀγρυπνίας, κόπους, πόνους, δάκρυα πολλά καί πικρά, στεναγμούς, φόβον τοῦ θανάτου, τῆς ἐρεῦνης, τοῦ λογοθεσίου, τῆς ἐν τῷ Ἄδη κατοικοίσεως μετά τῶν δαιμόνων, τήν φρικτήν ἡμέραν ἐκείνην τῆς κρίσεως, τήν μέλλουσαν αἰσχύνην ἐπί πάσης τῆς κτίσεως, τόν τρόμον, τόν πικρόν ἔλεγχον περὶ τῶν πράξεων, λόγων τε καί ἐννοιῶν, τήν ἀπειλήν, τήν ὀργήν τὰς πολυτρόπους κολάσεις καί αἰωνίους, τό ἀνωφελές θρήνος καί τά ἄπαντα δάκρυα τό ἀφεγγές σκότος τόν φόβον, τόν πόνον, τήν ἐκπτώσιν, τήν λύπην, τήν στενοχωρίαν καί **πνυγμόν τῆς ψυχῆς ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι.** Μετά τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κινδύνων τά ναυάγια, τά πολυποικίλα νοσήματα, τὰς ἀστραπάς, τὰς βοντάς, τήν χάλαξαν, τούς σεισμούς, τούς λιμούς, τούς καταποντισμούς, τούς ἀώρους θανάτους, καί ἀπλῶς πάντας τούς ἀκουσίως ἡμῖν κατά παραχώρησιν γινομένους ὀδυνηρούς. Τούς δέ μή θέλων ὁ Θεός, ἀλλ' ἡμεῖς καί οἱ δαίμονες, οἷον τὰς μάχας, τὰ πάθη, τὰς πολυτρόπους ἁμαρτίας, ὧν παριῶν ὁ λόγος δηλώσειε τὰ ὀνόματα, ἀπό τῆς ἀφροσύνης μέχρι τῆς ἀπογνώσεως καί τελείας ἀπωλείας, τήν ἐπιδρομήν τῶν δαιμόνων, τούς πολέμους, τήν τυραννίδα τῶν παθῶν τὰς ἐγκαταλείψεις, τὰς ταραχάς καί μεταβολάς τοῦ βίου τὰς ὀργάς, τὰς συγκοφαντίας καί πᾶσαν θλίψιν, ἣν ἡμεῖς θέλοντες, ἑαυτοῖς καί ἀλλήλοις προσφέρομεν, Θεοῦ μή βουλομένου. Καί πάλιν, πῶς ἐν μέσῳ τῶν τοσοῦτων κακῶν πολλοί ἐσώθησαν, μηδενός ἐμποδίσαι ἰσχύοντος. Καί πολλοί ἀπωλέσθησαν τοῦ Θεοῦ μή θέλοντος." ὁ. π. Ὁσίου Πέτρου τοῦ Λαμασκηνοῦ τοῦ Ἱερομάρτυρος, Φιλοκαλία, σελ. 6 καί 7.*

¹¹¹ *"Ὡς τίκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός οὕτως ἀπωλοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν"*

Ἡ προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας συνεχίζεται

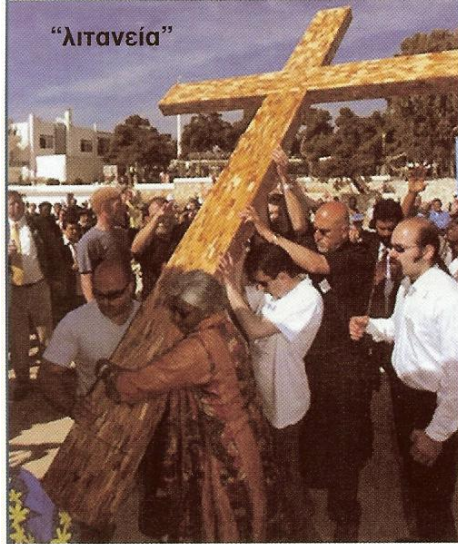
Ὁ "Γερμανίας" Ἀύγουστίνος παίρνει ἀλογία, χριόμενος ἀπό τόν παπικό Καρδινάλιο, καί ἀρνεῖται τήν Ὁρθοδοξία, ἀναγνωρίζοντας καί προσκυνῶντας τόν Παπισμό. Ἔτσι ἐκπίπτει ἀπό τήν ἱερωσύνη κατά τούς α΄ καί β΄ τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί κατά τόν ΙΕ΄ τῆς ΑΒ΄ Ἱερᾶς Συνόδου, συγκαταλέγεται στούς ψευδεπισκόπους.

Συμπροσευχή

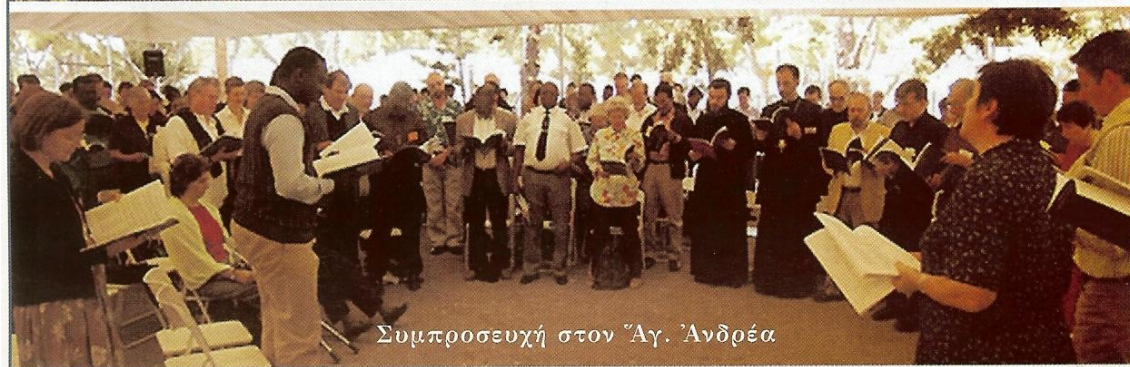
Συμπροσευχή

“λιτανεία”

“λιτανεία” μέ τραλαλά!...

Συμπροσευχή στον Άγ. Άνδρέα

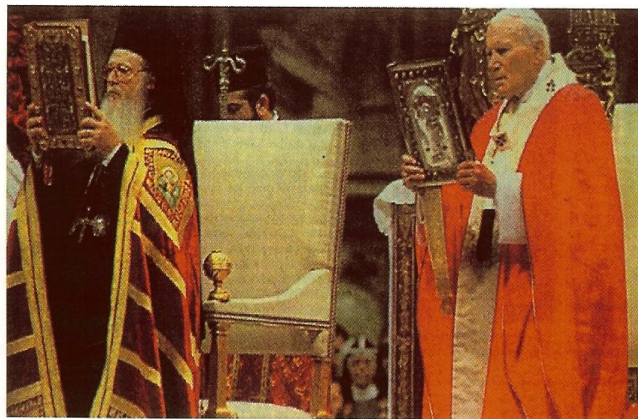

Στήν Πνύκα για συμπροσευχή

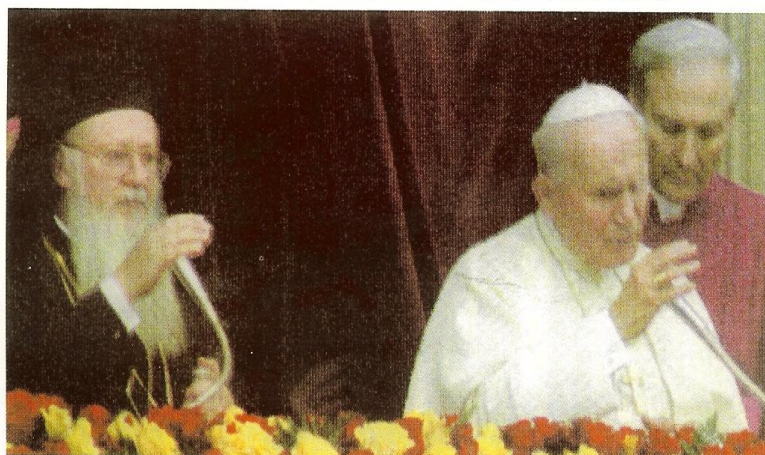
9-15 Μαΐου 2005 τό παναιρετικόν Συμβούλιον «ἐκκλησιῶν» Π.Σ.Ε. προσκληθέν ὑπό Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη κατά πρώτην φοράν εἰς Ὁρθόδοξον χώραν εἰς τόν Ἅγ. Ἄνδρέα Ἀττικῆς. Συμπροσευχαί Οἰκουμενιστῶν «Ὁρθοδόξων» κληρικῶν καί λαϊκῶν μετά ἀβαπτίστων αἰρετικῶν.

Πορεία κλήρου και λαού προς την Βουλή των Ἑλλήνων πρὸς ἐπίδοσιν ψηφίσματος κατὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ πάπα εἰς Ἀθήνας! (Ἡ συγκέντρωσις ἐγένετο πρωτοβουλία τῆς Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου ἐν συνεργασίᾳ τοῦ Ἐλκίς καὶ τῆ συμμετοχῇ Ὀρθοδόξων φορέων καὶ Ὀρθοδόξων κοινοτήτων τοῦ πατρῖου ἑορτολογίου ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα).

Συλλειτουργία Βαρθολομαίου καὶ πάπα στο Βατικανό.

Συνευλογία Βαρθολομαίου καὶ ἀντιχρίστου πάπα Βοϊτύλα.

Ἡ λατινοφρονοῦσα διαρκῆς Σύνοδος τῆς νεοημερολογιτικῆς “ἐκκλησίας” ἡ ὁποία ἀπεδέχθη τὴν ἐπιθυμία τοῦ παναιρετικοῦ πάπα νά ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀφηφοῦντες τὴν διαμαρτυρίαν μητροπολιτῶν, ἱερῶν μονῶν, Ἁγ. Ὁρους, κλήρου καὶ λαοῦ καὶ ἀρνούμενοι τὴν σύγκλησιν ἱεραρχίας, μήπως καὶ ἐμποδισθῇ ἀπὸ αὐτοῦς ἡ ἔλευσις τοῦ πατρωνός των πάπα.

Οἱ προδόσαντες αὐτοὶ “ἀρχιερεῖς” εἶναι: Ἀθηνῶν Χριστόδουλος, Λαγ-

καδᾶ Σπυρίδων, Πολυανῆς καὶ Κυλικίου Ἀπόστολος, Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἀντώνιος, Φιλίππων Νεαπόλεως καὶ Θάσου Προκόπιος, Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς Προκόπιος, Νεαπόλεως Σταυροπόλεως Διονύσιος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Ἀλέξιος Ἀττικῆς Παντελεήμων, Καρπενησίου Νικόλαος, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Εὐστάθιος, Ἡλείας Γερμανός Ἀρχιγραμματεὺς ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης!

Ο Βαρθολομαῖος συλλειτουργεῖ καὶ συνευλογεῖ μετὰ τοὺς παναιρετικούς καὶ ἐκδιώκει τῇ συμπράξει ἁγιορειτῶν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας τοὺς Ὁρθοδόξους μοναχοὺς τῆς Ἐσφιγμένου.

1, 2, 3, 4: Εἰς τὸ προεδρικὸν μέγαρον προσεκύνησαν τὸν αἰρεσιάρχη καὶ ἀνθέλληνα πάπαν οἱ: πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλος, ὁ πρωθυπουργός Κ. Σημίτης, πρόεδρος τῆς Βουλῆς Α. Κακλαμάνης καὶ ὁ ἀρχηγός τῆς Ν.Δ. Κ. Καραμανλῆς. Ἀναφερθέντες οἱ δύο τελευταῖοι διὰ τὸ Κυπριακόν, περιεφρονήθησαν ἀπὸ τὸν ἀνθέλληνα διὰ τῆς σιωπῆς του!